

پښتو

اتم ټولګی

پښتو

اتم ټولګی

ملي سرود

دا وطن افغانستان دی	دا عزت د هر افغان دی
کور د سولې کور د تورې	هر بچی یې قهرمان دی
دا وطن د ټولو کور دی	د بلوڅو د ازبکو
د پښتون او هزاره وو	د ترکمنو د تاجکو
ورسره عرب، گوجر دي	پامیریان، نورستانیان
براهوي دي، قزلباش دي	هم ایماق، هم پشه یان
دا هېواد به تل ځلېږي	لکه لمر پر شنه آسمان
په سینه کې د آسیا به	لکه زړه وي جاویدان
نوم د حق مودی رهبر	وایو الله اکبر وایو الله اکبر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پښتو اتم ټولګی

د چاپ کال: ۱۳۹۸ ه.ش.

د کتاب ځانګړتیاوې

مضمون: پښتو

مؤلفین: د تعلیمي نصاب د پښتو برخې د درسي کتابونو مؤلفین

ادیت کوونکي: د پښتو ژبې د ادیت د پیاوړتیا غړي

ټولګۍ: اتم

د متن ژبه: پښتو

انکشاف ورکوونکۍ: د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي کتابونو د تألیف لوی ریاست

خپروونکۍ: د پوهنې وزارت د اړیکو او عامه پوهاوي ریاست

د چاپ کال: ۱۳۹۸ هجري شمسي

د چاپ ځای: کابل

چاپ خونه:

برېښنالیک پته: curriculum@moe.gov.af

د درسي کتابونو د چاپ، وېش او پلورلو حق د افغانستان اسلامي جمهوریت د پوهنې وزارت سره محفوظ دی. په بازار کې یې پلورل او پېرودل منع دي. له سرغړوونکو سره قانوني چلند کېږي.

د پوهنې د وزیر پیغام

اقراً باسم ربک

د لوی او ښوونکي خدای ﷻ شکر په ځای کوو، چې موږ ته یې ژوند رابښلی، او د لوست او لیک له نعمت څخه یې برخمن کړي یو، او د الله تعالی پر وروستي پیغمبر محمد مصطفی ﷺ چې الهي لومړنی پیغام ورته (لوستل) و، درود وایو.

څرنگه چې ټولو ته ښکاره ده ۱۳۹۷ هجري لمريز کال د پوهنې د کال په نامه ونومول شو، له دې امله به د گران هېواد ښوونیز نظام، د ژورو بدلونونو شاهد وي. ښوونکي، زده کوونکي، کتاب، ښوونځي، اداره او د والدينو شوراگانې د هېواد د پوهنیز نظام شپږگوني بنسټیز عناصر بلل کيږي، چې د هېواد د ښوونې او روزنې په پراختیا او پرمختیا کې مهم رول لري. په داسې مهم وخت کې د افغانستان د پوهنې وزارت د مشرتابه مقام، د هېواد په ښوونیز نظام کې د ودې او پراختیا په لور بنسټیزو بدلونونو ته ژمن دی.

له همدې امله د ښوونیز نصاب اصلاح او پراختیا، د پوهنې وزارت له مهمو لومړیتوبونو څخه دي. همدارنگه په ښوونځیو، مدرسو او ټولو دولتي او خصوصي ښوونیزو تاسیساتو کې، د درسي کتابونو محتوا، کیفیت او توزیع ته پاملرنه د پوهنې وزارت د چارو په سر کې ځای لري. موږ په دې باور یو، چې د باکیفیته درسي کتابونو له شتون پرته، د ښوونې او روزنې اساسي اهدافو ته رسېدلی نشو.

پورتنیو موخو ته د رسېدو او د اغېزناک ښوونیز نظام د رامنځته کولو لپاره، د راتلونکي نسل د روزونکو په توګه، د هېواد له ټولو زړه سواندو ښوونکو، استادانو او مسلکي مدیرانو څخه په درناوي هیله کوم، چې د هېواد بچیانو ته دې د درسي کتابونو په تدریس، او د محتوا په لېږدولو کې، هیڅ ډول هڅه او هاند ونه سپموي، او د یوه فعال او په ديني، ملي او انتقادي تفکر سمبال نسل په روزنه کې، زیار او کوشښ وکړي. هره ورځ د ژمنې په نوي کولو او د مسؤلیت په درک سره، په دې نیت لوست پیل کړي، چې د نن ورځې گران زده کوونکي به سبا د یوه پرمختللي افغانستان معماران، او د ټولنې متمدن او ګټور اوسېدونکي وي.

همدا راز له خوږو زده کوونکو څخه، چې د هېواد ارزښتناکه پانګه ده، غوښتنه لرم، څو له هر فرصت څخه ګټه پورته کړي، او د زده کړې په پروسه کې د ځیرکو او فعالو ګډونوالو په توګه، او ښوونکو ته په درناوي سره، له تدریس څخه ښه او اغېزناکه استفاده وکړي.

په پای کې د ښوونې او روزنې له ټولو پوهانو او د ښوونیز نصاب له مسلکي همکارانو څخه، چې د دې کتاب په لیکلو او چمتو کولو کې یې نه سترې کېدونکې هلې ځلې کړې دي، مننه کوم، او د لوی خدای ﷻ له دربار څخه دوی ته په دې سپیڅلې او انسان جوړوونکې هڅې کې بریا غواړم. د معیاري او پرمختللي ښوونیز نظام او د داسې ودان افغانستان په هیله چې وګړي یې خپلواک، پوه او سوکاله وي.

د پوهنې وزیر

دکتور محمد میرویس بلخي

فهرست

مخونه	سرليکونه	شمېرې
۱	لويه خدايه، لويه خدايه!	لومړۍ لوست
۵	نعت	دویم لوست
۹	خپلواکي	دریم لوست
۱۵	د حضرت عمر فاروق <small>رضي الله عنه</small> عدالت	څلورم لوست
۲۱	د ښځو حقونه	پنځم لوست
۲۷	ملي يووالی	شپږم لوست
۳۱	د ماینونو او ناچاودو توکو د ښو پیژندنه	اووم لوست

۳۵	د امير شېر علي خان واکمني اود پښتو ژبې وده	اتم لوست
۴۱	نورستان	نهم لوست
۴۷	پوهاند رښتين (ادبي خيره)	لسم لوست
۵۳	لاسي صنايع	يوولسم لوست
۵۷	مرکه د پښتو	دولسم لوست
۶۱	نومخري (ضميرونه)	ديار لسم لوست
۶۹	ليک نښې	خوار لسم لوست
۷۵	انشاء او ليکوالي	پنځلسم لوست
۷۹	متلونه (د کافي کرښې)	شپاړسم لوست
۸۵	د مور زړه	اووه لسم لوست
۹۱	بنوونکي د ټولنې لارښود	اتلسم لوست
۹۵	نړېواله ادبي خپره ټاگور	نولسم لوست
۱۰۱	ښکالو	شلم لوست
۱۰۵	موز ولې کيسې لولو؟	يوويشتم لوست
۱۱۱	خوږ ژبی شاعر سيد حسن خان	دوه ويشتم لوست
۱۱۹	د اپينو زيانونه	درويشتم لوست
۱۲۳	عبدالرحمان بابا	خلورويشتم لوست
۱۲۹	اوبه او چاپيريال	پنځه ويشتم لوست
۱۳۵	احمد شاه بابا (ملي مشر او شاعر)	شپږ ويشتم لوست
۱۴۳	لرغوني اثار	اووه ويشتم لوست
۱۴۸	د هنري نثر ډولونه	اته ويشتم لوست
۱۵۳	ويپانگه	

لومړی لوست

لویده خدا اید، لویده خدا اید!

د بېټ نیکه پر دې مناجات د کتاب لومړی لوست پیلوو. د ټولو چارو واک د لوی
خداي ﷻ په لاس کې دی. بنده باید تل له خداي ﷻ مرسته وغواړي. الله ﷻ ته
مناجات او زاري د بري او نېکمرغۍ لامل ګرځي.

■ مناجات څه ته وايي او موضوع یې څه وي؟

■ تاسو بېټ نیکه پېژنئ او د هغه مناجات مو اورېدلی دی؟

■ د بېټ نیکه دغه دعا یا مناجات له نورو حمدونو څخه څه توپیر لري؟

لویه خدا ید، لویه خدا ید!
سنا په مینه په هر ځایه
غر و لایه دی درناوی کې
توله ژوي په زامی کې
دلته دي د غرو لمنې
زموږ کیر دی دي پکې پلنې
دا وگړي ډېر کړي خدا ید!
لویه خدا ید، لویه خدا ید!

دلته لږ زموږ اوسیدل دی
ووسه کور کی دی، ووسه بورجل دی
مینه سنا کې موږ مېشنه یو
بل د چا په مله تله نه یو
هسک او ځمکه نغښنه سنا ده
د مړو وده له تاده
دا پالنه سنا ده خدا ید!
لویه خدا ید، لویه خدا ید!

(بېټ نیکه)

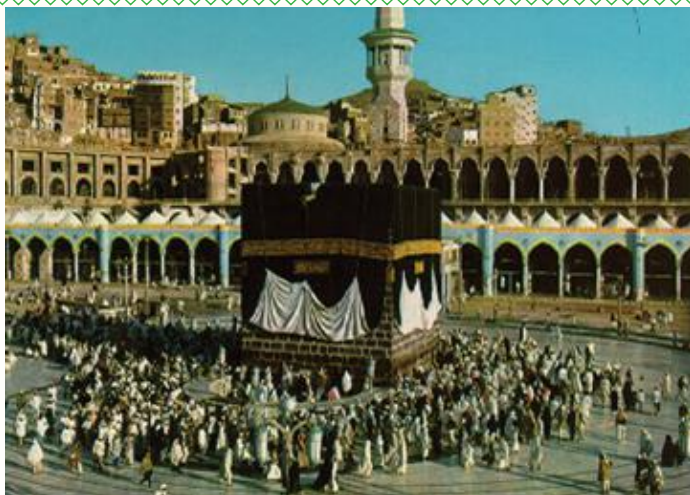
د متن لنډيز:

بېټ نيکه په خپل دغه مناجات کې د لوی خدای ﷻ دربار ته د دعا لاسونه پورته کوي او داسې هيله کوي: زموږ زړونه يوازې او يوازې ستا له مينې ډک دي او د بل چا په پله نه يو روان، زموږ په ولس ورحمېږي. دوی را ډېر کړه، ځکه چې هسک او ځمکه ستا دي او د هر څه وده او پالنه ستا له لوري ده.

د شاعر پېژندگلوې:

بېټ نيکه زموږ له نومياليو نيکونو څخه دی. ژوند يې د ۳۰۰ او ۴۰۰ هـ . ق. کلونو تر منځ اټکل شوی دی. تر ټولو پخوانی کتاب چې د بېټ نيکه په اړه موږ ته معلومات راکوي، د سلېمان ماکو ((تذکرة الاولياء)) دی. د تذکرة الاولياء کتاب تر ۶۱۲ هـ . ق. راوروسته ليکل شوی دی.

وايي چې بېټ نيکه د کسي (سلېمان) غره په لمنو کې اوسېده او تل به د خدای ﷻ پر عبادت بوخت و. هغه د خپلې قبيلې مشر، روحاني شخص او مشهور ولي و. دغه راز بېټ نيکه شاعر هم و.

- ۱- تر ښوونکي وروسته دې خو زده کوونکي په وارسره مناجات د ټولگيوالو په وړاندې ولولي.
- ۲- خو زده کوونکي دې د دغه مناجات د مفهوم په اړه خبرې وکړي.
- ۳- هر زده کوونکي دې په مناجات کې صفتونه په نښه او په ټولگي کې دې په لوړ آواز وويي.
- ۴- په پورتنی مناجات کې نومونه په نښه کړئ او ووياست چې خو ډوله نومونه مو پيدا کړل؟
- ۵- په ساده ډول د حمد، مناجات او نعت توپير په خو کرښو کې وليکئ او خپلو ټولگيوالو ته يې واوروئ.
- ۶- زده کوونکي دې لاندې لغتونه معنا او په جملو کې وکاروي.
- درناوی، ژوي، بورجل، مېشت، نغښته، پالنه
- ۷- زده کوونکي دې په خپلو کتابچو کې ستونزمن لغتونه په جملو کې استعمال کړي.

زده کوونکي دې په کور کې د دې درس اصلي مطلب په خپلو کتابچو کې وليکي.

په تاسو کې هغه څوک غوره دی چې د هغه د لاس او ژبې له ضرر
 خڅه بل مسلمان په امان وي.
 ((حديث شريف))

نعت

تاسې په لومړي لوست کې مناجات ولوست. مناجات هغې وينا ته ويل کېږي چې په هغه کې د خدای ﷻ له درباره د څه غوښتنې او دعا لاسونه پورته کېږي. اوس تاسې نعت لولئ، په نعتیه شعرونو کې د محمد ﷺ صفت او ستاينه کېږي. مناجات او نعت زیاتره منظوم وي، خو کله کله منثور هم وي.

نعت څه ته وايي؟

■ تاسې کوم نعتیه کلام اورېدلی یا لوستلی دی له مناجات سره څه توپیر لري؟

■ آیا مناجات او نعت منثور هم وي؟

بښادمو کي دې نشنه دی همسر څوک
 پرېشنو کي دې هم نه دی برابر څوک
 د معراج په شپه جبریل هم پاتې راغی
 کله تلې شي هم کابو د افسر څوک
 سپوږمۍ هم ورته حیرانه ده توکړې شوه
 اشارې نه د بڼې دی ناخبر څوک
 لات، منات، عزرا^(۱) همه خاورې په سر شول
 اخیستلی شي له حق سره ټکر څوک
 ابو جهل^(۲)، بولهب^(۳) ټول خوار و زار شول
 څنگه کړي مقابلې د پیغمبر ﷺ څوک
 سنا صفت د لویي څوک پوره کوی شي
 احاطه به د برېښنا وکړي د لمر څوک
 د اسرې حای مو هر ته یې محمد ﷺ
 زموږ مېشته په دنیا کي بل رهبر څوک
 خپل پردي ورته په عدل کي یو شان وو
 ثاني نشنه د عادل خیر البشر^(۴) څوک
 (لنګر بي بي)

لنګر بي بي د پښتونخوا د اشغرد سیمې شاعره ده. د نوموړې شاعرې په اړه په ادبي
 تذکرو کې ډېر معلومات نشته. د فقیر محمد عباس قادریه په (خواره نعتونه) نومې
 کتاب کې یې ځینې نعتونه راغلي دي. موږ هم پورتنی نعت له دغه کتاب څخه
 اخیستی دی.

د متن لنډيز:

په پورتنۍ نعت کې دا څرگنده شوې ده چې حضرت محمد ﷺ د الله ﷻ تر ټولو غوره بنده او استازی دی. حضرت محمد ﷺ تر ټولو وروستنی پیغمبر دی، د نبوت لړۍ پرې ختمه ده. الله ﷻ د هغه د نبوت د پخلي لپاره له هغه څخه ځینې معجزې صادري کړې. لومړنۍ معجزه یې دا وه چې د رسول الله ﷺ له زوکړې سره سم د کفارو ستر بتان لکه: لات، منات، عزا او نور پر ځمکه را پرېوتل. د معراج په شپه رسول الله ﷺ د جبرائیل (ع) په ملګرتیا له مسجد اقصیٰ څخه د الله ﷻ په امر آسمانونو ته وخوت او له الله ﷻ سره یې خبرې وکړې. همدارنګه په کوچنیوالي کې د هغه د مبارکې سینې خیرل او د هغې پرېمنځل هم یوه معجزه وه. د رسول الله ﷺ بله معجزه دا وه چې سپورمۍ د هغه په امر دوه ټوټې شوه او بېرته سره یو ځای شوه. په نعت کې د رسول الله ﷺ ستاینه او صفت راغلی او د هغه مقام څرګند شوی دی.

څرګندونې

- ۱- لات، منات، عزا: دغه درې مشهور بتان وو چې کفارو به ورته سجدې کولې.
- ۲- ابو جهل: د محمد ﷺ سر سخت مخالف و چې تر مرګه مسلمان نه شو.
- ۳- ابولهب: دا هم د محمد ﷺ سخت مخالف، او د اسلام دښمن و.
- ۴- خیرالبشر: تر ټولو انسانانو غوره (حضرت محمد ﷺ)

۱- زده کوونکي دې شعر په وارسره ولولي او د دې نعت مفهوم دې په خپلو خبرو کې وويي.

۲- زده کوونکي دې لاندې بیتونه معنا کړي او ودې وايي چې په دغو بیتونو کې کومو پېښو ته اشاره شوې ده.

د معراج په شپه جبریل هم پاتې راغی
کله تلې شي هر دکابه د افسر څوک
سپوږمۍ هر ورته حیرانه ډوله توکړې شوه
اشارې نه د نبي دی نا خبر څوک

۳- زده کوونکي دې په شعر کې نومونه پیدا کړي او څرگنده دې کړي چې په شعر کې کوم ډول نومونه راغلي دي.

۴- زده کوونکي دې د دې کتاب له ویبپاڼګې (لغتنامې) څخه د دې لغتونو معنا پیدا او بیا دې په جملو کې استعمال کړي: معراج، افسر، احاطه، همسر.

زده کوونکي دې د حضرت محمد ﷺ د ستاینوپه اړه په شپږو کرښو کې یوه لیکنه وکړي.

حضرت محمد ﷺ د ټول بشریت د لارښوونې لپاره راستول شوی دی.

خپلواکي

خپلواکي او ازادي د خدای ﷻ یو لوی نعمت دی، د ژوندانه یوه ستره نېکمرغي ده. انسان ازاد پیدا شوی او له ازادۍ سره مینه لري.

انسان ته خپلواک ژوند له هر څه نه غوره ښکاري. د خپلواکۍ یو ساعت د بلواکۍ له ټول عمر نه غوره دی. خپلواکي او د خپلواکۍ ساتل د هر ملت د ژوندانه یو بنيادي توکی دی. ازادي په توره اخیستل کېږي او په پوهه او تدبیر ساتل کېږي.

لکه چې خوشحال بابا ویلي دي:

ازادي تر پاچاهیه لا تېری کا

چې د بل تر حکمراندي شي زندان شي

■ خپلواکي څه ته وايي؟

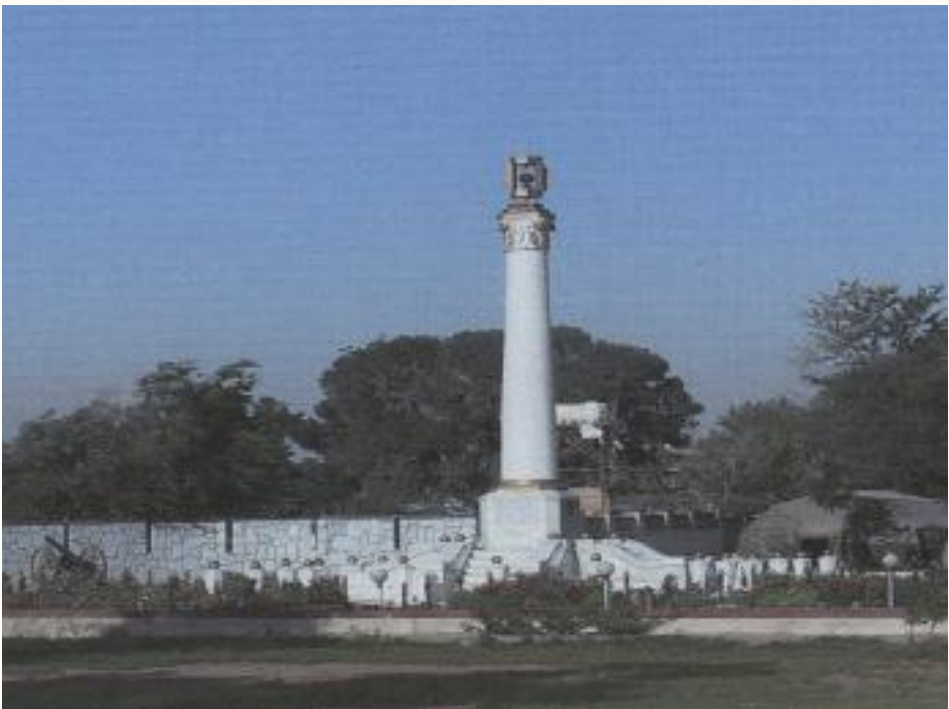
■ افغان ولس څنگه له انگریزانو څخه خپله خپلواکي ترلاسه کړه؟

■ د کوم پاچا په وخت او په کوم کال کې د افغانستان خپلواکي اعلان شوه؟

د انگرېزانو تر يرغل وروسته هم افغانستان يو اشغال شوی هېواد نه و. له يرغل سره سم افغانانو د خپلواکۍ لپاره سربښندونکې مبارزې پيل کړې. له انگرېزانو سره يې درې لويې جگړې وکړې او هيڅکله يې د هغوی ښکېلاک ته غاړه کېښېښوده.

په ۱۲۹۸ هـ . ش . کال کې افغانانو د غازي امان الله خان په مشرۍ خپله سياسي خپلواکي اعلان کړه او له اوږدو جگړو او بيا خبرو اترو وروسته انگرېزانو هم د افغانستان خپلواکي په رسميت وپېژندله.

افغانستان په ختيځ کې لومړنی هېواد و چې د نړۍ د هغه وخت له زبر ځواک (ستر قوت) يا انگرېزانو څخه يې د ډېرو سربښندنو په بدله کې خپلواکي تر لاسه کړه. افغانان د ختيځ د ډېرو هېوادونو او ولسونو لپاره د آزادۍ د اتلانو په توگه وپېژندل شول او د آزادۍ غوښتنې ولولې يې نورو ته هم ورورسولې.

خپلواکي د يو هېواد د خلکو حق دی، خو دغه حق بايد په خپله ولسونه خپل کړي.

افغانانو له نېکه مرغه د خپل ټول تاريخ په اوږدو کې د دغه حق لپاره مبارزې کړي دي او تر لاسه کړې يې دي.

د بلواکۍ پر ضد مبارزه د انسان په خټه کې اغېرل شوې ده. د وطن احساس، د خپلواکۍ احساس او د آزاد ژوند احساس زموږ د ولس له سترو ښېگڼو څخه دی. نوميالی شاعر او ليکوال گل پاچا الفت څه ښه وايي:

يو پټ غلی احساس دی چې آرام مې نه پرېږدي
په اوس مې کړوي لکه چې خام مې نه پرېږدي
جرات مې زياتوي دومره په ځان يم پوره شوی
غافل له خپله حقه او غلام مې نه پرېږدي

زموږ ډېرو شاعرانو د خپلواکۍ په ارزښت او د آزاد ژوند په ستاينه کې شعرونه او نظمونه ويلي دي. په دغو شعرونو کې که له يوې خوا د خپلواکۍ ارزښتونه څرگند شوي دي، له بله پلوه د افغانانو هغو اوږدو مبارزو او سربښندنو ته هم درناوی شوی دی چې په بېلا بېلو دورو کې يې د يرغلگرو او ښکېلاکگرو په وړاندې کړي دي.

فضل احمد خان غر افغان وايي:

واورئ اې په مخ د ځمکې اوسېدونکو
له آسمانه چې آواز راځي د څه دی
د آزاد ژوند يو ساعت په حقيقت کې
د غلام د همېشه ژوندون نه ښه دی

د نوميالي ليکوال او شاعر شهيد محمد موسی شفيق د يو اوږد شعر څو برخې په دې

ډول دي:

زه د آزادۍ د شمعې اوس ته پروانه يم
زه يم تاريخ ته خوند وره افسانه يم
تل د سمندر د زمانې کې در دانه يم
موج مې جلبېږي وهي يو سيند بې کرانه يم

تېر يمه له سر نه په ناموس او ننگ فدا يمه
 داغ د آزادۍ نه کوم کړ که آزاد پايه
 زه هغه غازي یر چې خوځله شهید شوی یر
 بیا یر پیدا شوی که کوم ځلې فتید شوی یر
 موږ سره ترلي د یووالي په زنجیر یو ټول
 پوه د خپلې خاورې په تنظیم او په تدبیر یو ټول
 عشق د خپلواکۍ مې په سینه کې په هاها وي تل
 پاک مې احساسات دي آزادي مې تمنا وي تل
 خیر د بشر غواړم امنیت مې تقاضا وي تل
 ماسره چې نښلي بدبختي د هغه چا وي تل

رښتیني آزاد او ویښ ملتونه هغه دي چې د خپلواکۍ له ترلاسه کولو وروسته د خپل
 هېواد د جوړونې، بیا رغاونې، پرمختګ او د خپل ژوندانه د هوساینې لپاره نه سترې
 کېدونکې هڅې او هلې ځلې وکړي، ځکه رښتینې خپلواکي دا ده چې یو ملت په مذهبي،
 سیاسي، اقتصادي، کلتوري او نورو ډګرونو کې پر ځان متکي وي.

د خپل ژوندانه د هوساینې لپاره په خپله کار وکړي، نورو ته د تمې سترګې ونه نیسي، د
 ځان، هېوادوالو او هېواد د روا حقونو څخه د دفاع توان ولري.

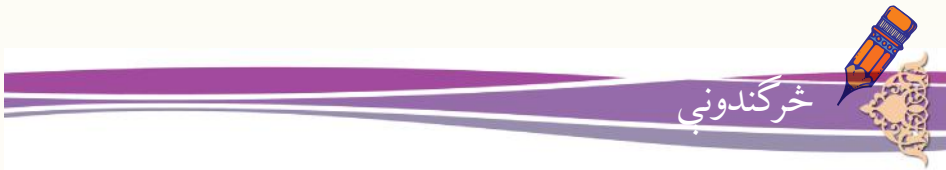
دا کارونه هغه وخت کېدای شي چې د ملت ټول وګړي سره متحد او یو موټی وي. یو پر
 بل لورېنه ولري، یو د بل په غم غمجن او په خوښۍ یې خوښ شي. ملي ګټې پر شخصي
 ګټو غوره وګڼي یعنې که هغه ته زیان او تاوان رسېږي هغه پر ځان ومني، خو د هېواد او
 هېوادوالو ګټو ته زیان ونه رسوي.

د متن لنډيز:

خپلواکي او آزادي د خدای ﷻ يو لوی نعمت دی، د ژوندانه يوه ستره ښکمرغي ده. هر څوک د آزادۍ حق لري.

افغانانو د خپلواکۍ د بېرته اخيستلو په مبارزه کې له انگرېزانو سره درې لويې جگړې وکړې او په ۱۲۹۸ هـ. ش. کې يې د غازي امان الله خان د واکمنۍ په دوره کې خپله سياسي خپلواکي بېرته تر لاسه کړه.

خپلواکي په ملي يووالي او د ژوندانه په ټولو ډگرونو کې په زيار گالنې سره ساتل کېږي. په ځانگړي ډول په اقتصادي ډگر کې بايد يو ملت دومره زيار وباسي چې نورو ته د تمې لاس وراوږد نه کړي، ځکه تمه ده چې له خپلواکو ملتونو څخه هم مريان جوړوي.

ختيځ: په دې متن کې له ختيځ څخه موخه هغه سيمې او هېوادونه دي چې د نړۍ په ختيځه برخه کې پراته دي، لکه: د هند لويه نيمه وچه، جاپان، ايران د منځنۍ آسيا هېوادونه او نور...

زبرځواک: په ځانگړو وختونو کې ځينې هېوادونه له اقتصادي، سياسي او پوځي پلوه د نړۍ تر نورو ټولو هېوادونو ډېر پياوړي وي. دغوپياوړو هېوادونو ته د خپل وخت زبرځواک يعنې ستر قوت وايي، لکه په ۱۸ مه او ۱۹ مه پېړۍ کې لويه بریتانیا (انگلستان)، يا له دويمې نړيوالې جگړې مخکې جرمني.

- ۱- زده کوونکي دې له ښوونکي څخه وروسته د متن ځینې برخې وار په وار ولولي او د آزادۍ په مفهوم دې ټولگیوالو ته خبرې وکړي.
- ۲- زده کوونکي دې په متن کې د راغلو شعرونو معنا په خپلو کتابچو کې وليکي او په ټولگي کې دې واوروي. هر زده کوونکي دې د یو، یو شاعر شعر په پام کې ولري، خو د شاعرانو د شعرونو وېش به د ښوونکي له خوا کېږي.
- ۳- زده کوونکي دې د (الف) بکس د لغتونو مترادف په (ب) بکس کې پیدا کړي.

(ب)

(الف)

غلام

خپلواکي

آزادي

آبادي

غلامي

بلواکي

سربښندنه

قرياني

رغاونه

مري

- ۴- افغانانو ولې درې ځلې له انگرېزانو سره جگړې وکړې؟
- ۵- په متن کې ستاینومونه (صفتونه) په نښه کړئ.
- ۶- د خپلواکو او ناخپلواکو ملتونو د حال په اړه خپل نظر څرگند کړئ.
- ۷- زده کوونکي دې د آزادۍ په اړه د کوم بل شاعر نثر او یا پښتو لنډۍ په ټولگي کې ووايي.

د خپلواکۍ د جگړې په اړه یو په زړه پورې مطلب وليکئ او بلې ورځې ته یې په ټولگي کې واورئ.

خلورم لوست

د حضرت عمر فاروق رضي الله عنه عدالت

د رسول الله ﷺ تر رحلت وروسته د راشدينو خليفه گانو دوره وه. لومړی خليفه حضرت ابوبکر صديق ﷺ، دويم حضرت عمر فاروق ﷺ، دريم حضرت عثمان ﷺ او خلورم حضرت علي (كرم الله وجهه) و. دغه خلور واره د رسول الله ﷺ د يارانو په نامه شهرت لري. په دې خلور واره خليفه گانو کې هر يو د يوې ځانگړنې له مخې ځانگړی شهرت لري.

حضرت عمر فاروق ﷺ د خلافت د چارو د بني سبالتيا او عدالت له امله ډېر مشهور دی چې تر اوسه يې د نړۍ کې بل ساری نه دی ليدل شوی.

■ عدالت څه ته وايي؟

■ که د حضرت عمر فاروق ﷺ د عدالت يوه لنډه کيسه مو زده وي وېي وياست.

د جهالت په دوره کې چې د عربو د ژوندانه هر ډگر نابوهی او باطل پرستی نیولی و، ژوندی نجونې پکې ښخېدې، بتانو ته سجدې کېدې، غلاګانې، شوکې او قتلونه کېدل، د اسلام راتګ داسې یوه معجزه وکړه چې دغه خلک یې په ډېره لږه موده کې داسې سره متحد کړل چې د دنیا لوی لوی سلطنتونه یې د بیرغ په وړاندې سلامي شول.

څه دپاسه ۱۴ سوه کاله دمخه د عربستان په وچو شگلنو دښتو کې یو منظم او غښتلی امت جوړ شو په لږه موده کې یې د هغې زمانې سترو او ځواکمنو باطل پرستو سلطنتونو ته ماتې ورکړه. په شام، روم، فارس، افریقا، اروپا او د چین په ځینو ځایونو کې یې د توحید او حق پرستی رڼا خپره کړه. د عدل، انصاف او آزادۍ داسې یو نظام یې پکې پلي کړ چې دا نن یې هم په نړۍ کې ساری نه لیدل کېږي.

دا ټولې بریاوې د اسلام د پېغمبر حضرت محمد ﷺ د تعلیماتو او د هغه مبارک د یارانو او اصحابو د ایماندارۍ، صداقت، زیار او کوښښ له برکته د مسلمانانو په برخه شوې وې. د رسول الله ﷺ یاران او اصحاب د اسلامیت او انسانیت غوره بېلګې او مثالونه دي. دوی نه یوازې د اسلام بلکې د انسانیت په تاریخ کې لوړ مقام لري. د نړۍ زیاتره پوهان، عالمان، فیلسوفان یا په بله وینا د علم او عقل خاوندان او حقیقت منونکي په دغه حقیقت اعتراف کوي.

نن هم که موږ مسلمانان د الله ﷻ په احکامو، د حضرت محمد ﷺ په لارښوونو او د اصحابو کرامو په کړنو عمل وکړو، نو ډېر ژر به وکولای شو چې د اسلام هغه پخوانی شان او شوکت یو ځل بیا راژوندی کړو.

حضرت عمر فاروق رضی الله عنه د خطاب زوی او د رسول الله ﷺ د لویو اصحابو له ډلې څخه

و.

حضرت عمر فاروق رضی الله عنه ته د حضرت ابوبکر صدیق رضی الله عنه تر وفات وروسته په (۱۳ هـ. ق.

کال) کې د خلافت واګې وروسپارل شوې.

د حضرت عمر رضي الله عنه د خلافت په وخت کې ډېر فتوحات وشول. ډېرې سيمې د اسلامي خلافت په واک کې راغلې. د ده په وخت کې د اسلامي خلافت په سيمو کې ډېر امن او امان و او وگړو په ډاډ سره ژوند کاوه. لامل (سبب) يې د حضرت عمر فاروق رضي الله عنه سياست، تدبير او عدالت و. حضرت عمر فاروق رضي الله عنه د اسلامي حکومت ستنې (چې حضرت محمد صلي الله عليه وسلم ودرولې وې) داسې ټينگې کړې چې لږ زېدل يې ناشوني وو. د اسلامي عدل پر بنسټ يې د خلافت چارې داسې تنظيم کړې چې د نړۍ هيڅ يو نظام ورسره سيالي نه شوه کولای.

حضرت عمر فاروق رضي الله عنه د خپل خلافت په ټوله موده کې د يوه وېښته هومره هم له عدالته تېرې ونه کړ. شتمن او غريبان، چارواکي او ولسي وگړي هغه ته د عدل او انصاف په بهير کې يو شان وو.

حضرت عمر فاروق رضي الله عنه يو ځل د حج په ورځو کې ټول چارواکي راوغوښتل، په عامه غونډه کې ودرېد او وېي ويل: که څوک له دوی څخه شکايت لري ودې وايي. په دې غونډه کې د مصر والي عمرو بن عاص رضي الله عنه او نور لوی لوی چارواکي هم حاضر وو. يو کس ودرېد او وېي ويل: فلاني حاکم پرته له کوم جرمه سل درې ووهلم. حضرت عمر فاروق رضي الله عنه وويل: پاڅېره او خپل کسات ترې واخله!

حضرت عمرو بن عاص رضي الله عنه وويل: ای امير المؤمنين! په دې کار سره به ټول حاکمان بې زړه شي. حضرت عمر فاروق وويل: له دې پرته بله لاره نشته او عارض ته يې بيا وويل: راولاړ شه او خپل کسات ترې واخله! عمرو بن عاص د عارض څنگ ته ورغی او هغه يې په دې راضي کړ چې سل ديناره واخلي او له دعوي تېر شي.

يوه ورځ د قریشو مشران د حضرت عمر فاروق رضي الله عنه د ليدلو لپاره راغلل، صهيب، بلال، عمار رضي الله عنه او نور کسان لا د مخه حاضر وو چې زياتره يې آزاد شوي مريان وو. نوبت يې د مخه و، نو حضرت عمر فاروق رضي الله عنه لومړی آزاد شوي مريان خپل حضور ته ومنل او د قریشو مشران منتظر پاتې شول.

ابوسفیان چې د جهالت په وخت کې د خپلې قبيلې مشر و، دا کار ورته ښه ونه ايسېده.

ويې ويل: سبحان الله! مريانو د خلافت له دربار اجازه وموندله او موږ انتظار باسو. د يو شمېر نور کسانو چې د ابوسفیان همفکره وو، دا کار خوښ نه شو، خو يو شمېر نورو د عدالت راز پېژندونکو وويل: موږ بايد له حضرت عمر فاروق رضي الله عنه څخه شکایت ونه کړو، اسلام ټولو ته په يوه آواز بلنه ورکړه، څوک چې د خپلې بدمرغۍ له امله وروسته پاتې شول، نن هم بايد وروسته پاتې شي.

د قادسيې له جگړې وروسته چې معاشونه ټاکل کېدل، ټول قبيلوي امتيازات يې له پامه وغورځول او يوازې اسلامي وړتياوې يې په پام کې ونيولې، د اسامه بن زيد معاش يې د خپل زوی عبدالله تر معاش زيات وټاکه. عبدالله وويل: والله اسامه په هيڅ جنگ کې تر ما نه دی مخکې شوی. حضرت عمر فاروق رضي الله عنه وويل: مگر هغه پر رسول الله صلي الله عليه وسلم تر ټاټوبي ګران و. يو ځل د غنيمت مال راغی. أم المؤمنین حضرت حفصه (رضی الله عنها) چې د حضرت عمر فاروق رضي الله عنه لور او د رسول الله صلي الله عليه وسلم بي بي وه، خپل پلار ته ورغله او ويې ويل: څه چې زما حق وي رايې کړه! حضرت عمر فاروق رضي الله عنه وويل: لورجانې! ته زما په ځانګړي مال کې حق لرې، دا د غنيمت مال دی، آيا ته غواړې چې پلار دې تېری وکړي؟! حضرت حفصه (رضی الله عنها) حيرانه شوه، له ځايه پاڅېده او لاړه.

د حضرت عمر فاروق رضي الله عنه په دوره کې د خلافت دربار ته د نژدې کېدو معيار يوازې عدالت او رښتينولي وه. وايي چې يوه ورځ عمر فاروق رضي الله عنه د خپل خلافت په دوره کې د شپې ګرځېده چې د خلکو له احواله ځان خبر کړي. سترې شو؛ يوه دېوال ته يې ډډه ولګوله، د انګړ دننه د يوې ښځې او نجلۍ خبرې اورېدل کېدې. ښځې نجلۍ ته وويل: لورې په شېدو کې اوبه واچوه.

لور يې وويل: ولې ته د امير المؤمنين له حکمه نه يې خبره چې هغه په دې کار بندېز لګولی دی.

موږ يې بيا ټينګار وکړ: پاڅېره او په شېدو کې اوبه ګډې کړه، نه مو خليفه ويني او نه د هغه کوم عسکر.

لور يې وويل: که خليفه مو نه وينی، نو الله ﷻ خو مو وينی، زه دا کار هيڅ کله نشم کولای چې مخامخ دې د هغه خبره ومنم او په پټه دې د هغه د خبرې خلاف کار وکړم. په همدې سوال ځواب دا نجلی عمر فاروق ته ډېره سپېڅلې ښکاره شوه، نو خپل زوی عاصم ته يې په نکاح کړه. له دې سپېڅلې نجلی چې کومه لور وزېږېده، ام عاصم يې وبلله. ام عاصم د خليفه مروان زوی عبدالعزيز په نکاح کړه او عمر بن عبدالعزيز ترې وزېږېد، هغه څوک چې يو ځل بيا يې د خپل نيکه حضرت عمر فاروق رضي الله عنه د عدالت بېلگه نړۍ ته وړاندې کړه.

د متن لنډيز:

حضرت عمر فاروق رضي الله عنه داسې عادل خليفه و چې د څوارلس سوو کالو په اوږدو کې د هغه په څېر بل عادل خليفه پيدانشو. د هغه په خلافت کې ټول انسانان له خپلو روا حقونو څخه برخمن وو. په هيچا ظلم او تېری نه کېده او دچا حق بل ته نه ورکول کېده. د اسلامي قوانينو په وړاندې ټول سره برابر وو. موږ هم بايد د رسول الله صلى الله عليه وسلم او دهغه د اصحابو په امرونو او کړنو عمل وکړو. په ټولنه کې عدالت او رښتينولي رامنځ ته کړو او د اسلامي ورورولۍ پر بنسټ د هر چا حق په پام کې ونيسو. دې عدالتۍ مخه ونيسو او يوه با انصافه او عادلانه ټولنه جوړه کړو.

فعاليتونه

- ۱- زده کوونکي دې د ښوونکي له لوستلو نه وروسته په وار سره متن ولولي او بيا دې هريو د حضرت عمر رضي الله عنه د عدالت په اړه خبرې وکړي.
- ۲- زده کوونکي دې په متن کې راغلې پېښې په خپلو کتابچو کې وليکي او بيا دې په

ټولگي کې واوروي.

۳- زده کوونکي دې د لاندې لغتونو معنا د کتاب په پای کې پیدا او په جملو کې دې استعمال کړي.

رحلت   خلیفه   عدالت   نظام

۴- زده کوونکي دې د راشدينو خلیفه گانو نومونه په تاریخي ترتیب پخپلو ځایونو کې ولیکي.

حضرت علي (کرم الله وجهه)، حضرت عمر فاروق (رضی الله عنه)، حضرت ابوبکر صدیق (رضی الله عنه)، حضرت عثمان (رضی الله عنه).

۱- ..... ۲- ..... ۳- .....

۴- .....

۵- زده کوونکي دې د لاندې لغتونو ضد کلمې پیداکړي.

امن   عدل   شتمن   مری

۶- زده کوونکي دې په متن کې مفرد نارینه نومونه په نښه کړي.

۷- حضرت عمر فاروق (رضی الله عنه) هغه بې وزله شپږې خرڅوونکې نجلی ولې خپل زوی عاصم ته په نکاح کړه؟

زده کوونکي دې په یوه ټولنه کې د عدل او انصاف پر ارزښت او اهمیت د کتابچې د نیم مخ په اندازه یو مطلب ولیکي.

د ښځو حقونه

زده کوونکي باید په دې پوه شي چې ښځې زموږ د ټولنې یوه برخه ده. د اسلام له نظره او هم د اساسي او مدني قوانینو له مخې باید د ښځو حقونو ته په درنه سترګه وکتل شي.

د ښځو په مقابل کې هر ډول ناوړه سلوک او تاوتریخوالی د اسلامي قوانینو او د ټول بشریت له قوانینو او ارزښتونو سره مخالف ګڼل کېږي.

■ تاسې د ښځو د حقونو په اړه څه معلومات لرئ؟

■ که په ټولنه کې ښځه نه وای، نو څه به پېښ شوي وای؟

د بشر په حقونو کې د ښځو حقونو ته زیاته پاملرنه شوې ده. د نړېوالو ارزښتونو پربنسټ دولتونه مکلف دي چې د منل شویو اصولو له مخې د ښځې حقونو ته په درنه سترګه وګوري او د ژوند ټول امکانات ورته برابر کړي.

د بشري حقونو د نړېوالو تړونونو له مخې ښځې په ټولنیز او اقتصادي فعال ګډون کې له نارینه وو سره یو شان حقونه لري او په ټولنه کې له ټولو مادي او معنوي امتیازاتو څخه برخمنې کېږي.

ښځو ته د هغوی حقونه ورکول او درناوی کول، د هوسا، مټرقي او خوشحاله ټولنې ضمانت کوي، ځکه چې متقابل احترام او غوره چلند د نارینه او ښځې تر منځ مینه او محبت را منځته کوي او د نېکمرغه ژوند لپاره لار هواروي.

د مدني قوانینو له مخې د ښځو د حقونو منل، هغوی ته دا امکان برابروي چې د هېواد په سیاسي چارو کې ګډون وکړي. آن تر دې چې د خپل هېواد مشران په خپله خوښه وټاکي.

ښځو ته د هغوی د حقونو د ورکولو په لړ کې دا هم باید ومنل شي چې هغوی دخپلو حقونو د لاس ته راوړلو لپاره دولتي ادارو ته لار ولري او هم د ضرورت له مخې وکړای شي چې وکیل ونیسي.

خدای پاک فرمایي چې (ښځې ستاسې لباس او تاسو د هغوی لباس یاست)، د لوی خدای ﷻ له دې وینا څخه څرگندېږي چې ښځه او نارینه یو د بل لپاره د جامو حیثیت لري. څرنگه چې جامې د انسان بدن پټوي او حیا یې خوندي ساتي، همداشان نارینه د ښځې او ښځه د نارینه لپاره د عیبونو د پټولو، نیمگړتیاوو کې یو له بل سره مرسته کوونکي دي، نو ویلای شو چې یو د بل لپاره لازم او ملزوم دي.

زده کړه او تعلیم هم د ښځو اسلامي او مدني منل شوی حق دی چې باید په پام کې ونیول شي.

له همدې امله د ښځو حقونه منل او هغوی ته د درنښت په سترګه کتل، د ټولنې د هر غړي ملي، اسلامي او بشري دنده ده.

تجربو دا ثابتہ کړې ده چې له ښځو سره ښه چلند او نېک خوۍ، هغوی دې ته اړباسي چې له نارینه وو سره په کړو وړو کې له ښه چلند نه کار واخلي.

له ښځو سره ناوړه سلوک د اسلام له نظره مردود او غندل شوی دی.

ښځه هغه موجود دی چې د ژوندانه په ټولو برخو کې له نارینه و سره اوږه پر اوږه برخه لري. ښځه مور ده او مور د ټولنیزو چارو په ټولو اړخونو کې شریکه ده. زموږ د هېواد یو زیات شمېر ښځې پر نورو برخو سربېره د ادب په برخه کې هم ستره ونډه لري. شعري ټولګې، ادبي نثرونه، ناولونه، ډرامې، کیسې او نورې راز، راز لیکنې یې ټولنې ته وړاندې کړي دي چې د ټولنې په سمون، اصلاح او رغاونه کې پوره اغېز لري.

د دې تر څنګه ښځینه لیکوالو او شاعرانو په خپلو اثارو کې د ښځو د حقونو غږ هم پورته کړی دی او د ښځو د ژوندانه ناخوالې یې په خپلو شعرونو او نثرونو کې انځور کړي دي چې په دې توګه یې د ښځو د ذهنونو په روښانتیا کې خپله دنده سرته رسولې ده. دلته د یوې لیکوالې مېرمن ((عظمت)) د نثريو بېلګه را اخلو چې پورتنۍ موضوع ته یې پکې انعکاس ورکړی دی.

ته لرم یې!

زه ښځه یم ته نارینه یې ... لیکن خبر یې چې ته څنګه نارینه شوې؟! که ته فکر وکړې، نویو زمانه وه، داسې زمانه چې ته هیڅ هم نه وې ... هو ... ته هیڅ نه وې بالکل په نشت حساب وې.

ما تا له د خپل زړه غوښې او د ځیګر وینه درکړه. لوی انسان مې کړې، انسان مې درنه جوړ کړ. لیکن نن چې ته نارینه شوې، ستا په مټو کې زور پیدا شو، ته له مانه زما حق شوکوې. زما مری خپه کوې او ما خوړې، ولې؟!

صرف په دې وجه چې زه ښځه یم؟! کمزورې یم؟! او د خپلو مټو زور مې د زړه د غوښې او د ځیګر د وینې په شکل ستا مټو ته درکړی دی؟! آیا دا نر توب دی؟! ... دا انصاف دی؟! ... دا انسانیت دی؟! ... نه دا نرتوب دی، نه انصاف دی، نه انسانیت دی.

دا د لړم فطرت دی، لیکن ته لړم نه یې، انسان یې او زه ستا موریم نو د دې لپاره ته د خپل انسانیت ثبوت ورکړه او خپله مور مه خوره.

ښځه په ټولنه کې داسې موجود دی چې له وجود پرته یې د ژوند دوام او بقا امکان نه لري، نو په کار ده چې د اسلامي لارښوونو او مدني قوانینو په رڼا کې د هغوی حقونو ته په درنه سترګه وکتل شي.

د متن لنډیز:

تاسو په پورتنی لوست کې ولوستل چې ښځې د اسلامي او مدني قوانینو له مخې د کورنۍ او هېواد په برخليک کې مهمه ونډه لري. ښځه او نارینه یو له بل پرته نیمګړي دي. ښځې د ټولنې نیمایي برخه جوړوي او په ټولنیزو او اقتصادي چارو کې له نارینه وو سره برابره ونډه لري. د ملي، اسلامي او بشري قوانینو او ارزښتونو له مخې د ښځو حقوقو ته ډېره پاملرنه لا زمه ده.

فعالیتونه

۱- زده کوونکي دې پورتنی لوست په وار سره د کتاب له مخې ولولي او نور زده کوونکي دې ورته غورځونې وکړي.

۲- لاندې جملې بشپړې کړئ.

ښځې ستاسو ..... او تاسې د هغوی ..... یاست.

ښځه د ټولنې ..... برخه جوړوي، جنت د ..... تر پښو لاندې دی.

۳- زده کوونکي دې له متن څخه د ښځو حقونه په نښه کړي او ودې شمېري.

- ۴- زده کوونکي دې د متن سخت لغات په وار سره پر تخته وليکي او نور زده کوونکي دې د هر لغت د معنا په اړه خبرې وکړي.
- ۵- زده کوونکي دې په متن کې مؤنث نومونه په نښه کړي او د (ی) گانو سمه بڼه دې هم په پام کې ولري او په خپلو کتابچو کې دې وليکي .
- ۶- زده کوونکي دې د مېرمن ((عظمت)) د نثر بېلگه په لوړ غږ ولولي او بيا دې مفهوم په خپلو خبرو کې ووايي.

کورنۍ دنده

د ښځو د حقونو په اړه په کور کې یو لنډ مطلب وليکئ او بله ورځ یې په ټولگي کې واورئ.

عادل قاضي

یوه ورځ یو سړی قاضي ته راغی او له خپل ملگري څخه یې ورته سر وټکاوه.
خپله دعوه یې ورته په زور او زېږ او ډېر مهارت وویل، نو قاضي وویل:
ته په حقه یې.

بله ورځ د هغه سړي ملگری راغی هغه هم قاضي ته خپله دعوه په ډېر مهارت بیان کړه،
قاضي وویل:
ته په حقه یې.

د قاضي ښځې چې دا دواړه قضاوتونه واورېدل، نو وېې ویل:
سړیه! دا څه قضاوت دی چې ته یې کوی، دا دواړه کسه په حقه کېدای شي!؟
قاضي وویل:
بلې سمه ده، ته هم په حقه یې.

ملي يووالی

ملت د يوه بڼ مثال لري. په بڼ کې ډېرې او بېلا بېلې ونې وي، هره ونه جلا گل او جلا مېوه نيسي او هره مېوه جلا گټې او ځانگړی خوند لري. لکه بڼ چې له يوې ويالې اوبه کېږي، يو ملت هم د يوه حکومت له خوا اداره کېږي. د يوه هېواد د مېشتو قومونو مجموعې ته ملت ويل کېږي. يو ملت هغه وخت د هوسا او سوکاله ژوند خاوند کېدای شي چې متحد او يو موټی وي. د ملي يووالي په اړه په دې لوست کې د گل پاچا الفت يو شعر تاسو لولئ. په دغه شعر کې ملت داسې يو باغ گڼل شوی چې بېلا بېلې ونې يې د بڼايست او رنگينۍ بېلگې دي.

■ ملي يووالی څه ته وايي او څه گټې لري؟

■ که په يوه ملت کې يو والی نه وي، زيانونه يې څه دي؟

یوه باغ کې وې ولامرې ډېرې ونې
 هر ځای ته یې لایق وه د ستاینې
 د دوی نیلې یوله بله وې ترلې
 غوړ په غوړ یوه چمن کې اوسېدلې
 دغه واره د یوه دهقان د لاس وې
 لکه گوتې د یوه لاس ټیت و پاس وې
 هر یوې پېله مېوه او پل یې نوم و
 رنگ او خوند کې یې توپیر ښکاره معلوم و
 مگر دوی لکه د یو گلشن گلونه
 یوله بله نژدې کړي وو لاسونه
 خوا په خوا غاړه په غاړه خوله په خوله وې
 له یوې خوا سرې پیدا د یوه کاله وې
 د دې ټولو یو خزان او یو بهار و
 ښه او بد یې وو شریک یو یې واکدار و
 په حقوقو کې یې هیڅ نه و توپیر
 باغبان و په هرې ونې ډېر زهیر
 له یوې ویاړې اوبه ورته راتللې
 په یوه هوا کې ټولې لویدلې
 یوله بله یې هر حال کې شرکت و
 په تمامه معنا یو صحیح ملت و

ارواښاد گل پاچا الفت

د شاعر لنډه پېژندنه:

پورتني شعر چې د ملي يووالي يوه ښه بېلگه او ښه انځور يې وړاندې کړی دی، د گل پاچا الفت دی. الفت د معاصرو ادیبانو، لیکوالو او شاعرانو په ډله کې د يوه ځانگړي مقام څښتن دی. ډېر کتابونه يې په نثر کې لیکلي دي. شعري کلیات يې په افغاني ټولنه کې ډېر مشهور دي. شعرونه يې تل ژوندۍ بڼه لري. له هر وخت او حالاتو سره سمه شاعري ده. نثرونه يې ډېر ښه او ژور مفهومونه او پیغامونه لري. د الفت نثرونه د ټولو خوښېږي.

د متن لنډيز:

د ملت ټول وگړي د اساسي قانون په وړاندې برابر دي. يعنې توکم، ژبه، رنگ او مذهب يې په پام کې نه نیول کېږي.

ټول د اساسي قانون له ښېگڼو برخمن وي. که یو هېواد یو کور وبولو، نو وگړو ته يې ملت ویلای شو. ژوندي ملتونه خپل ملي ارزښتونه لکه ملي دودونه او روایات، ملي ادب او ملي ژبه، ملي ذوقونه، ملي اخلاق، ملي موسیقي او نور په ډېره ښه توگه ساتي. یو مذهب ملت له نورو ملتونو څخه علم، فن او صنعت اخلي، خو خپلې ملي ځانگړنې ساتي.

د افغانستان قومونه په گډه افغان واحد ملت جوړوي. هر څوک چې د افغانستان تابعیت ولري، افغان بلل کېږي، يعنې د افغان کلمه د افغانستان هر وگړي ته ویل کېږي.

افغان واحد ملت له بېلا بېلو قومونو څخه جوړ دی. په افغانستان کې مېشت قومونه ټول یو له بله سره وروڼه دي. په خپلو منځو کې ښې اړیکې لري. د افغانستان د ډېرو ولایتونو په بېلابېلو سیمو او بېلابېلو کلو کې د افغان واحد ملت بېلا بېل توکمونه اوسېږي او په ډېرې خوشحالی گډ ژوند سره کوي.

په ځانگړې توگه د گل پاچا الفت شعر هم د ملي يووالي مفهوم څرگندوي. شاعر ملي يووالی له يوه باغ سره تشبېه کړی، لکه څنگه چې په باغ کې مختلفې ونې وي او

بېلا بېل رنگونه او مېوې لري، خو بيا هم له يوې ويالې څخه اوبه کېږي او يو له بل سره پيوند لري، همداسې په يو هېواد کې هم بېلا بېل قومونه ژوند کوي، خو د يو واحد ملت په نامه يادېږي. د دوی گټه او تاوان، غم او خوشحالي او وياړونه سره شريک وي، يو له بله هيڅکله نه شي بېلېدای.

فعاليتونه

- ۱- زده کوونکي دې له ښوونکي وروسته په خپل وار سره شعر ولولي.
  - ۲- زده کوونکي دې د شعر مفهوم په کتابچو کې وليکي او په وار سره دې په ټولگي کې ولولي.
  - ۳- زده کوونکي دې په شعر کې ارتباطي کلمي پيدا او په خپلو کتابچو کې وليکي لکه: ونه _ پاڼه...
  - ۴- ښوونکي دې زده کوونکي په دوو ډلو ووېشي، هره ډله دې د شعر يو يو بيت ووايي او بله ډله دې هغه معنا کړي.
  - ۵- زده کوونکي دې د ملي يووالي په مفهوم لنډې خبرې وکړي.
  - ۶- زده کوونکي دې د لاندې کلمو د جمع شکل وليکي:
- ۱- چمن   ۲- توپير   ۳- واکدار   ۴- ملت
- ۷- زده کوونکي دې لاندې لغتونه معنا او په جملو کې استعمال کړي:
- نيلې، زهير، توکم، مذهب

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د ملي يووالي په اړه يوه لنډه ليکنه وکړي او هغه دې سبا ته په ټولگي کې واوروي.

اووم لوست

د ماینونو او ناچاودو توکو د نښو پېژندنه

زموږ گران هېواد افغانستان د تېرو جگړو په کلونو کې د تباھيو او ويجاړيو ډگر و. د دغو جنگونو بېلا بېلو خواوو د خپلو مخالفينو د له منځه وړلو او مخنيوي لپاره تل ماینونه ښخول. د کلونو په اوږدو کې پر دغو ښخو شوو ماینونو بوټي راشنه شوي، باد و باران پرې شگې او خاورې اړولي دي. په دې ډول دغه خطرناک او وژونکي خیزونه د انسان له سترگو پټ دي، خو خطر یې زیات دی، انسان او حیوان ټپي کولای او وژلای شي.

د دې لپاره چې د دغه وژونکي خیز له خطر ځان او خپله ټولنه وژغورو، باید د ماینونو نښې وپېژنو او نورو ته یې هم ور وښیو.

■ تاسو ماین پېژنئ؟

■ تاسې د ماین په اړه څه معلومات لرئ؟

■ ماین لرونکي سیمې او له ماین څخه پاکې شوې سیمې په کومو رنگونو نښه

کېږي؟

ماینونه او ناچاودې توکي په هرځای کې پیدا کېدای شي. ډېره سخته او ناشونې ده چې ماینونه په سترگو ولیدل شي.

که چېرې تاسو په یوه داسې سیمه کې ژوند کوئ چې ماین پکې وي او یا د ماینونو په سیمه کې تگ راتگ کوئ، نو باید تل مو د ماینونو د علامو او د خطر نښو ته پام وي.

درې ډوله علامې د بېلا بېلو سیمو لپاره موجودې دي :

۱- رسمي علامې یا نښې:

هغه علامې دي چې د ماین پاکۍ د دفتر له خوا ایښودل شوې دي او درې رنگونه لري:

♦ سرې رنگ شوې ډبرې د ماینونو د خطر نښه ده.

♦ ابې رنگ شوې ډبرې د ناچاودو توکو د خطر نښه ده.

♦ سپینې رنگ شوې ډبرې د پاکې سیمې نښه ده.

یادې شوې نښې کېدای شي چې پر دېوالونو، د جگړې په لومړۍ کرښه، د سړک ترڅنګ، ړنگو شویو ودانیو او نورو سیمو کې وکارول شي.

په ځینو سیمو کې ځینې سیمتي ستنې لیدل کېږي چې یوه خوا یې سره او بله خوا یې سپینه رنگ شوې وي. سره خوا د خطر او سپین اړخ یې د پاکې سیمې نښه ده.

۲- نارسمي یا سیمه ییزې علامې یا نښې:

هغه علامې دي چې د خلکو له خوا ایښودل شوي دي، لکه:

♦ د ډبرو او خاورو کوټ یا څلی.

♦ هغه نښه چې له لرګي او یا تیرې څخه جوړه شوې او د خطرناکې ساحې پر لور د

اشارې په شکل ایښودل شوې وي.

♦ لرګي، د ونې ښاخونه او نور شیان چې سړک یې بند کړي وي.

♦ هغه ډبرې چې د سړک او لارې پر غاړه ایښودل شوې وي.

♦ د چلییا نښه چې له لرګیو یا نورو شیانو څخه جوړه شوې وي او داسې نور.

۳- د ماینونو او ناچاودو توکو د موجودیت احتمالي سیمې:

- ◆ هغه سیمې چې مخکې د جگړې سیمې وي.
  - ◆ د څارویو څرمن او یا هلیوکي.
  - ◆ نظامي مورچې او څار ځایونه.
  - ◆ وچ بوتې او هغه ځمکې چې بڼې یې بدلون موندلی وي.
  - ◆ د وسلو او کارتوسو صندوقونه، کارتوس اود پوځي وسایلو خراب شوي پاتې شوني
- (بقایا).

- ◆ د سیمونو ټوټې او اغزي لرونکي سیمونه.
- ◆ هغه لارې او سړکونه چې کار ترې نه اخیستل کېږي.

د لوست اصلي پیغام:

سرې رنگ شوې ډبرې د ماین د خطر، ابې رنگ شوې ډبرې د ناچاودو توکو د خطر او سپینې رنگ شوې ډبرې د پاکې سیمې نښې دي. زده کوونکي دې دغه نښې په پام کې ولري او د کور نور کسان او همزولي دې هم په دغو خطرونو پوه کړي.

۱- زده کوونکي دې متن په وار سره ولولي او د ماینونو په اړه دې د درس مفهوم په لنډه توګه ووايي.

۲- زده کوونکي دې د لاندې رنگونو په اړه یوه یوه کرښه ولیکي چې دغه رنگونه د څه لپاره دي:

۱- سور   ۲- سپین   ۳- ابې

۳- د ماینونو او ناچاودو توکو احتمالي سیمې په گوته کړئ.

۱- .....

۲- .....

۳- .....

۴- زده کوونکي دې په وار سره د ماینونو په اړه د خپلې سیمې معلومات او پېښې وړاندې کړي.

۵- زده کوونکي دې د لاندې جملو تش ځایونه په مناسبو کلمو په پنسل ډک کړي:

♦ سرې رنګ شوې ډبرې چې د ..... د خطر نښه ده.

♦ ابې رنګ شوې ډبرې چې د ..... د خطر نښه ده.

♦ سپینې رنګ شوې ډبرې د ..... نښه ده.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د ماینونو د پېښو په اړه له خپلې سیمې څخه د کیسې په ډول څو کرښې ولیکي، یعنې که د ماین د چاودلو په اړه یې کومه کیسه اورېدلې وي، یا یې په خپلو سترگو لیدلې وي، په لنډه توګه دې ولیکي.

اتم دوست

د امير شېر علي خان واکمني او د پښتو ژبې وده

امير شېر علي خان د افغانستان په معاصر تاريخ کې يو مشهور واکمن دی. د امير دوست محمد خان زوی دی او دوه ځله يې پاچاهي کړې ده.

امير شېر علي خان علم پالونکی او ترقي خوښوونکی پاچا و. د افغانستان په معاصر تاريخ کې لومړنی پاچا دی چې د پښتو ژبې د علمي او عملي پرمختګ لپاره يې کار کړی دی.

پښتو يې په پاچاهي دربار کې روزلې ده. د ده په دوره کې پښتو کتابونه چاپ شوي او د دې ژبې د ودې او پراختيا لپاره هلې ځلې شوي دي.

■ د امير شېر علي خان د واکمنۍ په وخت کې کوم پرمختګونه وشول؟

■ امير شېر علي خان پښتو ژبې ته کوم خدمتونه کړي دي؟

د امير دوست محمد خان تر مړينې وروسته چې د هغه زوی امير شېرعلي خان واکمن شو، په هېواد کې د واک پر سر شخړې روانې وې. امير شېرعلي خان له دغو ستونزو سره سره په خپله دوره کې د هېواد د ترقۍ او علمي سطحې د لوړولو لپاره هڅې کړې دي. د امير شېرعلي خان د واکمنۍ په وخت کې لومړی ځل له هند څخه د چاپ لیتوگرافي (ډبرين) ماشینونه راوړل شول. په دې ماشینونو يې کتابونه، جريدې، نور مطبوعات او دولتي پاڼې چاپولې. په کابل کې د امير شېرعلي خان په وخت کې دوه مطبعې جوړې شوې، يوه يې د شمس النهار او بله د مصطفوي په نامه يادېده.

د امير شېرعلي خان په وخت کې د شمس النهار جريدې خپرېدل پيل شول. د شته معلوماتو له مخې دا په معاصر افغانستان کې لومړنۍ جريده وه. دې جريدې د نوي فکري غورځنگ د ودې لپاره مطالب خپرول. دغه نوی فکري غورځنگ د سيد جمال الدين افغان او سيد نورمحمد شاه له خوا رامنځته شوی و.

امير شير علي خان د پښتو ژبې ودې ته ځانگړې پاملرنه درلوده. د ده په وخت کې ځينې عسکري کتابونه له انگرېزي څخه پښتو ته وژباړل شول، لکه: پلي (پياده) يو عسکري کتاب دی چې موضوع يې د عسکرو تمرين او قواعد دي. دغه کتاب قاضي عبدالقادر پېښوري پښتو ته ژباړلی دی او په ۱۸۷۲ ميلادي کال د کابل په بالا حصار کې چاپ شوی دی. د عسکري قواعدو يو بل کتاب له انگرېزي ماخذونو څخه محمد ابراهيم خان ژباړلی دی. د دې کتاب يوه نسخه د امير حبيب الله خان په مهر د اطلاعاتو او کلتور وزارت د خطي نسخو په کتابتون کې خوندي وه.

د امير شېرعلي خان په وخت کې ځينې ديني، مذهبي او تعليمي کتابونه هم ليکل شوي دي، لکه: د فيض محمد اخونزاده ((روضۃ المجاهدين)) او د دوست محمد خټک ((تفسير بدرمنير او بحر العلوم)).

فيض محمد اخونزاده د روضۃ المجاهدين په پای کې د امير شېرعلي خان ستاينه په دې ډول کړې ده:

په جهان کې دېر ساعې یم
 د تمام اسلام داعي یم
 نور چاکري کتابونه
 په جهان کې تصنیفونه
 ماګې دا بحث بیان
 په پام سره پېښو عیان
 دا امیر د دین مجلي
 مسنې په شېر علي

دوست محمد خټک د همدغه وخت یو بل لیکوال او شاعر دی. د نوموړي د نسب
 لړۍ د خوشحال خان بابا تر کورنۍ رسېږي. دوست محمد خټک د ((تفسیر بدرمنیر
 او بحر العلوم)) په نامه کتابونه په همدغه وخت کې لیکلي دي. دوست محمد خټک د
 بحر العلوم کتاب د امیر شېر علي خان په نامه داسې پای ته رسولی دی:

د امیر د شاهي زور دی
 عالم ده وټه نسکور دی
 په کابل کې جانشین دی
 حکمرانه یې نکین دی
 کندهار او هرات دینم
 چې د ده حکمونه ویرینه
 پسې بلخ دی برادره
 تر خیره بهر وره
 له امیر دوست محمد خانم
 دی خلف دی قدر دانم

نورمحمد نوري ((کندهاری)) هم د امير شېرعلي خان د وخت يو ښه ليکوال دی. نوموړی په سنډه، عربي، انگليسي، پارسي او اردو ژبو ښه پوهېده. نورمحمد نوري د ((تحفة الامير)) په نامه کتاب په ۱۲۸۲ هـ. ق. کال کې بشپړ کړی، دا د پښتو ژبې گرامر دی چې په پارسي ژبه ليکل شوی دی. ((گلشن امارت)) د نوري يو بل تاريخي کتاب دی چې په ۱۲۸۷ هـ. ق. کال کې په پارسي ليکل شوی دی او په ۱۳۳۵ هـ. ش. کال کې په کابل کې چاپ شوی دی. نوري ((د افغانستان تاريخ)) په نامه يو بل کتاب هم ليکلی دی.

امير شېرعلي خان امر کړی و چې ټول عسکري تمرينونه بايد په پښتو وي. د دې امير په وخت کې به تعليماتنامې، ليکونه او فرمانونه هم ټول په پښتو ليکل کېدل. امير شېرعلي خان په خپل وخت کې ټول عسکري القاب، بولي (قوماندې) او عناوين په پښتو کړل، لکه:

رتبه	پښتو لقب
سپه سالار	ټول مشر
نایب سالار	سر غټ مشر
جرنیل	غټ مشر
برگه	پنځر (پنځه زر) مشر
صوبه دار	بلوک مشر
کرنیل	زرمشر
کپتان	سل مشر
حواله دار	لس مشر

د ملكي مامورينو القاب داسې پښتو شوي دي.

رتبه	پښتو القاب
صدر اعظم	لوی مختار
خارجہ وزیر	لوی معین د باندې
حشمت الملک	لوی معین د غرو
مستوفي	لوی ملک
دبیر الملک	لوی کښلی

د متن لنډيز:

امير شېر علي خان يو علم پالونکی او ترقي خوښوونکی پاچا و. ده له هند څخه د چاپ ډبرين ماشينونه راوړل او د کتابونو، جريدو او دولتي پاڼو په خپرولو يې پيل وکړ. په کابل کې يې دوه مطبعې جوړې کړې چې يوه يې د شمس النهار او بله يې د مصطفوي په نامه يادېده. امير شېر علي خان په خپل وخت کې ټول عسکري القاب او بولي (قوماندې) په پښتو کړې. امير شېر علي خان د پښتو ژبې له ودې او پرمختگ سره ځانگړې مينه لرله.

فعاليتونه

۱- زده کوونکي دې لاندې پوښتنو ته ځوابونه ووايي.

♦ د امير شېر علي خان په وخت کې په کابل کې کومې مطبعې جوړې شوې؟ نومونه يې واخلي.

♦ د امير شېر علي خان په وخت کې پلي کېدونکې نوی فکري غورځنگ د چا له خوا رامنځته شوی و؟

♦ د امير شېرعلي خان په وخت کې کوم ديني او مذهبي کتابونه د چا له خوا وليکل شول؟

۲- زده کوونکي دې هر يو په وار سره متن په لوړ آواز ولولي او نور دې ورته غوږ ونيسي.

۳- د لاندې جملو تش ځايونه په مناسبو کلمو په پنسل ډک کړئ:
په کابل کې د امير شېرعلي خان په وخت کې دوه مطبعې جوړې شوې، يوه د ..... او بله د ..... په نامه يادېده.

امير شېرعلي خان په خپل وخت کې ټول عسکري ..... پښتو کړل.
۴- زده کوونکي دې په دوو گروپونو ووېشل شي، د هر گروپ استازی دې په وار سره د درس مفهوم ووايي او نور دې ترې پوښتنې وکړي.

۵- زده کوونکي دې مفرد، مؤنث او جمع مؤنث نومونه له متن څخه راوياسي او په ټولگي کې دې ولولي.

۶- د امير شېرعلي خان په وخت کې دغه لاندې کتابونه ليکل شوي، زده کوونکي دې د هر کتاب مخ ته د هغه د ليکوال نوم وليکي:

۱- روضة المجاهدين

۲- تفسير بدر منير

۳- بحر العلوم

زده کوونکي دې د خپلو معلوماتو له مخې په څو کرښو کې د امير شېرعلي خان تر دورې راوروسته د پښتو د ودې په اړه لس لس کرښې وليکي.

نورستان

د لوی ننگرهار نوم به مو له خپلو مشرانو اورېدلی وي. لوی ننگرهار د افغانستان په ختيځ کې پروت دی. يو وخت د مشرقي د اعلی حکومت په نامه يادېده. په لوی ننگرهار کې په خپله اوسنی ننگرهار، کونړ، لغمان او اوسنی نورستان ټول شامل وو.

بيا وروسته لغمان او کونړ د جلا ولايتونو په توگه ومنل شول، خو د نورستان ډېره برخه لا تر وروستيو پورې په کونړ او څه يې په لغمان پورې تړلې وه چې بيا د يو مستقل ولايت په توگه ومنل شو.

راځئ چې د خپل هېواد دغه غرنۍ ښېرازه او سمسوره سيمه او وگړي لږ وپېژنو.

■ تاسې د هېواد د ختيځو ولايتونو په اړه څه معلومات لرئ؟

■ د نورستان کومې ځانگړنې تر ټولو زياتې په زړه پورې دي؟

افغانستان ۳۴ ولایتونه لري، یو یې نورستان دی چې په دې وروستیو کې د ولایت په توګه منل شوی دی. د نورستان زیاتره برخې، لکه: کامدېش، برگمټال، وایګل دره، واما او پارون پخوا په کونړ ولایت پورې او یو څه برخې یې په لغمان ولایت پورې تړلې وې. نورستان په عمومي ډول په درېو برخو وېشل کېږي: ختیځ نورستان چې کامدېش او برگمټال پکې راځي. مرکزي نورستان چې وایګل دره، واما، پارون او کانتیوا پکې راځي او غربي نورستان چې دواب، نورګرام او منډول ولسوالۍ په کې شاملې دي. د نورستان پخوانی نوم کافرستان و او د امیر عبدالرحمان خان تر واکمنۍ پورې یې وګړو ځانګړی دین درلود. د دغه دین پیروان لاتر اوسه د چترال په یوه سیمه کې پاتې دي چې کلش یې بولي.

نورستان ډېر سمسور غرنی ولایت دی. زیاتره غرونه یې په طبیعي ځنګلونو پټ دي، هوا یې په اوړي کې ډېره معتدله او په ژمي کې سړه ده. نښتر، سروه، کاجل، سرپ خېړۍ، غوړه خېړۍ، ښوون، چنارنګی، وړښتی (غرنی بادام) انار او نورې یې هغه غرنۍ ونې دي چې په خپله راشنې کېږي.

غوز، توت، مرخنۍ، مڼه، خوبانۍ (زردالو) ناک، انځر، شفتالو او نورې یې هغه ونې دي چې کېښنول کېږي. همدغو ونو بوتو او ځنګلونو نورستان ته ډېره ښکلا بښلې ده. نورستان ډېر خوړونه، چینې او سیندونه هم لري. لنډی سیند، د پېچ سیند او د الینګار سیند د نورستان له غرونو څخه سرچینه اخلي. دغه غرونه د ختیځ هندوکش د غرونو لړۍ ده. همدغو ځنګلونو، ونو، بوتو او خوړونو د څارویو د روزنې لپاره ښه او مناسب څر ځایونه رامنځته کړي دي، ځکه خو نورستان د څارویو په روزنه کې ځانګړې شهرت لري. غواوې، غوايان، ګدیان، مېرې، سپرلي او وزې یې مشهور څاروي دي.

د نورستان ولایت زیاتره برخه غرونو نیولې ده. د کرکيلې وړ ځمکې یې بېخې لږې دي.

جوار، غنم، اوريشې، ږدن، لویا او کچالو یې مهم حاصلات دي.
د یادونې وړ ده چې په نورستان کې په دودیز ډول د کرکيلې چارې د ښځو او د څارویو
د روزنې چارې د نارینه وو پر غاړه دي.

د نورستان ولایت مرکز پارون دی. نورستان د هندوکش د غرونو په لړۍ کې پروت دی،
همدا لامل دی چې له یوې درې بلې درې ته تگ راتگ زیاتره باید پلۍ وي او د ژمي په
موسم کې ناشونی وي. دا طبیعي خنډونه د دې لامل شوي چې د نورستانیانو ترمنځ اړیکي
لږې کړي او ورو ورو په نورستاني ژبه کې لهجې رامنځته کړي او د وخت په تېرېدو په جلا
ژبو واوړي.

نورستانیان یو اریایي تېر دی چې تر اوسه یې د لرغوني آریایي ژوندانه ډېر څه ساتلي
دي. نورستانیان ځانگړي دودونه لري. عام لباس یې پرتوگ، کمیس او پکول دی. گلابین،
گنډۍ، ډیگره او پایتاوې یې ځانگړی لباس دی.

د نورستان کلي زیاتره د هسکو غرونو په لمنو کې جوړ شوي دي. د غوزانو، مرخڼو،
انگورو او توتانو ښونه او بهاند خوړونه یې د کلو ښکلا لا زیاتوي. له غوزانو پرته د نورستان
نورې مېوې د خرڅلاو بازار ته نه وړاندې کېږي.

- ۱- گلین: پېر ورین پرتوگ دی چې تر زنگانه پورې وي او نارینه یې د پرتوگ له پاسه اغوندي.
- ۲- گنلې: د کورتې په څېر، خو ساده وي جېبونه نه لري او له وړيو پرته نور څه پکې نه وي کارول شوي.
- ۳- ډیگره: گنلې او ډیگره دومره توپیر لري چې گنلې ساده وي او د ډیگرې د لستونو چاپېره او گرېوان رنګه او گلدار وي. تر گنلې یو څه لنډه هم وي.
- ۴- پایتاوې: یوه پېره اوږده او پلنه ورینه پتې وي چې په ونو بوټو او غرونو کې یې د پنډیو د ژغورنې او د ستړیا د مخنیوي لپاره تر پنډیو تاووي.

د متن لنډيز:

نورستانيان يو آريايي توکم دی. ډېرې لرغونې آريايي ځانگړنې يې لا تر اوسه ساتلې دي. د کونړ، چترال، بدخشان او لغمان په منځ کې د هندوکش د غرونو په ختيځو لړيو کې اوسېږي. د امير عبدالرحمان خان د واکمنۍ پر مهال يې د اسلام سپېڅلی دين منلی دی. د خلکو کسب يې زياتره د څارويو روزنه او کرکيله ده.

فعاليتونه

- ۱- زده کوونکي دې متن په لوړ غږ ولولي او نور دې ورته غوږ ونيسي.
- ۲- زده کوونکي دې د متن لنډ مفهوم په خپلو خبرو کې ووايي، که ځواب نيمگړی وي، بل زده کوونکی دې هغه بشپړ کړي.
- ۳- زده کوونکي دې له متن څخه د ونو او مېوو نومونه په خپله کتابچه کې وليکي او بيا دې هغه په ټولگي کې واوروي.
- ۴- زده کوونکي دې لاندې پوښتنو ته لنډ لنډ ځوابونه ووايي:
  - ◆ په نورستان کې د کار وېش څه ډول دی؟
  - ◆ په نورستان کې کومې غلې دانې کېږي؟ نومونه يې واخلئ.
  - ◆ په متن کې مو کومه برخه خوښه ده او ولې؟ خپل نظر څرگند کړئ.
- ۵- د نورستان مرکز په نښه کړئ او له سم ځواب نه په پنسل کرښه چاپېره کړئ:
الف - وايگل   ب - برگمټال   ج - کامدېش   د - پارون
- ۶- په خپلو کتابچو کې لاندې مفرد نومونه په جمع او جمع نومونه په مفرد وپړئ.

مفرد نوم	جمع نوم
۱_ غوز.....	۱_ ولايتونه .....
۲_ منځه.....	۲_ ځنگلونه .....
۳_ توت.....	۳_ کچالو .....
۴_ سيند.....	۴_ خنډونه .....
۵_ لمنه.....	۵_ ځمکې .....

کورنۍ دنډه

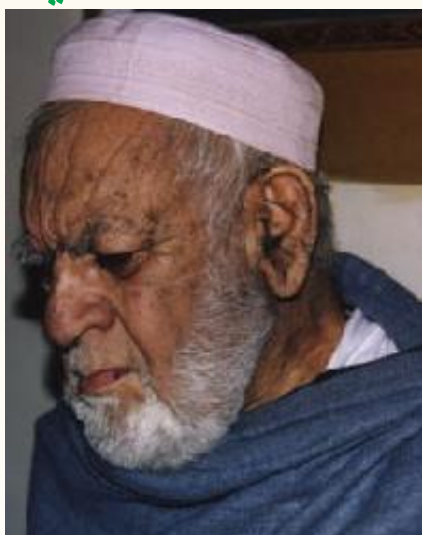

د نورستان د خلکو د دودونو په اړه له خپلو مشرانو څخه معلومات تر لاسه کړي او په
يو مخ کې يې وليکي.

پوهاند رښتين ادبي څېړه

زموږ د ادبياتو په معاصر تاريخ کې ځينې داسې نوميالې څېرې شته چې د پښتو ژبې د معاصر ادب پنځه ستوري يې بولي.

دغه پنځه ستوري: پوهاند عبدالحی حبيبي، قيام الدين خادم، استاد گل پا چا الفت، عبدالرؤف بېنوا او پوهاند صديق الله رښتين دي چې د معاصر ادب بنسټونه يې ايښي او په ژبه او ادب کې ځانگړی مقام لري. په دې درس کې به د پوهاند صديق الله رښتين په اړه معلومات ولولئ.

۱- د پښتو ادب د معاصرې دورې د دغو پنځو ستورو په اړه څومره معلومات لرئ؟

۲- پوهاند صديق الله رښتين د پښتو ژبې او ادب په کومو برخو کې کتابونو ليکلي دي؟

پوهاند صديق الله رښتين د افغانستان د معاصرو ليكوالو په ډله كې نوميالى ليكوال او اديب دى. صديق الله رښتين د مولوي تاج محمد زوى دى او په ۱۲۹۸ هـ . ش . كال د مومندو د ((سره كمر)) په يوه علمي كورنۍ كې زېږېدلى دى. لومړۍ زده كړې يې په خپله كورنۍ كې كړي دي. نورې زده كړې يې د ننگرهار د هډې (نجم المدارس) په مدرسه او د كابل په عربي دارالعلوم كې سرته رسولي دي.

پوهاند رښتين په ۱۳۱۸ هـ . ش . كې د پښتو ټولنې په غړيتوب منل شوى دى. دا يې د رسمي دندې پيل دى او بيا يې بېلا بېلې دندې ترسره كړي دي. په پښتو ټولنه كې د قواعدو د څانگې مدير، د پښتو ټولنې مرستيال، د پښتو ټولنې لوى مدير او بيا رئيس و. په ۱۳۳۵ هـ . ش . كال كې د پوهنې وزارت مشاور او د ادبياتو پوهنځي استاد مقرر شو.

پوهاند رښتين پر پښتو سربېره په دري، عربي او اردو ژبو هم ښه پوهېده. په دغو ژبو يې يو شمېر مقالې ليكلي او خپرې كړې دي. هغه په بېلا بېلو علمي موضوعاتو لكه: گرامر، د ادبياتو تاريخ، هنري نثر او نورو كې په لس گونو كتابونه ليكلي دي چې ځينې يې دا دي: د پښتو ادب تاريخ، پښتو ادبيات (رساله)، پښتانه شعراء دويم ټوك، د پښتو نثر هنداره، د پښتو ادب درې مشهورې كورنۍ، پښتو گرامر په دري ژبه، پښتو اشتقاقونه او تركيبونه، پښتو ژبښودنه، د پښتو او سانسكربت نژدېوالى، پښتو څېړنه، د هند سفر، د ننگرهار او قطغن سفر، د مصر سفر، د شوروي اتحاد سفر، نوميالي پوهان او غازيان، پياوړي شاعران، روښان ستوري، ادبي او تاريخي سمونې او نور.

د پوهاند رښتين د چاپ او ناچاپ كتابونو شمېر څه د پاسه اتياوو ته رسېږي. همدارنگه يې په سلگونو مقالې په بېلا بېلو خپرونو كې خپرې شوې دي. نوموړي د ليكوالۍ په پيل كې شاعري هم كړې ده، خو وروسته يې يوازې نثر ته مخه كړې ده او په دې ډگر كې ډېر زيات راځلېدلى دى. پوهاند رښتين په ادبي هنري نثر كې پوخ لاس درلود او په دې ډگر كې يې ډېر كار كړى دى. هغه ډېر شمېر زلمي ليكوال روزلي او د خپل ادب خدمت ته يې چمتو كړي دي.

پوهاند رښتين په ۱۳۷۷ هـ. ش. کال کې له نړۍ سترگې پټې کړې او د ننگرهار په بهسودو کې د کونړ د لوی سړک پر غاړه خاورو ته وسپارل شو.

د پوهاند رښتين د نثريوه بېلگه :

وايي چې ښه شاعر د قوم سترگې او د حال ترجمان دی. دی په خپله ژبه د خپل چاپېريال ترجماني کوي. د اصلاحي نظر لوی خاوند وي. په خپل ذاتي نظر پسې نه گرځي. د ودانۍ کارونه يې خوښېږي او په شعر کې يې د يو څرگند او عالي مرام پلوشې ځلېږي. اشعار يې د قام او وطن له درده ډک وي. کله يې شعر د تورې پرک او کله د ژوند برېښنا وي. خيال يې قوي او عزم يې ټينگ وي، څه چې وايي هغه په خپله هم کوي. د وينا او عمل ترمنځ يې پوره نژدېوالی موجود وي. رښتيا وايي او په رښتياوو پسې گرځي. د قام په درد ښه پوهېږي. د اشعارو په پردو کې يې تاريخونه پراته وي. د لوړ همت او اوچت خيال څښتن وي. هر څه نه وايي، حق وايي، حق غواړي او حق لټوي.

د خوږمنو د زړه همراز او همخيال وي. د ولس په ژبه غږېږي. په کږو لارو نه درومي. خوشامنګر او غوړه مال نه وي او د شعر مرغلرې په کونجکو نه پلوري، لکه چې خوشحال خټک ويلي دي :

د هغه شاعر دانې وشه په ژبه
چې د شعر درد انې پلوري په مال

د باغ ننداره

يو سهار شومه مروان د باغ په لوري
په اسمان کې ښکارېده لا ښکلي سنوري
باغ ته لامړيو عجب ښکلی گلشن و
د ښايسته ښايسته بلبو نشيمن و
قسم قسم سر و دونه د مرغانو
په دې باغ کې چنهار و د توتيانو
نسپړهسې په مزه و الوتلی
له فرحنه و امه باغ و غوړېدلې
د قدرت تابلو رنگينه ښايسته وه
د هر بوټي غېز کې ايښې گلدسته وه
لمر راوخوت له مشرق خځه رڼا شوه
هر طرف ته د ژونديو شور غوغا شوه
سيوري پر بوتل سجده باندې قبلې ته
په تعظيم او احترام مخ د کعبې ته
زر زمري وړانگې د لمر پرې راخپړې شوې
گر چاپېره د اسمان لمنې سرې شوې
سپينو پر خوچې دا وړانگې وليدلې
له خونښه ټولې پورته و الوتلې
تازگي د بوټو زياته له پخوا شوه
د غوټو خولگۍ وازه په خندا شوه
جوړم په باغ کې لايو بل رنگه حالت شو
تابه وې پاچا له خوبه را اوچت شو

د متن لنډيز:

پوهاند صديق الله رښتين د پښتو ادبياتو د معاصرې دورې يو نوميالی اديب او ليکوال دی. په بېلا بېلو موضوعاتو کې يې په لس گونو کتابونه ليکلي دي. ډېر کسان يې د خپلې ژبې، ادب او هېواد د خدمت لپاره روزلي دي. لکه نوم او تخلص چې يې د صداقت او رښتينولي استازيتوب کوي، په عملي ژوندانه کې هم خپل هېواد، خپلې ژبې او خپلو هېوادوالو ته صادق او رښتينی و. پوهاند رښتين د پښتو ژبې او ادب له هغو بنسټ اېښودونکو څخه دی چې د پښتو ژبې گرامر، ادب تاريخ، څېړنې او هنري نثر په برخه کې يې مهم کارونه سرته رسولي او ډېر ارزښتمن اثار ترې راپاتې دي.

- ۱- زده کوونکي دې لاندې پوښتنو ته ځواب ووايي :
پوهاند صديق الله رښتين د پښتو ژبې او ادب په کومو برخو کې کتابونه ليکلي دي؟
- ۲- زده کوونکي دې په چوپه خوله متن ولولي او لنډ مفهوم دې په پنځه پنځه کرښو کې په خپلو کتابچو کې وليکي او په ورځ دې په وار سره په ټولگي کې ولولي.
- ۳- زده کوونکي دې په وار سره متن په لوړ واز په ټولگي کې ولولي.
- ۴- زده کوونکي دې د پوهاند رښتين د مهمو کتابونو نومونه واخلي.
- ۵- زده کوونکي دې لاندې لغتونه د کتاب د پای له برخې معنا او په جملو کې دې يې وکاروي :

۱- مدام ۲- عالي ۳- همراز ۴- نوميالی ۵- درداني

۶- زده کوونکي دې د خوشحال بابا دا لاندې شعر معنا کړي :

د هغه شاعر داني وشه په ژبه

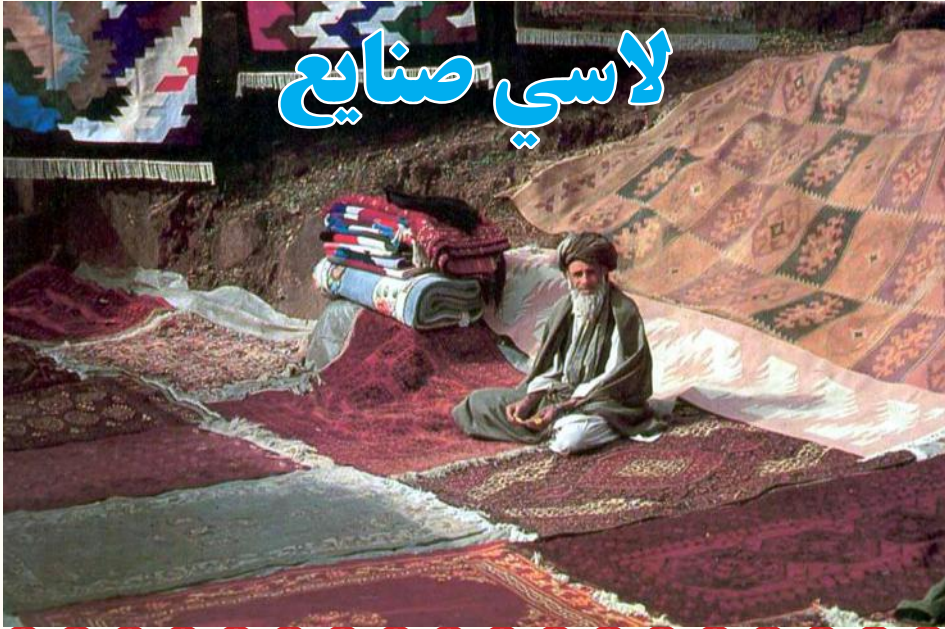
چې د شعر درداني پلوزي په مال

- ۷- زده کوونکي دې په دوو ډلو ووېشل شي د ((ښه شاعر)) په متن کې دې يوه ډله دې په متن کې مفرد مذکر نومونه او بله ډله دې جمع مذکر نومونه پيدا کړي.

د پښتو د معاصر ادب د پنځو ستورو له ډلې څخه د هر يوه په اړه چې تاسو ته اسانه وي، په خپله کورنۍ يا شاوخوا کې پوښتنه وکړئ او شپږ شپږ کرښې يې د ژوند يا کتابونو او يا هم د شعر او نثر په اړه وليکئ، سباته يې ټولگي ته درسره راوړئ او په خپل خپل نوبت يې ولولئ.

■ لاسي صنايع څه ته وايي؟

د ماشيني صنعت تر څنگ، لاسي صنعت هم د يو هېواد په اقتصادي او کلتوري پياوړتيا کې ډېر لوی ارزښت لري. لاسي صنايع ډېره لرغوني تاريخچه لري. انسانانو د خپلې اړتيا له مخې له هماغو لومړنيو دورو څخه د لاسي صنايعو کار ته لاس اچولی. دوی په خپله خوښه د لومړنيو موادو بڼه اړولې او د خپلې اړتيا وړشيان يې ترينه جوړ کړي دي. بيا وروسته ورسره ښکلا هم ملگرې شوې او د يوه څيز په جوړونه کې يې ښکلا هم په پام کې نيولې ده. په افغانستان کې هم لاسي صنايع اوږد تاريخ لري او مختلف ډولونه يې دود دي چې په دې درس کې پرې خبرې کوو.

■ لاسي صنايع د انسانانو په ژوند کې څه تاثير لري؟

■ په افغانستان کې کوم ډول لاسي صنايع دود دي؟

د خامو او لومړنيو موادو بدلون په داسې يو شي چې د وگړو د استفادې وړ وگرځي صنعت نومېږي. صنعت په دوه ډوله دی: ماشيني او لاسي. ماشيني صنايع د ماشين په وسيله توليدېږي او لاسي صنايع هغه دي چې په لاسونو جوړېږي. د بېلگې په توگه که لرگي خام مواد وگڼو، نو کله چې ترکان له هغو څخه کړکي، دروازې او مېزونه جوړوي، همدا د لاسي صنعت يو بهير دی، خو په دې شرط چې په جوړېدونکو شيانو او څيزونو کې به ښکلا او ظرافت هم په پام کې ساتي.

زموږ په گران هېواد کې لاسي صنايع ډېر لرغونې تاريخ لري. د ډېرو پخوانيو لاسي صنايعو اثار چې د کار اسباب، گانې، سکې، د ښکار وسايل او نور پکې دي، ليدل شوي دي. اوس هم لاسي صنايع زموږ په هېواد کې ديو شمېر خلکو کسب او بوختيا ده چې پر اقتصادي ارزښت سربېره کلتوري ارزښت هم لري. هغه شيان چې د کلو، بانډو او ښارونو ښځې، نارينه، نجونې او هلکان يې په خپلو لاسونو جوړوي او يايې په جوړښت کې له ساده وسايلو څخه کار اخلي، لاسي صنايع بلل کېږي. لاسي صنايع نه يوازې زموږ ضرورتونه پوره کوي، بلکې زموږ ژوند او د استوگنې چاپېريال هم ښکلی کوي. د هرې سيمې لاسي صنايع د خپلې سيمې له خامو موادو څخه جوړېږي. يا په بله وينا هغه مواد چې په هماغه سيمه کې پيدا کېږي او خلک يې په آسانه او ارزانه بيه ترلاسه کوي، لاسي صنايع ترې جوړوي. لکه څنگه چې وړۍ، ورغڼې زموږ د هېواد په شمالي مرکزي او لويديځو برخو کې ډېرې پيدا کېږي، نو له هغو څخه غالي، تگرې، ليمڅي، برک، شړۍ، ښڼونه، واسکټونه، جورابې، دستکشې او نور شيان جوړوي. په پکتيا کې مزي ډېر پيدا کېږي او له هغه څخه شکرۍ، ټوکرۍ، خولۍ، او بېوزي (لاسي پکي) جوړوي.

پروان او استالف د ښکلو خټينو لوښو له کبله مشهور دي چې د لوښو مختلف ډولونه، لکه کاسې، صراحی، شمع دانونه، قابونه او نور په ډېره ښکلې بڼه جوړوي. همدارنگه د دغې سيمې گلدانونه، پيالې، کټوۍ، منگي، چاټۍ او نور هم ډېر مشهور دي.

په کندهار او هرات کې له ورېښمو څخه ښکلي سکوي (خامکونه)، دسمالونه او لنگۍ جوړوي. په شمال کې له سونډو څخه پرې، بوجۍ او رسۍ جوړوي. همدارنگه په بغلان

او هرات کې خامک، گلدوزي او نور د گنډلو دود شته چې مصنوعات يې په هېواد او بهر کې خوښوونکي لري.

په کونړ او نورستان کې له لرگيو څخه پر دروازو او کرکيو سربېره مختلف ښکلي لرگين شيان جوړوي چې خورا مشهور دي.

له څرمې څخه خپلې، بوټان، بکسونه او نور شيان د هېواد په زياتو برخو کې جوړېږي. په دې توگه وېلاى شو چې د لاسي صنايعو مختلف ډولونه اوس هم په افغانستان کې دود دي چې له يوې خوا اقتصاد پياوړى کوي او له بلې خوا زموږ د کلتور يوه غني برخه جوړوي.

د متن لنډيز:

لاسي صنايع ډېره لرغونې او اوږده تاريخچه لري. زموږ په هېواد کې هم لاسي صنايع له لرغونو زمانو څخه دود دي.

په بېلا بېلو ولايتونو او سيمو کې بېلا بېل لاسي صنايع دود دي، لکه : خاورين لوښي، له ورېښمو ښکلي گنډونه او کالي، له لرگيو څخه مختلف اړين اوزبتي شيان، لاسي گنډون لکه گلدوزي، خامک، تار شمېر او نور. لاسي صنايع که له يوې خوا زموږ اقتصاد پياوړى کوي او اړتياوې مو لېږي کوي، له بله پلوه زموږ کلتور هم غني کوي.

فعالستونه

۱- زده کوونکي دې متن په لوړ آواز ولولي او بيا دې د لاسي صنايعو په ارزښت او اهميت خبرې وکړي.

۲- زده کوونکي دې پر دوو ډلو ووېشل شي، هره ډله دې د افغانستان په مختلفو ځايونو کې د لاسي صنايعو د توليد سيمې په گوته کړي.

۳- زده کوونکي دې په متن کې عام نومونه او خاص نومونه په نښه کړي او په وار سره دې په ټولگي کې وويي.

۴- زده کوونکي دې د لاسي صنايعو ډولونه په خپلو کتابچو کې وليکي او هغه دې په ټولگي کې واوروي.

۵- زموږ په هېواد کې د خاورو مختلف لوبښي په کومه سيمه کې جوړېږي؟

الف: بغلان ب: کونړ ج: هرات د: استالف

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې وگوري چې په سيمه کې يې کوم لاسي صنايع جوړېږي، په دې هکله دې يو مخ په خپله کتابچه کې وليکي او بيا دې په بله ورځ په ټولگي کې واوروي.

مړ کړ د پښتو

د امير حبيب الله خان تر مړينې وروسته د هغه زوی امان الله خان د افغانستان واکمن شو. امان الله خان د غازي امان الله خان په نامه مشهور دی. نوموړی خپلواکي غوښتونکی، ترقي خوښوونکی او ادبپالونکی پاچا و. په ۱۲۹۸ هـ . ش . کې يې په رسمي توگه يو ځل بيا افغانستان خپلواک اعلان کړ.

■ تر امان الله خان د مخه په پښتو کې کوم کتابونه او رسالې چاپ شوي دي؟

■ غازي امان الله خان خپلې ژبې ته څه خدمت کړی دی؟

د پښتو ژبې د پراختيا او پر مختيا لپاره غازي امان الله خان د پاچاهي ارگ په شمالي برج کې په ۱۳۰۱ هـ . ش . کې يوه علمي تحقيقي ټولنه جوړه کړه چې د ((مرکه د پښتو)) په نامه وبلله شوه. په ۱۳۰۲ هـ . ش . کال کې د افغانستان د اساسي تشکيلاتو د نظامنامې د حکم له مخې د پوهنې وزارت د درېم رياست په توگه وپېژندل شوه.

غازي امان الله خان د خپلې واکمنۍ په دوره کې په ۱۳۰۴ هـ . ش . کال کې کندهار ته تللی و او د هغې سيمې خلکو ته يې ويلي وو:

((غواړم په پښتو ژبه چې زه ورسره ډېره مينه لرم، ستاسې سره خبرې وکړم)) دا خبرې له پښتو ژبې سره د هغه ترقي غوښتونکي ټولواک مينه څرگندوي. همدا مينه وه چې غازي امان الله خان د پښتو ژبې د علمي او فرهنگي ودې لپاره ډېرې هلې ځلې وکړې. د امير عبدالرحمن خان او امير حبيب الله خان د واکمنيو په وخت کې هم ځينې کتابونه، رسالې او ځينې ژباړې چاپ شوي، خو د افغانستان لومړنی اساسي قانون چې هغه وخت يې ((اساسي نظامنامه)) بلله، لومړی ځل د امان الله خان په امر په پښتو وليکل شو. وروسته بيا نورې ډېرې نظامنامې په پښتو وليکل شوې. په ښوونځيو کې په پښتو تدريس پيل شو او کتابونه هم په پښتو شول. په پښتني سيمو کې به پاچا او ملکې مامورينو ته په پښتو ويناوې کولې. پښتني سيمو ته به فرمانونه هم په پښتو لېږل کېدل. په اخبارونو کې هم پښتو ژبه زياته شوه. په ۱۳۰۳ هـ . ش . کال کې غازي امان الله خان امر وکړ چې د کندهار د سيمې په اخبار ((طلوع افغان)) کې دې هم پښتو مطالب خپاره شي.

((مرکه د پښتو)) دولس تنه غړي درلودل چې له بېلا بېلو سيمو څخه وو. لومړنی مشر يې د هغه وخت لوی او نوميالی عالم مولوي عبدالواسع اخونزاده و. دغې ټولنې د خپل کار په پيل کې په پښتو يو اعلان خپور کړ او له پښتنو څخه يې د پښتو ژبې د پالنې په لاره کې مرسته وغوښتله. په دغه اعلان کې راغلي وو:

– هر نوم دې په پښتو وليکل شي او مرکه د پښتو ته دې راولېږل شي.

– هر پښتون چې په پښتو کې پوهه لري او غواړي چې مرکې ته ځان ورنناسي، خپله

غوښتنه دې وليکي او مرکې ته دې راواستوي.

– د پښتني سیمو هر پښتو پوه دې د خپلې سیمې ځانگړي لغتونه راغونډ او په لیکلې بڼه دې مرکې ته راواستوي.

((مرکې د پښتو)) ځینې مهم کتابونه هم لیکلي وو. ((یوازنی پښتو)) او ((پښتو پښویه)) دوه مهم کتابونه یې چاپ شوي دي. دوه مهم قاموسونه یې ترتیب او تدوین کړي وو، خو له بده مرغه دغه دوه قاموسونه تر چاپ د مخه له منځه لاړل. د دغو دوو قاموسونو په ترتیب او تدوین کې ډېره ونډه د ((مرکې د پښتو)) د دویم مشر عبدالرحمن لودین وه. د دغو قاموسونو یوه برخه د دغې مرکې د یوه غړي ملا محمد ((سایي)) په وسیله د هغه د زوی عبدالله خان افغاني نویس لاس ته ورغلې او په ۱۳۳۵ هـ. ش. کال کې یې دغه نسخه له یو څه زیاتونو سره چاپ کړې ده.

د متن لنډیز:

غازي امان الله خان پر کلتور مین واکمن و. د پښتو ژبې د علمي او فرهنګي پرمختګ لپاره یې ((مرکه د پښتو)) جوړه کړه. په اخبارونو او نورو خپرونو کې یې د پښتو مطالبو د خپرولو امر وکړ. پښتني سیمو ته یې په پښتو فرمانونه لېږل پیل کړل. په ښوونځیو کې یې په پښتو تدریس پیل کړ. لومړنی اساسي قانون او نور قوانین یې په پښتو ولیکل.

د غازي امان الله خان په دوره کې په عملي ډول د پښتو ژبې د علمي پرمختګ لپاره کار پیل شو.

مرکې د پښتو ځینې مهم کتابونه لکه ((یوازنی پښتو)) او ((پښتو پښویه)) تر لیکلو وروسته چاپ او خپاره کړل. دوه قاموسونه یې هم ولیکل، خو له بده مرغه په هغه وخت کې چاپ نه شول.

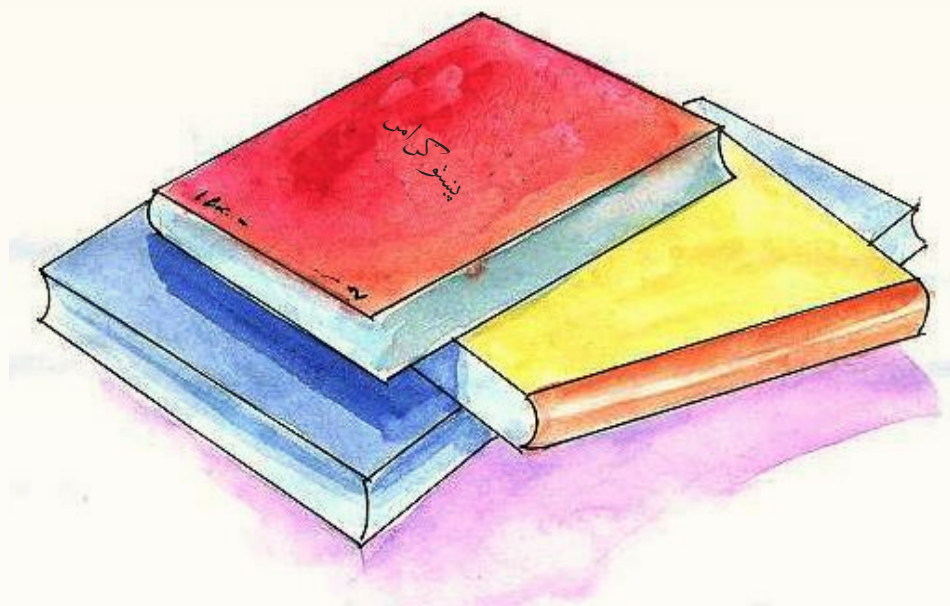
- ۱- زده کوونکي دې متن په پټه خوله ولولي او بيا دې د متن مفهوم په لنډ ډول وويي.
- ۲- ((مرکه د پښتو)) څه وخت جوړه شوه او کوم کارونه يې سرته ورسول. کارونه يې په يولست کې ترتيب کړئ.
- ۳- زده کوونکي دې په متن کې خاص نومونه په نښه کړي او بيا دې په ټولگي کې په لوړ آواز وويي.
- ۴- د ((مرکه د پښتو)) لومړی مشر په پنسل په نښه کړئ :
 الف: مولوي عبدالواسع اخونزاده
 ب: عبدالرحمن لودين
 ج: ملا محمد ساپي
 د: عبدالله خان افغاني نويس
- ۵- زده کوونکي دې د متن مهم ټکي پخپلو کتابچو کې وليکي او په ټولگي کې دې واوروي.
- ۶- د ((مرکه د پښتو)) څخه د مخه که د پښتو ژبې په اړه کوم کارونه شوي وي، زده کوونکي دې څو مثالونه وويي.

زده کوونکي دې د هغو مرکزونو په اړه څو کرښې وليکي چې د پښتو ژبې د علمي او کلتوري ودې لپاره کار کوي.

نومخري (ضمير و نه)

دگرامر له لوستو څخه په ښوونځيو او پوهنځيو کې موخه داده چې ژبه سمه وليکلای او ولوستلای شو او ځان له تېروتنو څخه وژغورو. نومخري هم دگرامر يوه برخه ده چې په ژبه کې ښکلا او لنډون رامنځته کوي او د نومونو د تکرار مخه نيسي. تاسې په اووم ټولگي کې نوم او د نوم ډولونه، صفت او د صفت ډولونه ولوستل، په دې لوست کې به نومخري وپېژنو.

■ نومخري څه ته وايي او ولې کارېږي؟

■ که په ژبه کې نومخري ونه کارول شي، نو په خبرو يا ليکنه کې به کومه ستونزه رامنځته شي؟

نومخړی هغه کلمه ده چې د نامه پر ځای کارېږي او د نوم د تکرار مخه نیسي.
نومخړي د جنس، عدد، حالت او شخص له مخې گردانېږي.

د نومخړو ډولونه:

۱- ځانگړي نومخړي (شخصي ضمیرونه)

۲- ملکي یا اضافي نومخړي

۳- اشاري نومخړي

۴- استفهامي نومخړي

۵- پلوي نومخړي

۶- مبهم نومخړي

۷- اشتراکي نومخړي

۱- ځانگړي نومخړي:

ځانگړي نومخړي د کسانو یا اشخاصو پر ځای کارېږي او په دوه ډوله دي:
غښتلي نومخړي او کمزوري نومخړي.

الف - غښتلي نومخړي يا منفصل ضميرونه :

په يوازې توگه کارېږي، له بلې کلمې سره پيوست نه راځي او په خپلواکه توگه معنا ورکوي.

اشخاص	مفرد		جمع
۱	اصلي حالت	اوبنتی حالت	اصلي حالت
	زه	ما	موږ
۲	ته	تا	تاسې (تاسو)
۳	نارینه	دی هغه	دوی هغوی
	ښځینه	دې هغه	دوی هغوی

ب - کمزوري نومخړي (متصل ضميرونه):

دا نومخړي په خپلواکه ډول نه کارېږي، له نورو نومونو سره چې وکارېږي خپله معنا څرگندوي.

شخص	مفرد	جمع
۱	مې	مو
۲	دې	مو
۳	يې	يې

لکه: کتاب مې راکړه، کتاب دې واخله، کتاب يې واخيست، کتابونه مو واخيستل، کتابونه يې واخيستل، کتابونه مو واخلي.

۲- ملګي يا اضافي نومخري:

يو خيز په څه يا چا پورې اړوند بولي يا په بله وينا يوشی د څه يا چا گڼي.

اشخاص	مفرد	جمع
۱	زما	زموږ
۲	ستا	ستاسې
۳	نارینه	د دوی
	بنځینه	د دې

لکه : زما کتاب راکړه.   زموږ کتابونه يوسه.   ستا کتاب راکړه.
 ستاسې کتابونه واخلي.   د ده کتاب څه شو؟   د دې کتاب چېرته دی؟
 د دوی کتابونه څه شول؟
 ۳- اشاري نومخري:

هغه نومخري دي چې اشخاصو او خيزونو ته اشاره کوي او د هغو پر ځای کارېږي.

مفرد		جمع	
ګڼه	واټن (فاصله)	اصلي حالت	اوبستی حالت
۱	لنډ	دغه	دغه
		دغه	دغې
۲	ليږې	هغه	هغه
		هغه	هغې
۳	لا ليرې	هوغه	هوغه
		هوغه	هوغي

۴- استفهامي يا پوښتنيز نومخري :

د پوښتنې لپاره کارېږي. د شخص، وخت، ځای څرنگوالی او څومره والي له مخې لاندې ډولونه لري :

څوک : د شخص لپاره کارېږي، لکه : څوک راغی؟

چا: د څوک اوښتی شکل دی او د شخص لپاره کارېږي، لکه: چا وژړل؟

کوم (کومه) : د شخص او شيانو لپاره کارېږي، لکه: کومه ښځه ځي؟ کوم سړی ځي؟

کله : د وخت پوښتنه کوي او نه گردانېږي، لکه : کله راغی؟

کله راغله؟، کله به راشي؟، کله لاړ؟، کله لاړه؟

څنگه : د یو شخص، شي یا عمل څرنگوالی پوښتي، لکه څنگه دې ولیکه؟

څنگه دې رسم کړ؟ څنگه دې میدان پاک کړ؟

څو: د اشخاصو او شيانو شمېر پوښتي، ځکه نو د جمع په شکل کارېږي، لکه:

څو زده کوونکي راغلي وو؟ څو قلمونه دې وپېرل؟ څو کسانو ډوډۍ خوړلې ده؟

څومره : د اشخاصو او شيانو شمېر او د څرنگوالي او څومره والي درجه ښيي، لکه : څومره زده کوونکي دې ولیدل؟ څومره کبان دې ونيول؟ څومره ښکلی دی؟ څومره تود دی؟

ولې: د یوه عمل او پېښې لامل پوښتي، لکه : ولې راغلې؟ ولې درس نه لولې؟ ولې جومات ته نه ځې؟

د معاصر لیکوال محمد ایوب خان اڅکزي لاندینی نثر ولولئ:

اعتبارات

وايي چې يوه ورځ ملکه په خپل محل کې په يوه کار مشغوله وه، دروازه وټکېدله، ويلې څوک يې؟ ورته وويل شول چې وليعهد.

ملکې اعتنا ونه کړه او خپل مشغوليت يې جاري وساته.

د کافي انتظاره بعد، بيا دروازه وټکول شوه، ملکې وويلې څوک يې؟

جواب ورکړل شو چې ستا فرمانبردار زوی.

ملکې فوراً دروازه ور خلاصه کړه او ورته ويلي ويل چې گوره زويه! همېشه کوښښ وکړه

چې په دنيا کې په خپلو انساني اوصافو او خوبونو وپېژندل شي، ولې چې دنياوي حيثيت

اضافي او اعتباري شى دى چې هر وخت پناه کېدونکى دى.

الف: په پورته نثر کې ضميرونه پيدا کړئ.

ب: د نثر مفهوم په خپلو عبارتو کې وواياست:

۵- پلوي نومخري :

د اشخاصو له پلوه د يوه عمل پلوي لورى ښيي او تل تر فعل د مخه راځي. دا نومخري

درې ښې لري:

(را، در، ور)

را: د متکلم (لومړي شخص) لورى ښيي، لکه : راکړه، راوړه، راواخله او نور.

در: د مخاطب (دویم شخص) لورى ښيي، لکه : درواخله، درپورې کړه، درځه او

نور.

ور: د غايب (درېم شخص) لورى ښيي، لکه : ورکړه، وروړه، ورپورې کړه او نور.

۶- مبهم نومخري:

دا نومخري د يوه ناڅرگند شخص لپاره کارېږي او په دې ډول دي :

هر : د جنس او حالت له مخې گردانېږي، زیاتره د مفرد لپاره راځي، لکه : هر ځوان، هره پېغله، هر سړی، هره ښځه، هر کتاب، هره کتابچه او نور.
په اوبستي حالت کې د جمع لپاره راځي، لکه : په هرو څو ځوانانو کې، په هرو څو پېغلو کې.

بل : یوازې د شمېرېدونکي مفرد نامه پر ځای کارېږي او د جنس او حالت له پلوه گردانېږي، لکه : بل څوک، بل ځوان، بله پېغله، بل سړی، بله ښځه او نور.
نور : جنس نوم او جمع نوم رانښيي او د جنس او حالت له پلوه گردانېږي، لکه: نور هلکان، نورې نجونې، نور جوار، نوره بوره.

ټول : دا نومخړی هم جنس او جمع نوم رانښيي او د جنس او حالت له پلوه گردانېږي، لکه : ټوله کورنۍ، ټول غړي، ټول ښارونه، ټولې دښتې، ټول سړي، ټولې ښځې.

۷- اشتراکي نومخړی (خپل):

دا نومخړی د لومړي، دویم او درېم شخص لپاره او هم د مفرد او جمع لپاره یو ډول کارېږي، ځکه یې اشتراکي نومخړی بولي. دا نومخړی هم د جنس او حالت له مخې گردانېږي، لکه : احمد خپله کورنۍ دنده تر سره کړې ده. حمیدې خپل کورنی کار کړی دی. ښاپېری خپل ورور ته درس وایي.

زده کوونکي دې لاندې پوښتنو ته ځوابونه ووايي:

- ۱- ځانگړي نومخري په څو ډوله دي؟ هر ډول يې په مثالونو کې څرگند کړئ.
- ۲- څو ډوله نومخري پېژنئ؟ نومونه يې واخلئ.
- ۳- لاندې نومخري مشخص کړئ او خپل ټاکلي نومونه ورته وليکئ:

زه ..... ته ..... ستا ..... هغه ..... مې ..... يې .....

۴_ په لاندې جملو کې نومخري په نښه کړئ چې کوم نومخري دي :

♦ زه هره ورځ ښوونځي ته ځم.

♦ د ده کتاب له ماسره دی.

♦ قلم دې ورک شو.

♦ بل قلم دې واخيست.

♦ ولې دې قلم ورک کړ؟

♦ څومره وخت دې تېر کړ؟

♦ څوک به راغلی وي؟

۵_ زده کوونکي دې په دوو ډلو ووېشل شي او یو له بل نه دې د نومخرو پوښتنې وکړي.

ښوونکي دې د پوښتنو ځوابونه وڅاري.

۶_ زده کوونکي دې په لاندې جملو کې نومخري په نښه کړي :

♦ څوک راغی؟

♦ چېرې اوسېږي؟

♦ کوم کتاب دې خوښ دی؟

♦ نور هلکان چېرې دي؟

♦ څه دې راوړل؟

زده کوونکي دې له کوره تر ښوونځي او له ښوونځي تر کوره د خپل تگ او راتگ حال وليکي او په هغو کې دې نومخري په نښه کړي چې کوم نومخري يې کارولي دي.

ليک نښې

ليک نښې هغه علامې دي چې په ليک لوست کې يې کارول لويې لويې تېروتنې له منځه وړي او په کارولو يې لوستونکي د سمو لوستلو او سمو ليکلو جوگه کېږي. د دغو نښو زده کړه د هر چا لپاره ضروري ده، که نه نو لوستل او ليکل به مو تېروتنې او نيمگړتياوې ولري.

■ تاسې د ليک نښو په اړه معلومات لرئ؟

■ د ليک نښو مراعاتول لیکونکي او لوستونکي ته څه گټه لري؟

له تورو پرته ځيني نښې هم شته چې په سمو لوستلو کې له لوستونکي سره مرسته کوي. دغه نښې ډېرې زياتې ارزښتناکې دي، ځکه چې سړی په لوستلو کې له تېروتنې څخه ژغوري او په سمو لوستلو کې اسانتيا پېښوي. په ليکنه کې د دغو نښو په مرسته لوستونکي کولای شي چې په لوستنه کې په دې پوه شي چې په کوم ځای کې تم شي، سا واخلي او يا کومه کلمه په بلې پورې وتړي.

په ليکنه کې د گڼو کيفيتونو، لکه: حيرانتيا، پوښتنې، خطاب، تمسخر يا ملنډو وهلو، ندا او داسې نورې څرگندونې د همدغو نښو په راوړلو سره کېږي.

۱- (،)	۲- (.)	۳- (؛)
۴- (-)	۵- (?)	۶- (!)
۷- ( )	۸- (...)	

له دې امله دلته په لنډه توگه هغه نښې له بېلگو سره راوړو چې ډېرې ضروري دي.

۱- (،) کامه: دا نښه موږ ته رابښي چې يوه وړه يا نيمگړې جمله له بلې سره اړيکې لري او په لوستلو کې يې بايد ډېر لږ ځنډ وشي، لکه: څه چې کړې، هغه به رېښې. څه چې دې راکړل، بېرته مې درکړل. په يوې جملې کې د څو پرله پسې نومونو د بېلونې لپاره هم راځي، لکه: د افغانستان مشهورې مېوې انگور، انار، بادام، خټکي، منې، جلغوزې او نورې دي.

۲- (۰) ټکی يا نقطه: دا نښه د يوې بشپړې جملې په پای کې ايښودل کېږي او د خبرې د تمامښت نښه ده، لکه: کابل د افغانستان پلازمېنه ده. زما ورور حميد نومېږي.

۳- (:) دوه سر په سر ټکي يا شارحه: دا نښه د هغې جملې يا کلمې په اخر کې راځي چې شرح او تفصيل ورپسې وي، لکه: هر څوک چې په لاندې لارښوونو عمل وکړي، نه ناروغه کېږي:

۱- د شپې له خوا دوخته ویده کېدل،

۲- لږه ډوډۍ خوړل،

۳- سهار دوخته راپاڅېدل،

همدرانګه د چا د وینا د راخیستلو په وخت کې د هغه له نامه نه مخکې او هم له راخیستل شوې وینا نه مخکې دغه نښه ایښودل کېږي، لکه: رسول اکرم ﷺ فرمایلي دي: ((... زه تاسې ته ونه وایم چې دوزخي څوک دی؟ واورئ! هر کبر جن، بد خوږه او بخیل دوزخي دی.))

۴- (-) بېلنۍ یا ډش: دغه نښه څو ځایه او په دې ډول کارول کېږي:

۱- د معترضه یا څنګیزو جملو د ښودلو لپاره، لکه: هغه ورځ - دې بیا خدای عزوجل نه راولي - پرما څومره وغمېده چې پلار مې سخت ناروغ شو.

۲- په کوم داستان یا ډرامه کې چې د دوو کسو ترمنځ خبرې اترې وي، نو د هریوه خبره په هم دغه نښه پیلېږي، لکه: احمد محمود ته وویل:

- آیا ته به اجمل ووينې؟

- هو! که وخت مې پیدا کړ.

- او که وخت دې پیدا نه کړ؟

- بیا به تا هرو مرو خبر کړم.

۳- د اعدادو، ارقامو او نېټو د ښودلو لپاره هم لیکل کېږي، لکه: د حمل له ۱۴ - ۲۰ پورې او یا دا چې د (۱۹۳۹ - ۱۹۴۵) کلونو تر منځ په نړیواله جګړه کې په میلیونونو انسانان ووژل شول.

۵- (؟) پوښتنیزه نښه یا سوالیه: دا نښه د پوښتنیزو جملو په پای کې راځي، لکه: سید جمال الدین افغان^(ج) چېرته وفات شوی و؟

۶- (!) د حېراتیا یا ندا نښه: دا نښه په لاندې ځایونو کې کارول کېږي:

۱- د خطاب لپاره، لکه: ښاغلو! وروڼو! زده کړه وکړئ!، وخت خوشې مه تېروئ!

۲- له ندا او غږکولو نه وروسته، لکه: یا خدایه! دا څه حال دی؟

۳- د امر کولو پر وخت، لکه چوپ شه!

۴- د هیلې څرگندونې پر وخت، لکه: کاشکې! زه هم درسره وای.

۵- د حیرانتیا په وخت، لکه: توبه، توبه، دومره ټکي!

۶- د ستاینې او آفرین په وخت، لکه: آفرین ستا په مېړانه!

۷- د افسوس او ارمان په وخت، لکه: درېغه! درېغه! ارمان! ارمان! چې ما هم زده کړه کړې وای.

۸- د خوښۍ په وخت، لکه: واه! واه! واه! پاه! پاه!

۷- ( ) وړې لیندۍ: د دغو لیندو تر منځ هغه توضیح یا معترضه جمله راځي چې ډېره مهمه نه وي او حذف یې جملې ته څه زیان نه رسوي، لکه: رحمان بابا دې (خدای ﷻ) وینې! د پښتو ژبې نومیالی شاعر و. دلته (خدای ﷻ) دې وینې! معترضه جمله ده که حذف شي، جملې ته څه زیان نه رسوي.

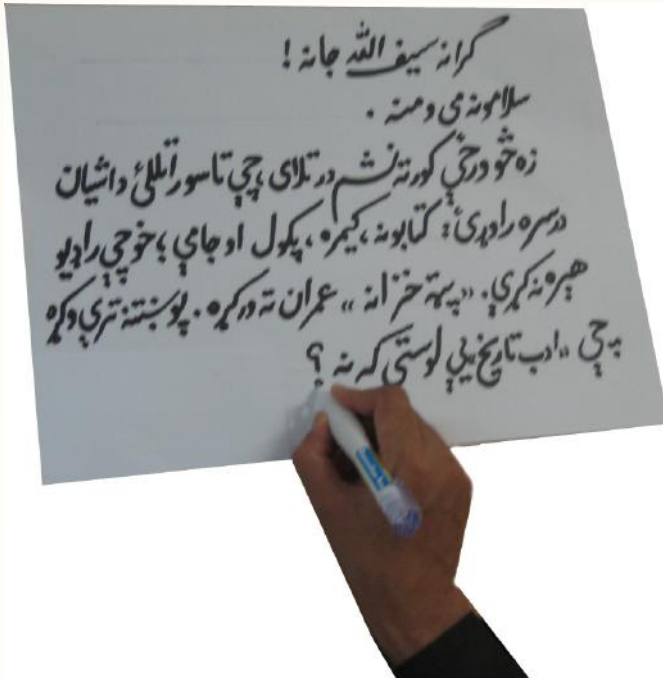
خاص نومونه، عددونه او خارجي کلمې هم د دغې نښې تر منځ لیکل کېږي، لکه: زما ملگری (احمد) چې راغی، نو وېې ویل: ستا ورور له مانه (۱۰) کتابونه وړي دي.

۸- (...) څنگ پر څنگ ټکي: د حذف یا تېرېدنې نښه، کله چې د یو نوم یا یوې جملې څرگندېدل لا زم نه وي، یا یې لنډون لا زم وي، هغه وخت پرله پسې درې ټکي ایښودل کېږي، لکه: هغه به ویل چې زه نه غواړم په دې اړه زیاتې خبرې وکړم، خو بیا به یې هم خبره پسې اوږده کړه: ... دغه راز د دې موضوع بل اړخ دا دی چې په ښه روزنه کې د ښوونکي ترڅنگه د مور او پلار پاملرنه هم ډېره ضروري ده ... ښوونکی هم د مور او پلار درجه لري....

د حذف د ټکو لپاره څه ټاکلی شمېر نشته، خو عام نظر دا دی چې دغه ټکي دې لږ تر لږه درې او زیات نه زیات پنځه ولیکل شي.

د متن لنډيز:

ليک نښې يو شمېر ځانگړې نښې دي چې په ليکنه کې د بېلا بېلو مفاهيمو او حالتونو د ښودلو لپاره راځي. دا نښې په ليکنه کې ځانگړی ارزښت لري. که سمې او پر ځای وکارول شي، له لوستونکي سره د معنا او مفهوم په افاده کې ډېره مرسته کوي او که سمې ونه کارول شي، نو ځينې معنوي تېروتنې رامنځته کوي. دا نښې زياتې دي، موږ دلته يوازې د هغو ځينې مهمې او مشهورې در وپېژندلې.

فعالیتونه

- زده کوونکي دې لاندې پوښتنو ته ځواب ووايي.
- ۱- ليک نښې د ليک په ليکلو او لوستلو کې څه گټه لري؟

۲- که تاسو د ليک نښو په اړه څه معلومات لرئ؟ ټولگيوالو ته يې وواياست!

۳- دغه نښه (؟) په کوم ځای کې راوړل کېږي؟

۴- زده کوونکي دې ستونزمن لغتونه په کتابچو کې وليکي او په جملو کې دې استعمال کړي.

۵- د لاندې جملو په پای کې کومې نښې راځي؟

کابل د افغانستان پلازمېنه ده

د احمد قلم چېرې دی

کاشکې زه هم درسره وای

عزیز، لونگ، رشید او اتل نن راوړسېدل

۶- په لاندې متن کې ليک نښې په څه ډول کارېږي؟

پرون ما زدیگر احمد زموږ کورته راغی بکس یې هم ورسره و ما ورته وویل په بکس کې دې څه دي هغه راته وویل چې قلم کتاب کتابچه او پنسلونه پکې دي موږ دواړه کورس ته روان شوو زموږ کورس د حمل له اتم نه تر دېرشم پورې دوام کوي احمد وویل کاشکې دا کورس لږ اوږد وای ښوونکي وویل شاباس په وخت راغلی بیا ښوونکي یو تن ته اشاره وکړه او وېې ویل هلکه پاڅېره تېر درس ولوله د هلک درس نه و زده ښوونکي وویل ولې دې درس نه دی زده هلک غلی ولاړ و.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې په کور کې د ټکي يا نقطې، د سر په سر ټکوي يا شارحې او پوښتنېزې نښې لپاره يوه يوه جمله وليکي.

پنځلسم لوست

انشاء او ليکوالی

تاسې تېر کال په اووم ټولگي کې ولوستل چې املاء په لغت کې مهلت ورکولو او ډکولو ته وايي او په اصطلاح کې خپلې خبرې يا د بل خبرې په صحيح ډول ليکل دي. په دې لوست کې به تاسې ته د انشاء په اړه معلومات درکړو.

■ املاء او انشاء څه توپير لري؟

■ په انشاء کې کوم شيان راځي؟

انشاء: په لغت کې د يوه نوي شي پيداکولو ته وايي. په اصطلاح کې د يوه نوي فکر او خيال څرگندولو ته انشاء وايي. په ساده وينا په نظم يا نثر د خپلو افکارو او خيالونو په ليکلې بڼه څرگندولو ته انشاء وايي. انشاء په نثر او نظم دواړو کېدای شي. د انشاء فن يا د ليکوالۍ هنر دا دی چې انسان خپل مطلب په سم او رسا ډول ادا کړي. يعنې د خپل ذهن خيال او فکر په ښو او مناسبو الفاظو کې په اغېزناکه توگه وليکي. د ښو کلمو غوره کول او ترتيبول د انشاء مهمه برخه ده.

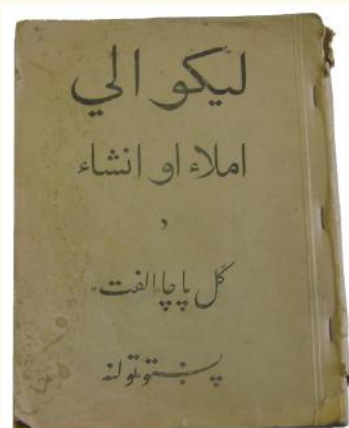
يو ليکوال او شاعر بايد د کلمو په غوره کولو، ښلولو او کارولو ښه پوه وي. همدارنگه بايد دا وړتيا ولري چې نوي الفاظ او معناوې پيدا او ښکلا پکې واچوي.

که څوک غواړي چې د خلقت او فطرت په رمزونو او رازونو پوه شي او په يوه شنه پاڼه يا يوه گل کې د الله جل جلاله د قدرت ښې يا د معرفت دفتر وگوري، له خپل عقل، شعور او احساس څخه دې کار واخلي. يا په بله وينا د زړه سترگې دې وغړوي.

پر يوه لاره ډېر وگړي تېرېږي، خو يو نيم پکې چېرته يوه ښکلې مرغلره ومومي چې د چا له امېله پرېوتې او په خاورو کې پرته وي. پر دې لاره ډېر لاروي روان وي، څوک يوې خواته، څوک بلې ته گوري د چا يوه شي ته پام وي، د چا بل ته، يو پکې د دېواله له کنډپه کوم ښکلی مخ وويني، بل د بام په سر توره کټوه.

د يوه نظر د خان او ملک په بنگله وي، بل د خوارانو او غريبانو جونگړو او کنډوالو ته گوري. ځينې ډېر لېرې واړه شيان ليدای شي، ځينې تر پښو لاندې ځمکه نه ويني او هوا ته گوري.

په يوه باغ کې څوک خس و خاشاک ټولوي او څوک د گلو دستې جوړوي. د چا ديدار په کاروي او د چا دينار. کارغه په يوه خوا ځي بلبل په بله خوا، يو ځان ويني بل جهان ويني. څرنگه چې د انسانانو په څرگند نظر کې ډېر توپير شته، دغه راز د ټولو خلکو د زړونو سترگې هم يو راز څار نه کوي. په همدغه ډول د فکر او نظر اختلاف دی چې د ليکوالو او شاعرانو د ليک او وينا په طرز يې اغېز کړی دی او د هر يوه انشاء او سبک يې ځانگړی کړی دی.

په انشاء کې د املاء برخه شامله نه ده. املاء د بل یا خپلې خبرې په سمه توګه لیکلو ته وایي، یعنې په منل شوې او دود شوې بڼه د خبرو لیکلو ته املاء وایي.

کوم لیکوال چې په یوې موضوع څه لیکي، لومړی باید یوه ټاکلې موخه ولري، بیا د هغې موخې په اړه ښه فکر وکړي او خپل فکر او خیال په ښو، خوږو او هنري الفاظو کې ترتیب او په ښه بڼه یې څرګند کړي. که چېرې همداسې وکړي، نو په لوستونکو به ښه اغېز

وکړي، لکه چې یو انځورګر د ښې کمرې او ښو الا تو په وسیله ښه فلم او ښه انځور اخیستی شي، دغسې که یو ادیب او لیکوال له خپلو حواسو څخه په ښه سوچ او فکر کار واخلي، کولای شي چې د طبیعت او د ژوند له چارو او پېښو څخه خورا ښه اقتباس وکړي او په اغېزناکه توګه یې ټولنې ته وړاندې کړي.

په انشاء کې د لیکوال اروايي حالت، شخصیت، ذکاوت او نړۍ لید په یوه ډول څرګندېږي، خو په دغو څیزونو هغه وخت ښه پوهېدای شو چې دهغه لیکوال آثار زیات ولولو، دهغه ژوندلیک ولولو او د هغه د ژوندانه له بیلا بېلو اړخونو سره ځان آشنا کړو.

د متن لنډيز:

نوی مضمون، نوی خیال او نوی فکر چې د الفاظو او کلماتو په قالب کې په ماهرانه ډول ځای کړی شي، انشاء ورته وایي. که یو لیکوال د بل چا مضمون او مطلب رانقل کړي، انشاء یې نه شو بللی.

د انشاء اړین توکي نوي افکار، نوي خیالونه او د الفاظو هنري ترتیب دی. د الفاظو په سمه، کره او منل شوې بڼه لیکلو ته املاء وایي.

۱۔ زدہ کوونکي دې د متن هر پراگراف په لوړ غږ ووايي او د پراگراف مفهوم دې په خپلو خبرو کې څرگند کړي.

۲۔ انشاء په لغت او اصطلاح کې څه ته وايي؟

۳۔ د يوې بڼې انشاء لپاره بايد شاعر او ليکوال کوم ټکي په پام کې ولري. زدہ کوونکي دې په کتابچو کې وليکي او بيا دې په وار سره هغه په ټولگي کې واوروي.

۴۔ زدہ کوونکي دې د نظم او نثر توپير په څو لنډو جملو کې له مثالونو سره وړاندې کړي.

۵۔ زدہ کوونکي دې لاندې لغتونه په جملو کې وکاروي.

فن۔ خلقت۔ فطرت۔ رمز۔ معرفت

دينار۔ دینار۔ خار۔ اقتباس

۶۔ په متن کې ستاينوم (صفت) په نښه کړئ او په ټولگي کې يې په وار سره واورئ.

زدہ کوونکي دې په کور کې په خپله خوښه د يوې موضوع په اړه انشاء ليکنه وکړي او بله ورځ دې يې هر يو په ټولگي کې واوروي.

تاسو داسې وگڼئ چې خپله ليکوال ياستئ او يوه موضوع ځانته ټاکئ، خپله يې ليکئ او انشاء کوئ. دخپلې ليکنې املايي خوا به هم په پام کې لرئ.

متلونه (د کاني کرښې)

ولسي ادبيات د هر ولس په ادبي تاريخ کې ډېره مهمه او ارزښتناکه ونډه لري. ولسي ادبيات زياتره شفاهي بڼه لري او په هغو ټولنو کې زيات پياوړي وي چې ليک لوست پکې ډېر عام نه وي. په پښتو ادبياتو کې هم د شفاهي ادبياتو ونډه ډېره مهمه او ډېره زياته ده.

په ادبياتو کې محاورې، سندرې، ټوکې ټکالې، متلونه، لنډۍ او نور راځي. په اووم ټولگي کې مو په ولسي ادبياتو کې لنډۍ ولوستې په دې لوست کې به د ولسي ادبياتو يو بل ډول ((متل)) ولولو:

■ متلونه څه ته وايي؟

■ ولې خلک په خبرو کې متلونه کاروي؟

ټول ولسونه د خپل کلتور او ټولنيزو ارزښتونو په پام کې ساتلو سره متلونه لري، په پښتو کې هم ډېر زيات متلونه شته. د پښتو د ولسي ادبياتو يوه ډېره شتمنه برخه همدغه متلونه دي.

متلونه هغه لنډې، له مطلبه ډکې جملې دي چې ويونکي يې د خپلې وينا او ادعا د پخلي، کوټلتيا او پر اورېدونکو د منلو لپاره وايي. د متل په کلمو کې يو ځانگړی لطافت پروت وي.

کېدای شي متل منظوم وي يا منثور، خو خپل ځانگړی وزن او رواني به هر ورو لري. همدارنگه د متل موضوع بنيادي رښتینې يا هم افسانه يي وي، خو په ولس کې يې داسې شهرت موندلی وي چې د رښتینتوب تر بريده رسېدلی وي.

متل يوه لنډه جمله ده چې په استعاره يي ډول يو مهم مفهوم پکې نغښتی وي او د متل په ويل کېدو سره هغه مهمه مفکوره او مفهوم د اورېدونکي ذهن ته لېږدول کېږي.

متل په جرگو او مرکو کې هم د بحث او خبرو په جريان کې د پرېکړې او پايلې لپاره استعمالېږي. د متل استعمال په دوه کسيزو خبرو کې هم وي، خو په شخص پورې اړه لري چې څومره متلونه يې زده دي.

هغه کسان چې په خپلو خبرو کې پر ځای او ډېر متلونه کاروي، هغه د ولس مجرب او هوښيار کسان بلل کېږي.

د نړۍ ټول ملتونه، متلونه لري. هره ټولنه د خپلو دودونو، رواجونو، ځانگړتياوو او ارزښتونو په پام کې ساتلو سره د متلونو سترې پانگې لري او په حقيقت کې د هغه ولس د ژوند هنداره گڼل کېدای شي. پښتو متلونه هم زموږ د ولس د غوره هندارې په توگه موږ ته زيات ارزښت لري.

راځئ چې دلته خو متلونه سره ولولو:
 خپله لاسه، گله لاسه
 د کور گټه، د لاهور گټه
 که لاسې شي تر بلخه، درسره ده خپله برخه
 ځمکه هغه سوځي چې اوږ پرې بليږي.
 څه چې کړې، هغه به مريږي
 د درواغو مزل لنډ دی
 هر چاته خپل وطن کشمير دی
 د کبر کاسه نسکور ده
 تشه لاسه ته مې دښمن يې
 که غر لورم دی پر س يې لاس شنه
 چې بد گرځي، بد به پرځي
 د وچوله امله لاند همر سوځي
 اوږته خپل او پر دی يور دی
 پښ مې کړه، مڼ مې کړه
 کيږ دی په خپلو مڼو اندو ولاړه وي
 پر دی کټ تر نيمو شپو وي
 کارغه د زړه کي تلک کاوه، خپل يې همره کي
 سمندر چې په ويالو شي همر وچيږي.
 اول سلام پسې کلام
 انسان د احسان تابع دی

هر متل د يوې تجربې په نتيجه کې رامنځته شوی وي، خو د يو شمېر متلونو سره تړلې کيسې هم موږ ته راپاتې دي او د ځينو اصلي کيسې موږ ته نه دي راسپدلې، خو کېدای شي په ولس کې موجودې وي. راځئ چې په دې ادعا د پوهېدلو لپاره د دوو متلونو کيسې ولولو:

۱- څوک چې خوب کوي مېښه يې نر کتې زېږوي:

وايي چې په يوه غوځل کې د دوو کسانو مېښې تړلې وې. دواړه مېښې په يوه وخت لنگېدې هرې يوې ته خپل خپل خاوند ناست و. له دوی څخه يو ویده شو. مېښې لنگې شوې يوې مېښې کتې او بلې مېښې کتې وزېږوله. وېښ سړي چې مېښې يې کتې زېږولې و د هغه ویده سړي له مېښې سره خوشې کړ او د هغې مېښې چې کتې يې زېږولې وه د خپلې مېښې سره خوشې کړه.

کله چې ویده سړی راوېښ شو، څه گوري چې مېښې ته يې کتې ولاړ دی او د هغه بل مېښې ته کتې ولاړه ده، ورته وېې ويل: مبارک دې شه! بختور يې چې مېښې دې کتې زېږولې ده!

هغه ورته وويل: څوک چې خوب کوي مېښه به يې نر کتې زېږوي.

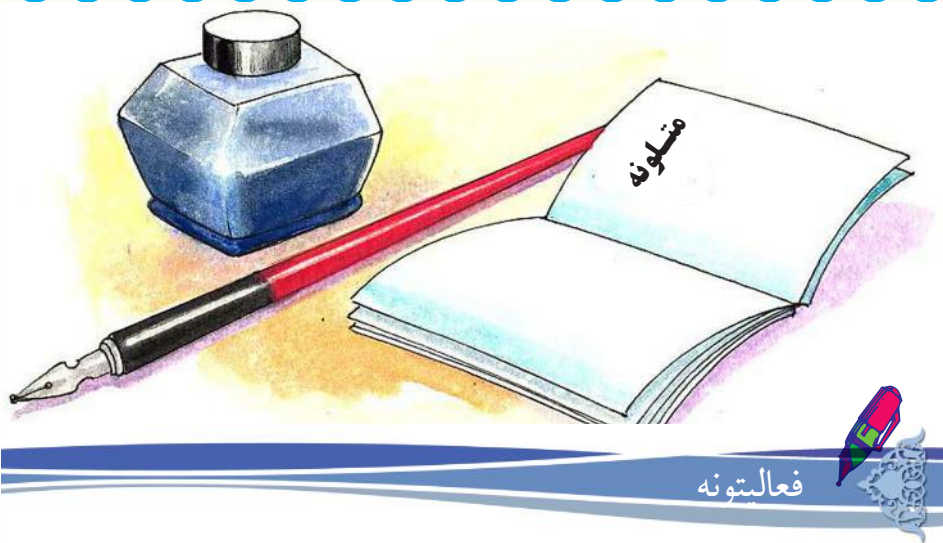
۲- د غله په ډيره خس دی:

وايي چې په يوه غونډه کې يو شی ورک شو، د غونډې برخوال نه پوهېدل چې غل څنگه معلوم کړي. سره راغونډ شول، يو پکې تجربه کار و، هغه وويل: زه غل پېژنم، نورو ورته وويل: څنگه؟ هغه وويل: د غله په ډيره خس دی. په دې وخت کې غل بې ځنډه خپلې ډيرې ته لاس وروړ چې گوندې رښتيا يې په ډيره خس دی او بايد ليرې يې کړي چې څوک يې و نه پېژني، خو نورو وليد او و يې پېژاند چې غلا همدۀ کړې ده، نو په دې توگه هر متل د يوې تجربې په نتيجه کې رامنځته شوی وي.

د متن لنډيز:

متل د شفاهي ادبياتو يوه مهمه برخه ده چې په محاوره او خبرو اترو کې د استدلال او خپلې خبرې د پخلي لپاره کارول کېږي. متل يوه وره جمله يا عبارت دی چې يو لوی مفهوم راڅرګړي. زياتره متلونه ځانته کيسې لري يا په بله وينا يو متل د کيسې د پېښېدو په پای کې رامنځ ته شوی وي. متلونه ډېره اوږده مخينه لري او سينه په سينه تر موره را رسېدلي دي. په پښتو ژبه کې يو شمېر متلونه راټول شوي او په کتابي بڼه چاپ شوي دي، خو زياتره متلونه لا تر اوسه پورې د خلکو په سينو او محاورو کې لا ژوندي دي، خو په کتابونو کې نه دي راټول شوي.

فعالیتونه

- ۱- زده کوونکي دې دغو پوښتنو ته ځوابونه ووايي:
- ♦ متلونه په خبرو کې د څه لپاره کارول کېږي؟
- ♦ متلونه منظوم وي که منثور؟
- ♦ متلونه زموږ د ادبياتو په کومې برخې پورې اړه لري؟

۲- زده کوونکي دې په دوه ډلو ووېشل شي د يوې ډلې استازی دې يو متل وایي او د بلې ډلې استازی دې په وار سره د هغه معنا کوي.

۳- زده کوونکي دې په دوه ډلو ووېشل شي يوه ډله دې لس منظوم او بله ډله دې لس منشور متلونه ووايي.

۴- د لاندې متلونو معنا پخپلو کتابچو کې وليکئ او په ټولگي کې يې واوروئ.

♦ د غله په ږیره خس دی

♦ غل په غره کې نه ځایېږي

♦ مه کوه په چا چې و به شي په تا

♦ چاره که د سرو شي د ځيگر د منډلو نه ده

۵- زده کوونکي دې د لاندې متلونو تش ځایونه ډک کړي.

♦ هر چاته خپل ..... کشمير دی.

♦ د يو لاسه ..... نه خېژي.

♦ خه چې ..... هغه به .....

♦ پر مې ..... پر مې .....

۶- په لوستل شوو متلونو کې مو کوم يو خوښ دی، ولې؟ نظر مو وواياست.

۷- په لوستل شويو متلونو کې نومخري (ضميرونه) پيدا کړئ. او وواياست چې کوم

ډول نومخري دي.

۸- که د کوم متل کیسه مو زده وي په ټولگي کې يې وواياست.

په کورنۍ کې له مشرانو څخه پوښتنه وکړئ او د هغوی له خولې نوي متلونه وليکئ او بیا يې بله ورځ په ټولگي کې ولولئ.

د مور زما

د مور د مينې او محبت، د مور د زړه سوي او مهربانۍ په اړه به تاسو ډېرې خبرې اورېدلې وي، خو اوس چې تاسو د مور په اړه کوم شعر لولئ، د مور د خواخوږۍ او مهربانۍ يوه ستره نمونه ده. دغه مطلب د افغانستان د نوميالي معاصر شاعر سيد شمس الدين مجروح په قلم له يوه بهرني (غربي) اثر څخه په شعر ژباړل شوی دی.

مور، تر ټولو مهربانه، مور تر ټولو زياته مينه ناکه ده، خو داسې کيسې او پېښې هم کېدونکي دي. تاسو دغه کيسه په شعري بڼه ولولئ.

د شاعر لنډه پېژندگلوې:

سید شمس الدین مجروح د افغانستان د معاصرو ادبیاتو یو خوږ ژبی شاعر او لیکوال دی. په ۱۲۸۹ هـ . ش . کال د کونړ ولایت د شین کوږک کلي په یوې روحاني کورنۍ کې پیدا شوی دی. زده کړې یې په خپل کلي کې سرته ورسولې او رسمي دنده یې د اعیانو په مجلس کې پیل کړه. بیا یې مختلفې دندې سرته ورسولې چې د عدلیې د وزیر او د صدارت د مرستیال په توګه یې هم کار کړی دی. دسید شمس الدین مجروح د شعرونو یوه مجموعه (منتخب شعرونه) په ۱۳۳۷ هـ . ش . کال د پښتو ټولنې له خوا چاپ شوې ده او دویمه مجموعه (یاد فریاد) یې په پېښور کې په ۱۹۸۵ م. کال کې چاپ شوې ده. سید شمس الدین مجروح په ۱۳۸۱ هـ . ش . کال وفات شوی دی.

سید شمس الدین مجروح

پسرلی د کال ځواني و هوانبه و
د گیاه پرته په ځمکه لونگی شنه و
ټول عالم په خوب ویدله و نیمه شپه و
هرې خوا ته د سپوږمۍ رڼا خور و
یو عاشق معشوقه ناست د مرو په غاړه
په شراب د مینې مست و د غم دواړه
سره ناست و دوی بهر کلي نه لرې
دواړو ویلې ښې خوږې خوږې سندرې
د دوی منځ کې وې د راز و نیاز خبرې
یوله بله یې وړکړې وې و زمرې
د بنایست غر وړ په سر کې د جینې و
د هلك په سر کې هر جوش د ځوانۍ و

هـلـك و وې محبوبې ماته پي گـرانه
مادهې هـيـڅـكـله خـداى نـه كـا بـې له تـانـه
زـمـه چـې زـيـات له سـرو مـالـه دى دلبـه
ما قـرـبان كـې هـغـه هـمـر د سـنا له سـره
جـيـنـى و وـيـل دا خـبـرې كـوې خـله
پـه دې لـا مـر كـې زـمـه قـرـبان وى تـل تـر تـله
زـمـه پـه مـيـنه كـې عـاشـق نـه خـي هـر كـله
دا پـه دې لـا مـر كـې اول قـد مـر دى گـله
زـه به تاو مـنـر هـلـه زـما يـا مـه
چـې د مـور زـړ گـى دې رـا وـيـرې زـما لـپـا مـه
خـپـله مـور سـي تـه زـيـاتـه له هـر چـا مـه
زـمـه د مـور يـوه مـر غـلـه بـې بـها مـه
كـه د سـنا مـيـنه له مـا سـره مـر بـنـيـا مـه
كـه صـحـيـحه دا دـعـوه د مـيـنې سـنا مـه
د مـور زـمـه دې كـې تـرې غـوڅ رـا پـې وـيـر مـه
نـو به هـلـه زـه خـو لـگـى د مـر كـې مـه تـا مـه
د هـلـك پـه سـر چـې د غـم ا مـنـحـان شـو
پـه و جـود كـې پـې بـر يـا د غـم تـو پـان شـو
هـك پـك و د مـر يـد مـه د و و و كـې حـيـر ا ن شـو
خـو پـرې مـيـنه شـوه غـالـبـه مـا ر و ا ن شـو
نـو د مـور سـيـنـه پـې خـيـرې پـه خـنـجـر كـې
مـر غـلـه پـې د زـمـه تـرې مـا بـهـر كـې

چې هلك له دغه كمره نه وزگار شو
 بيا مروان په دغه لوري په تلوام شو
 كمره كې ولويد طبيعت ورته په قلمر شو
 زمره يې هم له لاسه خاورو كې گوزار شو
 ناگهانه له زمره غبر شو چې بچيه!
 خين دې وي ژوبل خو نه شولې زړگيه

د مور ستايل او درناوی:

دغه اصل ته په پښتو ادبياتو كې هم زياته پاملرنه شوې ده. زموږ زيات شمېر شاعرانو او ليكوالو په خپلو منظومو او منثورو اثارو كې د مور مقام ستايلي دي.

په بېلا بېلو ادبي نثرونو لكه داستانونو، ناولونو او نورو ادبي ټوټو كې د مور مقام ته پاملرنه شوې او د مور مقام پكې ستايل شوی دی. ويلاى شو چې د مور مقام په پښتو ادبياتو او بيا په لنډيو كې ځانگړى ځاى لري او زموږ د ادبياتو يو مهم څپرکى جوړوي. په بېلا بېلو ليكنو كې د مور مقام، د مور مهرباني، شفقت او عاطفې د اولاد په روزنه كې د هغې كړاو او زيار انعكاس موندلى دی. د دغو ټولو ليكنو مقصد يو دی او هغه دا چې د مور د مقام او حقونو پېژندل او د هغې درناوى كول.

په ولسي ادب كې د مور د مينې عاطفې او مهرباني په اړه ډېرې كيسې شته چې يوه نمونه يې دلته راوړو:

وايي چې د يوې مور ماشوم بلې ښځې پټ كړ. د ماشوم مور كه هر څومره له غلې ښځې څخه خپل ماشوم وغوښت، خو هغې ورنكړ او وېې ويل چې دا زما زوى دى. د ماشوم مور په چيغو چيغو قاضي ته ولاړه او عرض يې وكړ چې يوې ښځې مې ماشوم پټ كړى او نه يې راکوي. قاضي غله ښځه راوغوښته هر څومره پلټنې چې يې ترې وكړې ښځه قانع نه شوه، ويل يې چې دا زما خپل زوى دى، پر ما يې ناحقه دعوه كړې ده.

قاضي وويل: ما يوازې پرېږدئ چې د پرېکړې په اړه فکر وکړم. دواړه ښځې د قاضي له کوټې نه ووتلې. ښه شېبه وروسته قاضي دواړه ښځې راوغوښتلې هغوی ته يې خپله پرېکړه داسې اعلان کړه:

وروسته د ډېر سوچ نه زه دې نتيجه ته ورسېدم چې ماشوم بايد دوه ټوټې شي، يوه ټوټه د يوې مور او بله ټوټه د بلې مور. په دې پرېکړې کې به عدل او انصاف پر ځای شي. قاضي جلات راوغوښت، ويل راشه دا ماشوم دوه ټوټې کړه. کله چې جلات توره په لاس راغی د ماشوم اصلي مور غږ کړ:

قاضي صاحب ماشوم مه دوه ټوټې کوئ، ماشوم زما نه دی، هغې ته يې ورکړئ. قاضي ټوټه شو چې د ماشوم اصلي مور همدا ده، ځکه چې د خپل زوی مرگ يې نشو زغملای او هغه بله چې د ماشوم اصلي مور نه وه د قاضي پرېکړه يې ومنله. په دې توگه قاضي ماشوم خپلې اصلي مور ته وسپاره او هغې بلې غلې ښځې ته يې سزا وټاکله.

د متن لنډيز:

د اسلام ستر پيغمبر حضرت محمد ﷺ فرمايلي دي چې ((جنت د مور تر پښو لاندې ده)). د مور مقام په ټولنه کې تر هر چا لوړ دی او درناوی يې په ټولو لازم دی.

په دې منظومه کيسه کې د مور د مهربانۍ يوه داسې نمونه تاسو ولوسته چې مينه او مهرباني يې له بل چا سره نه شي پرتله کېدای. مور د مينې، محبت او مهربانۍ يوه داسې چينه ده چې دغه مينه او مهرباني يې د زړه په څڅېدونکو وينو کې هم نارې وهي.

- ۱- زده کوونکي دې متن په لوړ غږ ولولي او د شعر مفهوم دې په خپلو خبرو کې وويي.
- ۲- زده کوونکي دې په متن کې د راغلې کيسې لنډيز په خپلو کتابچو کې وليکي او بيا دې په ټولگي کې ولولي.
- ۳- زده کوونکي دې په دوو ډلو وویشل شي. يوه ډله دې په شعر کې نومونه او بله ډله دې صفتونه پيدا کړي او د ټولگيوالو په وړاندې دې ولولي.
- ۴- له دغې کيسې نه تاسې څه زده کړل، خپل نظر خپلو ټولگيوالو ته څرگند کړئ.
- ۵- په متن کې ارتباطي کلمې پيدا او لست يې کړئ لکه:
کال، پسرلی، هوا
- ۶- زده کوونکي دې لاندې لغتونه معنا او په جملو کې وکاروي:
نیاز   بې بها   بریا   ملغلره
- ۷- زده کوونکي دې د ماشوم په اړه کيسه ولولي او د دغې کيسې لنډ مقصد دې پخپلو خبرو کې وويي.

د مور د مهربانيو په اړه مو که کومه کيسه له چا اورېدلې وي او يا مو ياده وي په خپلو کتابچو کې يې وليکئ او بله ورځ يې په ټولگي کې ولولئ.

ښوونکی د ټولنې لارښود

ښوونکی ماشومانو او ځوانانو ته لارښوونه کوي. د پوهې او علم پر ګاڼه يې سمبالوي.

د نېکو لارو ګټې او د بدو لارو زیانونه ورته بیانوي.

په نننۍ نړۍ کې هر ډول پرمختګونه او هوساینه په ټولنه کې د انسان د پرله پسې زیار

نتیجه او د ښوونکي برکت دی.

زده کوونکو ته لازمه ده چې د دغه لارښوونکو درناوی او احترام وکړي. په دې درس

کې به د پوهاند رښتین د ژوند له پلوشو څخه د ښوونکي په اړه یو مطلب ولولئ.

■ ښوونکی د ټولنې څه ډول معمار دی؟

■ ښوونکي زموږ په روزنه کې کومه ونډه لري؟

علم او پوهه يوه رڼا او ځلا ده. ښوونکي او معلم د دغې رڼا خپروونکي دی. علم او پوهه دودې او ترقي زينه ده او ښوونکي د دغې زينې جوړوونکي دی. علم د تورې تيارې مشال او د عقل د روښانتيا بله ډيوه ده. دغه مشال او ډيوه د ښوونکي د مازغو په رڼا روښانه کېږي. ښوونکي تل د خپل دماغ په ډيوه کې د فکر تيل سپڅلي، خپل مازغه ويلې کوي، شپې روڼوي، د زړه وينې خوري او په ځان سخته تېروي دا ټول د دې لپاره چې د ناپوهۍ تياره ورکه شي، خلک ښه او بد وپېژني او دښکلي او هوسا ژوند خاوندان شي. ښوونکي په حقيقت کې د ژوندانه لارښود دی.

پوه، لايق، زيارکښ او زړه سواندي کسان د يو هېواد د لوړتيا او علمي ودې پخې ستنې دي. که دغه ستنې پخې او کلکې نه وي، نو د علم او پوهې مانې به هم بې کاره او بې خونده وي.

د علم وړانگې د ښوونکو په لاسونو په دنيا کې خپرېږي. د يونان ستر فيلسوف ارسطو د لومړي معلم، ابو نصر فارابي د دويم معلم او ابن سينا د درېيم معلم په نامه يادېږي. غرض دا چې د معلم لقب او نوم يو ستر او دروند نوم دی. په همدې وجه د ښوونکي مقام په ټولنه کې ډېر لوړ او جگ دی. څومره چې د ښوونکي مقام لوړ دی، نو هغومره يې وظيفه هم درنه او سخته ده. د هرې ټولنې وده او ترقي، پرمختگ او لوړتيا د هغوی د ښوونکو په زيار، کوښښ، اخلاص او له دندې سره په شوق او مينه پورې اړه لري. د يو ولس روښانه سبا د دوی په همت او زحمت پورې تړلې دی. د نن ورځې کوچنيان او ماشومان د دوی په وسيله د سبا ورځې پوهان او لويان کېدای شي.

ښوونکي د يو هېواد د باغ و بڼ مالياران او د نوو بوټو او نيالگيو باغوانان دي. که دوی په خپله وظيفه کې د کوچنيانو په روزنه او پالنه کې لږ غفلت وکړي، نود وطن د علم او پوهې، ودې او ترقي باغ و بڼ به مړاوی او سپېره پاتې شي. ټول ماشومان د ښوونکو سره يو امانت دی د دغه امانت ساتنه، پالنه او روزنه د دوی دنده ده.

د ماشومانو د علم او پوهې زياتول، د دوی د خوښو او اخلاقو سمول، په دوی کې د خپل ملت، خاورې او هېواد مينه اچول او په پای کې له دوی نه د سم فکر او مزغو خاوندان

او غوره سړي جوړول، د ښوونکو دنده ده. دا یو داسې پور دی چې بې له اداکولو څخه په بل هیڅ ډول نه خلاصېږي. تر کومې اندازې چې شاگردان علم او پوهې ته ضرورت لري، هغومره سمې روزنې او پالنې ته هم اړ دي. علم د انسان جوهر او روزنه یې ښکلا او ځلا ده. د یو مخلص او پوه ښوونکي وظیفه دا ده چې دغو دواړو خواوو ته پوره پاملرنه وکړي او د خپل هېواد تاند نیالگي داسې وروزي چې هم یې خلک سیوري ته کښېني او هم یې له خوږو مېوو څخه گټه واخلي.

لنډه دا چې د معلمانو دنده ډېره درنه او مهمه ده، خو ورسره ډېره پاکه او سپېڅلې هم ده. نو ښایي چې ټول ښوونکي په ډېر اخلاص او مینه خپله پاکه وظیفه سر ته ورسوي او د سالمې پوهنې په لوړولو او خپرولو کې شپه او ورځ زیار او کوشن وکړي.

د متن لنډیز:

د ښوونکي کلمه که څه هم خلکو ته په ښکاره یوه ساده کلمه ښکاري او د ښوونکي دنده یوازې ښوونځي ته په تلو راتلو پورې تړي، خو داسې نه ده. د ښوونکي دنده ډېره درنه او مهمه ده. مقام یې ډېر لوړ او نوم یې سپېڅلی او مقدس دی. نن ورځ چې په نړۍ کې د ژوند څه پرمختگونه او اسانتیاوې وینئ، نو لومړني لارښوونکي یې معلمان دي، ځکه چې د نړۍ پوهان، سیاسي خبرې، مخترعین او د هېوادونو واکمنان د ښوونکي د زیار په پایله کې راڅرگند شوي دي. لازمه ده چې د زړه له کومې د ښوونکي درناوی او احترام وشي. ښوونکي ته هم پکار ده چې خپله دنده په دقت، اخلاص، صداقت، سپېڅلتیا او د مسؤلیت له مخې پر مخ بوځي.

۱- خو زده کوونکي دې له ښوونکي څخه وروسته لوست په وار سره ولولي او په وار سره دې د درس مفهوم په خپلو خبرو کې ووايي.

۲- زده کوونکي دې ستونزمن لغتونه په کتابچو کې وليکي او بيا دې معنا کړي.

۳- زده کوونکي دې له لوست څخه مترادف الفاظ راوياسي او پرته دې وليکي.

۴- په لاندې معنا شوو لغتونو کې سم ته (س) او ناسم ته (ن) په پنسل وليکئ.

♦ لایق: چارواکی

♦ زیارکښ: زحمت کښ

♦ وړانگې: وریځ

♦ مشال: خراغ، رڼا

♦ هوسا: لالهاند

♦ سپېڅلی: پاک

۶- لاندې جملې تکمیل کړئ؛!

♦ علم او پوهه یوه ..... او ..... ده.

♦ ښوونکی په حقیقت کې د ..... لارښود دی.

♦ د علم وړانگې د ..... په لاسونو په ..... کې خپرېږي.

زده کوونکي دې دښوونکي په اړه په کور کې یوه، یوه لیکنه وکړي چې شپږ کرښې او یا تر دې زیاته وي او بله ورځ دې په ټولگي کې واوروي.

نړيوال ادبي څېره: ټاگور

نړيوال هنرونه او فکرونه نړيوال ارزښت لري. دغه راز هنرونه او فکرونه نړيواله شتمني وي، هر انسان ترې ګټه اخيستلاى شي. ليکوال او شاعر چې څه ليکي او څه وايي، د نړيوالې ټولنې لپاره وي، خو د ډېرو لږو فکر او هنر دومره پوخ وي چې نړيوال شهرت ور په برخه کړي.

دغه فکر او هنر هر انسان ته يو ځانګړى پيغام لري. له دغه فکر و هنر څخه بيا هر څوک له خپلې هنري لېوالتيا سره سم خوند اخلي.

په اووم ټولګي کې مو د اندرسن په اړه معلومات تر لاسه کړل، په دې لوست کې يوه بله نړيواله څېره ټاگور درېژنو.

■ تاسې که کوم نړيوال ادبي شخصيت پېژنئ په اړه يې خبرې وکړئ.

■ د ټاگور کوم شعر يا کتاب مو لوستی؟

ټاگور يوه نړيواله ادبي خېره ده. ټاگور مشهور شاعر او ليکوال دی. په ډرامه ليکنه کې يې ډېر لوی لاس درلود. ناولونه او داستانونه يې هم ليکلي دي.

ټاگور د ۱۸۶۱ م. کال د می په اوومه د هندوستان د کلکتې په ښار کې زېږېدلی دی. کورنۍ يې شتمنه وه او د علم او هنر له امله يې په بنگال کې ځانگړی شهرت درلود. د ده کورنۍ دلوېديځ له تمدن سره هم له يوې نيمې پېړۍ را په دې خوا آشنا وه. د خپلو نیکونو علمي، ادبي او هنري ميراثونه يې ساتل.

له همدې امله د ټاگور په شخصيت کې زاړه کره وړه او نوې ښکلا دواړه ليدل کېږي. ټول هندوستان تر اوسه د ټاگور په څېر بل پراخ نظره، خواخوږی او هوښيار اديب ونه موند.

ټاگور که د خپل وخت د پرمختللي ژوندانه له اسانيتاوو برخمن و، نو د خپل وخت د بې وزلو وگړو له ژوندانه څخه هم ناخبره نه و. هغه دغه دواړه د سر په سترگو ليدلي وو. دغو متضادو زده کړو او تجربو د ټاگور شخصيت ډېر هر اړخيز (جامع) کړ.

رابندر ناتھ ټاگور د نړۍ بېلا بېلو هېوادونو لکه انگلستان، جرمني، امريکا، سيلون، چين، ايټالې، کاناډا، ويتنام، کمبوديا، لاوس، برما، روسيې او ايران ته سفرونه کړي دي. په دغو هېوادونو کې يې له ولسمشرانو او وزيرانو رانيولې تر بې وزلو وگړو پورې ليدلي کتلي او د هغو له حال څخه يې ځان خبر کړی دی.

په بېلا بېلو سفرونو کې له بېلا بېلو وگړو سره د هغه اړيکو او ليدنو کتنو هغه ته ډېره تجربه ور په برخه کړه. هغه په لسگونو ډرامې د اشعارو مجموعې، لنډې کيسې او رومانونه ليکلي دي.

د رابندر ناتھ ټاگور ځينې اثار دادي:

۱- د يوه شاعر نکل	۲- تصويرونه او سندري
۳- د ځنگل گل	۴- د فطرت انتقام
۵- مات زړه	۶- د ورکتوب سندري
۷- د اروپايي سيلاني ليکونه	۸- د لمر سيوری

- ۹- د مابنام سندرې
۱۱- خطرناک ښکار
۱۳- د سهار سندرې
۱۰- تېز او توند
۱۲- د عالمانو پاچا او نور

د رابندر ناتھ ټاگور ځينې اثار په پښتو ژباړل شوي دي، لکه: کابلي والا، گيتا نجلي، تاج او ځينې نور. گيتا نجلي عبدالرؤف بينوا ژباړلې او لومړی ځل په ۱۳۳۶ هـ. ش. کال په کابل کې چاپ شوی دی. د ټاگور گيتا نجلي نړيوال شهرت لري. او د نوبل نړيواله جايزه يې گټلې ده.

د گيتا نجلي د متن څو بېلگې:

هغه وخت چې زما زړه سخت او وچ شي، نو ته پر ما د رحم باران وکړه راشه!
کله چې ژوند محبت له لاسه ورکړي؛ نو ته د نغمې په پرده کې راشه! کله چې شاوخوا د هنگامه زېروونکو مشاغلو شور پورته شي او ما د باندې وياسي، نو ته ای زما د سکوت خاونده! د خپل سکون او آرام سره راشه! کله چې زما بېنوا زړه د زندان په يوه گوټ کې غلی کېښي؛ نو ای زما پادشاه! ور مات کړه د شاهانه برم او دبدبې سره راشه؛
کله چې زما د زړه پر ارزو باندې د باطلو او هامو غبار پرېوځي نو ته ای يوازې پاکه! ای ته يوازې وېښه! د خپلې برېښنا او تالندې سره راشه!

×××

تا په سيوري کې ځان پټ کړی دی، ای زما گرانه! ته چېرې د ټولو تر شا ولاړې؟ دوی تا ټېل وهي، ستا له څنگه د خاورو پر ډک سړک باندې تېرېږي، او ستا هيڅ خيال نه ساتي.
زه دلته له څو گړيو راهيسې ندرونه په لاس انتظار کومه، لاروي تېرېږي او يو - يو گل مانه اخلي - اوس نژدې ده چې ټوکری تشه شي.

د گهيځ وخت تېر شو او د غرمې هم، د مابنام په سيوري کې زما سترگې له خوبه پټې پټې کېږي. هر څوک خپلو کورو ته ځي، ما وينې راباندې خاندې او ما محجوبوي. زه د

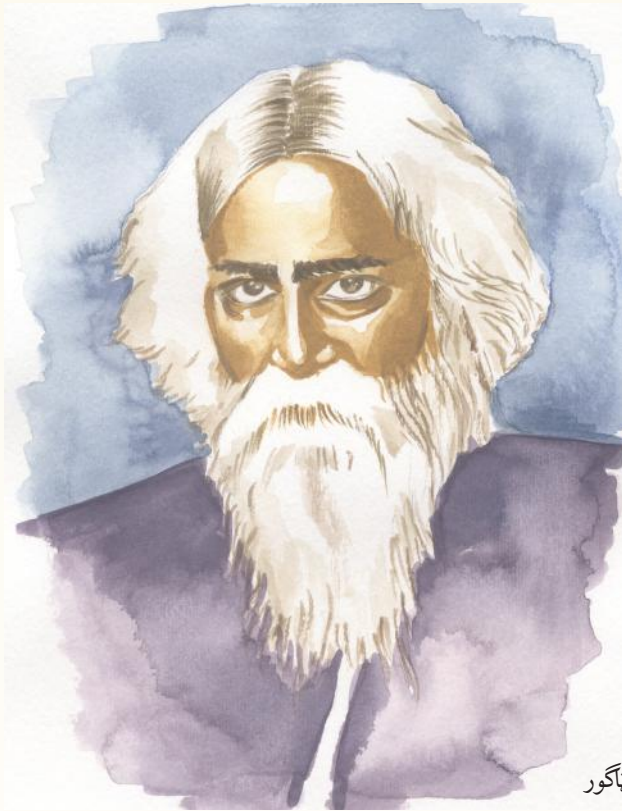
گداگرې نجلۍ په شان پلو پر مخ ناسته يم او کله چې دوی ما وپوښتي چې زه څه غواړم؟ نو زه سترگې کښته واچوم او هغو ته هيڅ ځواب نه ورکوم.

اه، رښتيا هم زه هغو ته دا کله ويلای شم چې ((زه تاته انتظار لرم، تا د راتلو وعده کړې ده)) زه له شرمه څنگه ويلای شم چې ((زه به له دې غریته نور څه جهیز (د ورکولو) لپاره نه لرم))

اه، ما دا غرور دخپل زړه په کومې کې پټ کړی دی، زه پر وښو ناسته آسمان ته گورم، ستا ناڅاپه راتگ په ډېر شان او شوکت په خوب وينم چې: ټولې روڼاوې پرې ځلېږي، ستا د بگۍ زرین بيرغ رپېږي، ټول وگړي حيران ولاړگوري چې ته را کوز شې زما لوري ته راځې ددې لپاره چې ما له ځمکې پورته کړې، او يوې داسې بې وزلې نجلۍ ته د خپل څنگ سره د کښېناستو ځای ورکړې چې له شرم او نخو ته داسې رپېږي لکه د ونې پاڼه چې نسیم رپوي ... ((خو وخت تېرېږي او تر اوسه لا ستا د بگۍ د اړابو آواز نشته؛ ډېر د برم او خوښۍ جلوسونه له خپلو سحر کاريو سره تېر شول - آيا ته به هم هغه يې چې د ټولو تر شا په يو سيوري کې پټه خوله ولاړې؟ او زه به همدغه يم چې ستا په انتظار کې به ژاړم او په ناکامو ارزوگانو به خپل زړگي ستومانه ساتم؟

د متن لنډيز:

رابندر ناټه ټاگور د ديوندر ناټه ټاگور زوی دی. په ۱۸۶۱م. کې په کلکته کې زېږېدلی دی. پلار يې لوی شتمن او مذهبي لارښود (مهايشي) و. په لندن کې يې د حقوقو په څانگه کې زده کړې کړې وې. آثار يې ډېر لوړ ادبي او هنري ارزښت لري. ځينې کتابونو لکه: گيتانجلي يې د نوبل جايزه اخيستې ده. ټاگور په ۱۹۰۱م. کال د شانتی نيکیتن بنياد کښېښود چې بيا په راوړسته کلونو کې په يولوی پوهنتون بدل شو.

ټاگور

څرگندونې

(۱) نوبل: دايوه نړيواله ډالۍ (جايزه) ده چې هر کال په بېلا بېلو علمي او ادبي برخو کې خورا مهمو شخصيتونو ته ورکول کېږي.

(۲) شانتی نيکیتن: (دارالامان) د ټاگور پلار د یوندر ناتھ ټاگور په دغه ځای کې یو باغ جوړ کړ. خلک به د مراقبې او تفکر لپاره ورتلل او د هیڅ دین او مذهب خلک ترې منع نه وو. ټاگور بیا په ۱۹۰۱ م. کال کې دلته یو ښوونځی جوړ کړ چې وروسته په پوهنتون بدل شو او د شانتی نيکیتن په نوم یاد شو.

- ۱- زده کوونکي دې لاندې پوښتنو ته ځوابونه ووايي:
    - ♦ رابندر ناتھ ټاگور د چا زوی او په کوم ځای کې زېږېدلی و؟
    - ♦ د رابندر ناتھ ټاگور کوم کتاب د نوبل جایزه اخیستې وه؟
    - ♦ د رابندر ناتھ ټاگور د څلورو کتابونو نومونه واخلي؟
    - ♦ د ټاگور کورنۍ له مالي پلوه څه ډول وه؟
  - ۲- د گیتا نجلي همدغه نمونه چې دلته راغلی ده ولولئ او پرمفهوم باندې یې وار په وار خبرې وکړئ.
  - ۳- په دغو بېلگو کې کوم ډول نومخري پیدا کولای شئ، ځانگړي، ملکي، مبهم او نور په نښه یې کړئ.
  - ۴- لاندې لغتونه معنا او په جملو کې وکاروئ:
    - هنگامه، برم، او هام، محجوب، نخوت
  - ۵- ټاگور د کوم ځای شاعر او لیکوال و؟
- الف - د هندوستان   ب - د بنگال   ج - پاکستان

د دې لوست له ټول متن څخه ستاینومونه راواخلي او په خپلو کتابچو کې یې ولیکئ. سبانه یې ټولگيوالو ته واوروئ. له دغو ستاینومونو سره د هغوی ضد هم په خپله کتابچه کې ولیکئ.

ښکالو

بيان په دوو ډولو کېږي، په نثر او په نظم، د نثر برخه پراخه ده او هر ډول مطلب او پیغامونه پکې په آسانی ځای پر ځای کېدای او لوستونکو ته رسېدای شي. همدا لامل دی چې نثري پانگه تر نظمي پانگې ډېره زیاته وي. له بلې خوا نظم ښه یادېږي او په آسانی ذهن ته سپارل کېږي. نثرونه بېلا بېل ډولونه لري. یوه ډول ته یې هنري یا ادبي نثر وايي. ادبي نثر هغه وي چې له ژبني هنره پکې کار اخیستل شوی وي. ادبي نثر به هرو مرو لوړ پیغام لري، خو د پیغام د بیان لپاره لیکونکی داسې کلمات غوره کوي چې د لوستونکي احساسات او عواطف راویاروي. ادبي نثر انسان د لوړېښې او ښېگڼې لورته هڅوي. په انساني ټولنه کې د مینې، دوستۍ، سولې او امن د رامنځته کېدو غوښتنه کوي.

■ که تاسې کوم ادبي نثر لوستی وي نو ووايست د چا او موضوع بې څه وه؟

■ که کومه لنډه کیسه مو لوستې وي، د هغې نثر له نورو عادي نثرونو سره څه توپیر

درلود؟

د سپلمی لویو لویو گڼو بوتو او گورو پاڼو کې، هوسی له څر نه سر پورته او شخوند پې بند
 کړ، غوږونه یې بوخ کړل، حیرانه ودرېدله؛ داسې چې له ځانه نه وه خبره. ملخ د سپلمی په
 پاڼه ورو ورو، غلی غلی راغی، د هوسی غوږو ته نژدې شو:
 هوسی! څه دي؟ ولې حیرانه یې؟ ولې خپه یې؟ او هو! دا اوښکې! ولې واښه نه
 خوړې؟ پسرلی تېر شو... واښه وچ شول څه؟ که تېرې یې؟
 هوسی په یوه نېب یوه طرف ته سترگې بکې کړي دي او غوږونه تکی.
 ملخ بیا وویل: د چا ښکالو ده څه؟
 هوسی دیکه وخوړه: هو! نه واښه وچ دي او نه تېرې یم ښکالو ده. د چا ښکالو! د چا دیا
 د ښکالو!!

ملخ: پوه نه شوم.
 هوسی: ته لا نه وې، دا سپلمی وړې وړې وې، زه او آشنا مې دلته څرېدو، ښکالو شوه،
 ما دغه شان غوږونه بوخ کړل، آشنایي دغه شان وویل، همدغه شان لکه تا چې وویل... ډز
 شو... موږ ټوپ کړ، زه لیرې لارم. اه... پل مې واخیست، وینې پسې لارم آن د پاچا تر
 باغه... د پاچا د زوی سرکلي و... سندرې ویل کېدې، غوښې وریټېدې، بېگمې خندېدې.
 ملکه په تخت ناسته وه، زما د سترگو په اوښکو پوه شوه، لکه چې ته پوه شوې. اخر زنانه
 عالم و. ما وویل بي بي مېرمنې! زما د آشنا تیکې ستا باورچي خانه کې وریټېري، خو دا
 څرمن یې ماته راکړه. زه به یې په یوه ونه کې اوښانده کړم... ورته به گورم د زړه سود به پرې
 کوم.

ملکې وویل: نه څرمن تاته نه شي درکولی. سوېلو وویل: نه، هیچېرې نه! دې نه به موږ
 تمبل جوړوو.

گوره غوږ کېږده! نن د هغه پاچا د زوی سنت گیري ده... تمبل وهلی شي. دغه آواز
 اورې؟ دا زما د آشنا د څرمنې تمبل دی... په ما یې آواز خوږ لگي. زما پرې سود کېږي.
 ښکالو ده... زه پرې پوهېږم، ته پرې نه پوهېږې... سود پرې کوم سود!!

((سید راحت زاخېلي))

د متن لنډيز:

پورتنی کیسه د هوسی او ملخ ترمنځ د پوښتنو او ځوابونو په بڼه راغلې ده. کیسه داسې ده چې هوسی او ملخ په یوه څړځای کې اوسېږي. هوسی څه ښکالو اوري، یو دم تېر یادونه ور په زړه کېږي. غونۍ یې څېر شي. د هماغه ډز انگازې یې یو ځل بیا په ذهن کې راغبرگې شي چې د ژوندانه گران ملگری یې ترې جلا کړي و.

هوسی ملخ ته خپله پخوانۍ کیسه کوي. وایي چې زه او یار مې یوه ورځ همداسې په دې ځای کې څرېدو چې څه ښکالو شوه، یو ناڅاپه ډز شو ما لېرې منډه کړه چې گورم ملگری مې نه و. بېرته راوگرځېدم منډه مې واخیست او د پاچا تر کوره لاړم. گورم چې د ملگری غوښه مې پخېږي، له ملکې نه مې وغوښتل چې د ملگری څرمن مې راکړي او د یادگار په توگه به یې په یوه ونه کې ځوړنده کړم، د زړه سود به پرې کوم، خو ملکې انکار وکړ او ویې ویل چې له دې څرمنې نه موږ تمبل (چمبه) جوړوو.

اوس د پاچا د زوی سنت گري ده، له هغې څرمنې نه یې تمبل جوړ کړی، د پاچا د زوی په سنت گری کې وهل کېږي او زما پر زړه د خپل یار او اشنا یادونه راوړېږي.

د لیکوال پیژندگلوۍ:

سید راحت زاخيلي دسید فريح الله زوی، په ۱۳۰۳ هـ . ق. کال د نوښار په زاخيلو کې زېږېدلی دی. زاخيلي غښتلی لیکوال او منلی شاعر و. د ژباړې په فن کې یې هم پوخ لاس درلود. په ناول او لنډه کیسه لیکنه کې یې ډېر شهرت درلود. د پېښور لومړنۍ پښتو اخبار ((افغان)) د ده په اهتمام راولی دی. د ډېرو کتابونو لکه ماه رخ، لغات افغاني، تاریخ افغانستان، د حضرت علي کرم الله وجهه اقوال، شلېدلې پڼه، د زړه درد، داغستان او د نورو اشارو لیکوال دی. په ۱۳۸۳ هـ . ق. کې یې له دې نړۍ څخه سترگې پټې کړې دي.

۱- زده کوونکي دې متن په چوپه خوله ولولي او بيا دې په وارسره د کيسې مفهوم په خپلو خبرو کې ووايي.

۲- زده کوونکي دې لاندې پوښتنې ځواب کړي:

◆ کيسه د څه شي په اړه ده؟

◆ په کيسه کې کوم کرکټرونه راغلي دي؟

◆ د کيسې پېښه څه ډول ده؟

۳- زده کوونکي دې لاندې لغتونه معنا او په جملو کې وکاروي.

– ښکالو – سپلمی – نېب – بکې – تکي

۴- که د زده کوونکو دغې کيسې ته ورته کومه کيسه په ياد وي په ټولگي کې دې په لوړ غږ ووايي.

۵- زده کوونکي دې په درې ډلو وویشل شي: يوه ډله دې په متن کې نومونه، بله ډله صفتونه او درېمه ډله دې ضميرونه پيدا کړي او بيا دې د هرې ډلې استازی په ټولگي کې په وار سره د لست له مخې ووايي.

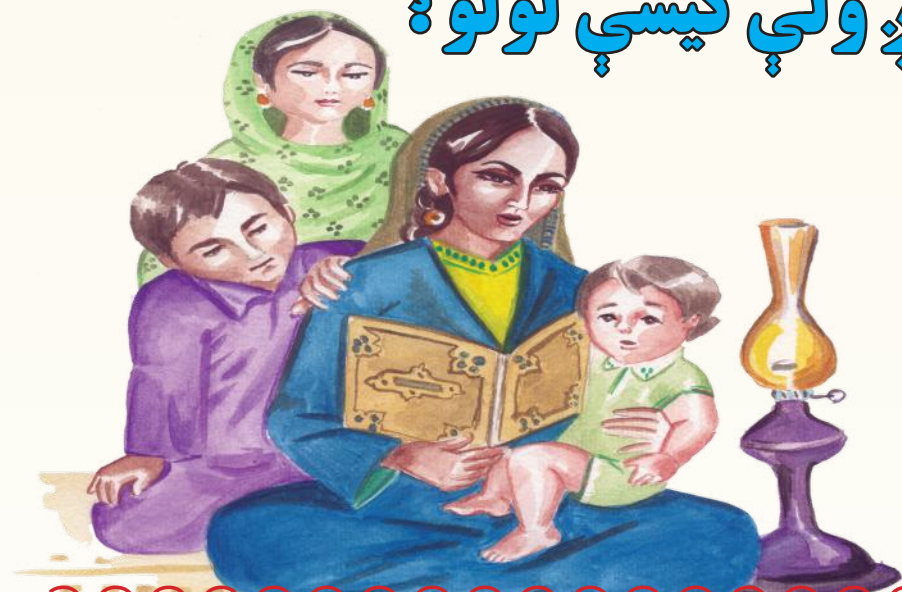
۶- زده کوونکي دې په لوړ غږ کيسه داسې ووايي چې د آواز او چټول، نرمول او وقفه (ځنډ) په نظر کې وساتي. نور زده کوونکي دې لوستل وڅاري.

زده کوونکي دې په خپله خوښه په کور کې د کوم لیکوال يوه لنډه کيسه خوښه او په کتابچه کې دې وليکي يا دې له مور او پلار، نيا او نيکه څخه کومه کيسه واورې او د هغې لنډيز دې په کتابچه کې وليکي.

موږ ولي کيسې لولو؟

له خپل مور و پلار، مشرانو او همزولو څخه به مو ډېرې کيسې اورېدلې وي. ساعت به مو پرې تېر شوی او خوند به مو ترې اخيستی وي. پر ساعت تېری او خوند اخيستو سربېره کيسې نورې ښېگنې هم لري. په کيسو کې روزنيز، اخلاقي او معلوماتي مفاهيم هم نغښتي وي. له کيسو څخه موږ روزنيزې، اخلاقي او معلوماتي ښېگنې هم تر لاسه کولای شو.

ځينې کيسې په يوه ولس يا يوې ژبې پورې اړه لري، خو ځينې کيسې بيا په څو ولسونو او څو ژبو کې شريکې وي. که کيسه په يوه ولس يا يوې ژبې پورې هم اړه ولري، نو ډېرې داسې روزنيزې او اخلاقي ښېگنې پکې وي چې ټول ولسونه ترې د خپل ژوندانه لپاره ګټه اخيستلای شي.

■ کيسې څه ښېگنې لري؟

■ له کيسو نه څه زده کوو؟

حکایت

یو عالم د یو پاچا په وړاندې خبرې کولې. ناگهانه یې د خبرو په منځ کې وویل چې په هندوستان کې یوه ونه ده که د هغې ونې مېوه څوک وڅوري نو هغه سړی به زور نه شي او نه به مړ شي. پاچا چې دا خبره واورېدله، نو په هغه ونې باندې مین شو، سودا واخیست چې دا به څه رنگه پیدا شي. لیکن د هغه عالم نه یې پوښتنه نه کوله چې دا ونه به چېرته وي او څنگه به وي. مگر چې د ده پرې ډېر باور و، هغه سړی یې په طرف د هندوستان رخصت کړ او ډېر مال یې ورته ورکړ، ورته یې وویل چې دا دولت لگوه او نور به هم درلېرم، خو هله بېرته راځه چې ماته د دغې ونې مېوه راوړې.

قاصد روان شو چې هندوستان ته ورسېده، نو له خلکو نه به یې هر ځای پوښتنه کوله او ویل به یې چې هغه ونه په کوم ځای کې ده چې سړی یې مېوه وڅوري، نو بیا همېشه ژوندی وي او هیچرې نه زړېږي چې خلکو به دا خبره واورېدله، نو چا به ورپورې خنډل چا به ورپورې ټوکې کولې، چا به ویل چې دا لیونی شوی دی، چا به ویل چې موږ ته معلومه نه ده مگر چې دا سړی ورپسې گرځي، نو معلومېږي چې دا به رښتیا چېرته وي. چا به ویل چې په پلاتي ځنگل کې که چېرې وي، نو وي به او بل ځای مې گومان نه کېږي چې گوندې پیدا شي. چا به ویل چې په پلاتي ځنگل کې یوه لویه ونه ده چې سړی چا ته نه ښکارېږي او بیخ یې هم نه معلومېږي او مېوه یې هم چا له په لاس نه ورځي که چېرې هغه وي نو شک نشته.

هر چا به ورپورې مسخرې کولې او دی غریب به په ځنگلونو، غرونو، میرو او په بیابانونو گرځېده. حاصل دا دی چې یو خوا بل خوا وړاندې وروسته ښکته پورته ډېر طلب یې وکړ، مگر هیڅ په حال پوه نه شو، نو بېرته راوگرځېده چې وطن ته راته ډېر خپه و او له ځان سره یې ویل چې پاچا ته به څه عذر کوم. په یو ځای کې یې شپه شوه په هغه ځای کې یې واورېده، یو سړی وویل چې زموږ په دې کلي کې لوی عالم دی او بې شانه ښه سړی دی.

قاصد په زړه کې وویل چې بارې ورشم که څه دعا راته وکړي، نو دستي پاڅېد هغه عالم ته ورغی چې ملاقات یې ورسره وشو، نو ورته وېي ویل چې صاحبه دعا راته وکړه چې ایمان مې خدای ﷻ سلامت کړي او په خیر سره وطن ته ورسېږم. هغه دعا ورته وکړله او بیا یې ترې پوښتنه وکړه چې چېرته تللی وې.

قاصد ورته دا ټوله کیسه وویل. عالم چې واورېده، نو ورته یې وویل چې تاسو د هغه خپل عالم په خبره نه یې پوه شوي. هغه ونه بله نه ده هغه ونه د علم ده یعنې د علم مېوه چې څوک وخوري، نو هغه سړی به همېشه ژوندی وي او د همېشه ژوندون څه معنا ده، هغه معنا دا ده چې خدای ﷻ وپېژني، نېکي بدې ورته معلومه شي، د نېکي عمل کوي او له بدې نه ځان ساتي، کتابونه تصنیف کاندې شاگردان ترې پاتې شي، نو هېڅوک دا سړی په تن مړ هم شي هیڅ غم یې نشته، ځکه چې هلته یې روح ژوندی وي او دلته یې نوم ژوندی وي او ثواب یې داسې کېږي، لکه یو ژوندی سړی چې نېکي کوي او ثواب یې کېږي.

قاصد ورته وویل چې صاحبه موږ هم دومره پوهېږو، نادانان نه یو که چېرې هغه علم یاد کړی وی، خو موږ به پوه شوي وو چې علم وایي، ولې هغه د ټولو خلکو د وړاندې ونه یاده کړې ده او په دې خو هر څوک پوهېږي چې علم د یو څیز نوم دی او ونه د بل څیز.

هغه عالم وویل چې ته بیا پوه نه شوې، تا له مثال په کار دی چې ښه پوه شې. گوره یو سړی وي نو د چا پلار وي او د چا زوی وي او د چا لمسی وي او د چا نیکه وي او د چا خورې وي او د چا ماما وي او د چا تره وي او د چا وراره وي او د چا ترورزی وي او د چا تربور وي او د چا ورور وي او د چا آشنا وي او د چا دښمن وي او د چا دوست وي، نو اوس ته گوره همدغه یو سړی دی او هر نوم له دې نومونو چې په خپل ځای کې ورته څوک وایي، نو ویلی شي که نه شي؟

قاصد وویل چې بېشکه ویلی شي. نو هغه عالم وویل چې داسې علم ته هم دواړه نومونه ویلی شي. که دې خوښه وي نو ورته علم وایه او که دې خوښه وي، نو ورته د ژوندانه ونه وایه، دواړه نومونه یې برابر دي هیڅ فرق په کې نشته.

قاصد چې دا خبرې واورېدلې تسلي يې د زړه وشوله او له عالم نه يې رخصت واخيست او د خپل کور په طرف راروان شو چې ښار ته ورسېده پاچا ورته په امېد کې و چې دربار له ورغی پاچا ترې پوښتنه وکړله، ويل يې چې ووايه مېوه دې وموندله او که نه دې ده موندلې؟

قاصد ورته له سره کيسه شروع کړله، خپل رېږېدل او په ملکونو او په غرونو او په بيابانونو گرځېدل او د خلکو مسخرې کول ټول حال يې ورته بيان کړ. چې پاچا واورېده، نو ډېر خپه شو، وېې ويل چې ستا رېږ عبث شو او زما مطلب و نه شو. پس له هغه قاصد ورته د هغه عالم خبره په ښه شان سره بېله بېله، جدا جدا واوروله. چې پاچا واورېدله ډېر خوشحال شو او قاصد له يې د گرځېدلو له مشقت نه دوه برابره دولت ورکړ او پس له هغه باقي عمر د علم او د عالمانو په ساتنه او په پالنه کې شو او حکم يې وکړ چې هر څوک دې واورې چې علم نه په واړه دی او نه په زاړه دی، خو زده کړه دې کوي که لوی وي او که وړکی وي.

((مولوي احمد))

د متن لنډيز:

دغه کيسه د علم او پوهې د ارزښت په اړه ده. په کيسه کې چې کومه ونه ياده شوې د هغې نه موخه علم او پوهه ده چې علم نه زړېږي او تل تر تله وي. که يو عالم له ژونده سترگې پټې کړي بيا هم د خپل علم له امله يادېږي. او نوم او ياد يې په کتابونو او د شاگردانو په ذهنونو او ژبو کې گرځي او دغسې عالمان او پوهان د خپل علم له برکته تر پېړيو، پېړيو پورې ژوندي وي.

- ۱- زده کوونکي دې کیسه په چوپه خوله ولولي او بیا دې مقصد په ټولگي کې ووايي.
- ۲- زده کوونکي دې د کیسې یو یو پراگراف په وار سره ولولي او خبرې دې پرې وکړي.
- ۳- زده کوونکي دې د کیسې مطلب په څو لنډو کرښو کې ولیکي او په ټولگي کې دې په وار سره ووايي.
- ۴- زده کوونکي دې په لاندې پاراگراف کې نومونه په نښه کړي او ودې وایی چې کوم ډول نومونه دي:
- گوره یو سړی وي، نو د چا پلار وي او د چا زوی وي او د چا لمسی وي او د چا نیکه وي او د چا خوربۍ وي او د چا ماما وي او د چا تره وي او د چا وراره وي او د چا ترورزی وي او د چا دښمن وي او د چا دوست وي.
- ۵- زده کوونکي دې په کیسه کې نومخري (ضمیرونه) پیدا کړي چې کوم ډول نومخري پکې راغلي دي؟
- ۶- زده کوونکي دې لاندې پوښتنې ځواب کړي.
- ◆ قاصد ولې په ځنگلونو کې گرځیده؟
- ◆ پاچا قاصد په څه شي پسې لیږلی و؟
- ◆ قاصد د پاچا لپاره څه راوړل؟
- ◆ پاچا د قاصد له خبرو نه وروسته څه پرېکړه وکړه؟
- ۷- زده کوونکي دې د کیسې ځایونه او اشخاص په گوته کړي چې کوم ځایونه او کوم اشخاص په کیسه کې راغلي دي؟

زده کوونکي دې لاندینی کیسه په کور کې په غور سره ولولي، لنډ مطلب دې په خپلو کتابچو کې وليکي او سبا ته دې د ټولگيوالو په وړاندې واوروي.

وايي چې اوبښ، غویی او پسه سره ملگري شول په لاره روان وو، د وښو يوه گېلۍ يې وموندله. پسه وويل چې دا واښه لږ دي ټول پرې نه مړېږو، که يې ووېشو، نو د يوه کار هم پرې نه کېږي. ښه به دا وي چې په موږ کې کوم چې مشر وي همغه دې وخوري، ځکه چې مشر په هر ځای کې د عزت وړ او حقدار وي.

اوس نو راځئ چې د خپل عمر زياتوالی ثابت کړو. پسه وويل: چې زما تاريخ تر ټولو زيات دی، ځکه چې د هغه پسه سره د خپلوۍ اړيکه لرم چې د حضرت ابراهيم عليه السلام لپاره د جنت نه رالېږل شوی و، نو دا واښه زما حق دی، تاسو دواړه بايد صبر وکړئ.

غويي وويل: چې ته خو تر ما ډېر کشر يې زه د هغو غوايانو تربور یم چې حضرت آدم عليه السلام په لومړي ځل په جغ تړلي وو او ځمکه يې پرې قلمه کړې وه، نو له دې امله دا واښه زما حق دی، زه تر تاسو دواړو مشر یم.

په دې وخت کې اوبښ غرانگه کښته کړه او د وښو گېلۍ يې په خوله کې اوچته کړه او وېي ويل: چې زما خو د عمر تاريخ ثابتولو ته څه اړتيا نشته؛ ځکه هر چا ته معلومه ده چې زه له بدنه لوی او غټ یم او بل څوک په لوی والي او ځواک کې د ځان جوگه نه وينم، نو ښکاره خبره ده چې په عمر کې هم تر تاسو زيات او پخوانی یم. دا گېلۍ زما حق دی، بايد زه يې وخورم.

چې د چا وي د لاسونو زور قوت
هغه کله د حساب لري حاجت

خوږ ژبی شاعر سيد حسن خان

د پښتو ادب معاصره دوره ډېر نوميالي ليکوالان او شاعران لري. دغو نومياليو هريو په خپل وار د خپلو شعرونو او ليکنو له لارې د ټولنې دردونو ته انعکاس ورکړی او د اصلاح او سمون لپاره يې شعرونه ويلي او په نثر کې يې ليکنې کړې دي. د دغو نومياليو ليکوالو او شاعرانو د فکر او ادب ذخيره موږ ته د کتابونو په شکل پاتې ده او زموږ د معاصر ادب يوه لويه ذخيره ده. په دغه ډله کې يو هم سيد حسن خان دی چې په دې لوست کې به يې وپېژنو.

۱- په معاصرو شاعرانو کې کوم شاعران پېژنئ؟

۲- د خوږ ژبي شاعر سيد حسن په اړه معلومات لرئ؟

سید حسن خان ((حسن)) د سید حسین پاچا زوی د کونړ له سیدانو څخه و. په ۱۲۷۰ هـ. ش. کال د لغمان په چار باغ کې زیږیدلی دی. لومړنۍ زده کړې یې په خصوصي توګه سرته رسولې وې. بیا یې نورې زده کړې په عسکري ښوونځي کې پای ته ورسولې او د هغه وخت د حرب په وزارت کې یې خپله دنده پیل کړه چې د ژوند په وروستیو کې یې د فرقه مشر په رتبه د حرب په وزارت کې د حربي رئیس په حیث کار کاوه.

ښاغلی سید حسن که څه هم په عسکري چارو کې بوخت و، خو د ځانګړې مطالعې له لارې یې په ډېرو مسایلو کې ژور معلومات درلودل. همدارنګه له پښتو ژبې او ادب سره یې زیاته مینه وه او په پښتو شعر کې د لومړۍ ډلې په شاعرانو کې حسابېده. د سید حسن د شعر ژبه روانه، خوږه او شعر یې په نادرو خیالاتو او مفاهیمو ښکلی و.

په شعر کې یې انتقادي مضمونونه هم زیات وو. د پښتو له پخواني ادب سره یې هم ژوره مینه لرله، تل یې مطالعه کوله. دغه شعر یې د لوړ خیال او ژور فکر څرګنده نمونه ده:

شانې سنا سر دې په سل ځایه امره شي
مراومه تا پرېشاني د زلفو کور ته
هوسۍ غوټه کړه خپل مشک د زمره په ناف کې
چې د سنا د زلفو بوی خور شو هر لور ته

د غازي امان الله خان له واکمنۍ څخه وروسته چې په هېواد کې کورنۍ اړو دوړ رامنځ ته شو، سید حسن خان په ننگرهار کې د ((کور غم)) په نامه یو اخبار راوایست. هغه د ملي یووالي ټینګ پلوی و چې دغه پیغام یې د هېواد د بقا سره تړلی ګاڼه او په خپلو شعرونو کې یې خلکو ته رساوه.

وي چې غونډه شئ مشفق شئ
 ټول وطن به مسخر شي سنا سې زور ته
 کنه خوار ذلیل به گرځي په دنیا کې
 نشانه به شئ د ټول عالم ږغور ته

لکه څنگه چې د نوموړي لوړه او خوږه شعري طبعه وه، هماغسې په مجلسونو کې هم
 ډېر صمیمي و. مجلس یې خوږ او بې تکلفه و. ښاغلی عبد الرؤف بېنوا د سید حسن خان
 د شعر په اړه داسې وایي.

((د ده اشعار زیاتره اصلاحي، تنقیدي او نهضتي روح لري او د وطن خواهي لوړ
 احساس پکې ځلېږي. د ده له اشعارو څخه څرگندېږي چې ده غوښتي دي چې پخپلو
 سوځوونکو اشعارو ولس راوبښ او د هغوی د افکارو لاره اصلاح کړي. حتی کله کله په
 ډېرو سختو او درشتو الفاظو د قوم نا اهلان تنبیه کوي.))

څرنگه چې دی یو مبارز و، نو تل یې د استبداد په وړاندې دریځ لاره. له دې امله یې د
 ژوند ډېره برخه د وخت په زندانونو کې تېره کړه.

دغه خوږ ژبی او نومیالی شاعر په ۱۳۱۹ هـ
 . ش . کال په کابل کې وفات شو.

د سید حسن خان حسن د کلام نمونه داده:
 په نغمه لکه بلبل غږ بدل زده کړه
 پنه خوله وینا د گل له بلبل زده کړه
 مرخت په سر کړه له غنچه نه مرايه شه
 په هوا لکه وږمه چلېدل زده کړه
 د اغزي په خېږ د گل سره همراز شه
 په خيږه صورت د گلو ساتل زده کړه
 نشن شه په اغوش سر و ازاد کړه

په هر بوتي د گلشن تاوېدل زده کړه
 مژيدو له وېرې نه غوړېږې ولې
 اندېښنه پرېږده غوټې توکل زده کړه
 کورني مرغه په شان به خومه ژوند کړې
 د شاهين په دود ازاد الوتل زده کړه
 که د نورو اسايښ او ارام غواړې
 گهواري غوندې د ځان کېدل زده کړه
 گړندی شه کاروان هې کړه منزل لند دی
 د جرس په او از تلک او مرا تلک زده کړه
 راحت پرېږده زحمت واخله سيد حسنه!
 د وطن په درد و غم ژمېدل زده کړه

د متن لنډيز:

سيد حسن خان حسن د پښتو ژبې نوميالی شاعر و. په عسکري چارو کې د حرب
 رئيس و. اصلي ځای يې کونړ او په لغمان او کابل کې اوسېده. د ملي احساس خاوند
 او په وطن مين شاعر و چې شعرونو يې انتقادي او اصلاحي بڼه درلوده. په شعر کې
 يې هنري اړخ هم پياوړی و. سيد حسن خان په معاصره دوره کې هغه شاعر و چې
 د شعر پيغام يې په ښکلې هنري جامه کې رانغښتی و.

- ۱- زده کوونکي دې لاندې پوښتنې ځواب کړي.
 ◆ سید حسن خان حسن د کومې دورې شاعر و؟
 ◆ د سید حسن خان د شعر پیغام څه و؟
 ◆ سید حسن خان څه دنده درلوده؟
- ۲- زده کوونکي دې په وار سره شعر ولولي او مفهوم دې په خپلو خبرو کې وويي.
- ۳- زده کوونکي دې د سید حسن خان د شاعرۍ مهم ټکي په یو، یو پراگراف کې ولیکي او بیا دې په وار سره په ټولګي کې وويي.
- ۴- زده کوونکي دې په لاندې بیتونو خبرې وکړي او هر یو دې خپل نظر څرګند کړي:

مرځېدو له وېرې نه غوړم پري ولې
اندېښنه پرېږده غوټې توکل زده کړه
کوړني مرغېد په شان به څومره ژوند کړې
د شاهین په دود ازاد الوتل زده کړه
که د نورو اسایش او ارام غواړې
گهوړې غوندې د ځان کې بدل زده کړه

۵- لاندې لغتونه معنا او په جملو کې وکاروئ:

۱- انعکاس	۲- حرب	۳- درشت	۴- نااهلان
۵- اسایش	۶- گهوړه	۷- جرس	۸- استبداد
۹- مبارز	۱۰- دریځ		

۶۔ په لاندې جملو کې کوم نومخري (ضميرونه) راغلي دي، په نښه يې کړئ:

◆ زه بل قلم درکوم.

◆ ستا بکس مې هيڅ په کار نه دی.

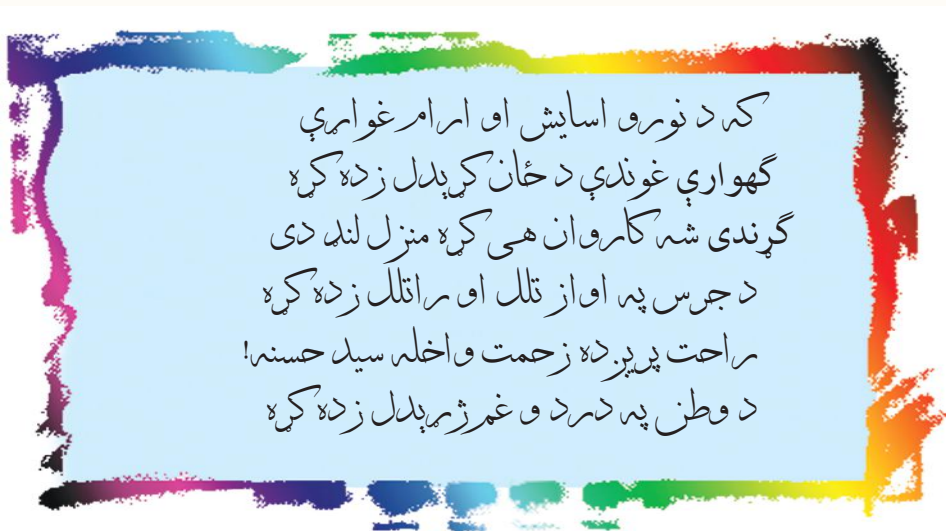
◆ څوک به زما د پوښتنې ځواب ووايي؟

◆ نور مېلمانه هم راغلل.

ولې درس وايو؟

زده کوونکي دې د سيد حسن خان حسن د شعر لاندې بيتونه په کور کې ولولي او د هغو مفهوم دې په څو کرښو کې وليکي او بله ورځ دې هغه په ټولگي کې واوروي.

د اپينو زيانونه

نشه د اسلام په سپېڅلي دين كې حرامه بلل شوې ده. هر ډول نشه د بدن ذهني او بدني ځواك او توان له منځه وړي. له همدې امله معتادين د ټولنې په اوږو بار كېږي او كله كله ناوړه كارونو ته هم لاس اچوي. نشه په ټولنه كې د سړي اعتبار كموي او خلك پرې بې باوره وي. د نشه يي توكو كارول معيبيت رامنځته كوي او كله د مرگ سبب هم كېږي.

د نشه يي توكو ډولونه زيات دي چې يو ډول يې اپين دي په دې درس كې د اپينو د استعمال زيانونه تاسو ته درپېژنو.

- اپين څه شی دی او څرنگه لاس ته راځي؟
- آیا له اپینو څخه گټه هم اخیستل کېږي؟
- د اپینو د صحي یا جسمي زیانونو په اړه معلومات ورکړئ؟

اپين يوه تور بخنه نسواري ماده ده چې د يوه بوټي له شېرې څخه چې کوکنار نومېږي لاس ته راځي. د انسانانو معلومات د اپينو او د هغه د طبي تاثيراتو په اړه کم تر کمه څلور سوه کاله مخکې تر مېلاده رسي. په ځينو سر چينو کې داسې راځي چې په اروپا کې مجاريان لومړني کسان وو چې د کوکنارو له بوټي سره يې آشنايي پيدا کړې وه. وروسته بيا د روميانو او يونانيانو په ليکنو او آثارو کې د خشخاشو يادونه شوې ده. د اسلامي تمدن په دوران کې هم ځينو شاعرانو په خپلو شعرونو کې د اپينو نوم ياد کړی دی او ځينو پوهانو او طبيبانو لکه بلخي ابو علي سينا او محمد زکريا رازي د بېلابېلو ناروغيو د درملنې لپاره له اپينو څخه په ډېره کمه اندازه استفاده کړې ده.

که څه هم اېين په طبابت کې په يوه ټاکلې فيصدي د دردونو د تسکين لپاره د ځينو دواگانو په جوړښت کې کارول کېږي، خو د نوموړو دواگانو استعمال د ډاکټر له اجازې پرته زيات خطر ناک او د بېلا بېلو ناروغيو لکه: سرطاني ناروغيو، مسموميتونو او حتی د مړينې لامل گرځېدای شي.

د اېينو استعمال په لومړي سر کې په معتاد سړي کې يو ډول کاډبه خوشحالي منځته راوړي، خو له ځنډه وروسته استعمالوونکی شخص ستړيا، زړه بدې او مسموميت احساسوي. تریاکي کسان تل له يوه سخت او مزمن مسموميت سره مخ وي چې دغه مسموميت کله ناکله د مړينې لامل هم گرځي.

د اېينو او نورو نشه يي توکو استعمال د مليونونو انسانانو د تباهي سبب گرځي او په ټولنه کې اخلاقي انحطاط او ټولنيز ناورين رامنځته کوي، حال دا چې د مخدره توکو د کرکيلې او قاچاقوگتې د يو شمېر بد مرغو، حريصو او ماده پرستو عناصرو جيب ته ځي چې تل د خپلو شخصي گټو فکر کوي. د اېينو استعمال او قاچاق په يوه ټولنه کې د ډېرو لويو جرمونو لکه غلا، وژنې، لوټمارۍ، تېري او نورو سلگونو فسادونو لامل گرځي.

د اېينو روغتيايي او روحي زيانونه:

د اېينو استعمال بېلا بېل زيانونه لري، خو څو خطرناک ضررونه يې دا دي:

- ۱- مسموميت
- ۲- د زړه ناروغي
- ۳- ډنگر توب او د بدن عمومي کمزوري
- ۴- د سږو سرطان
- ۵- د بدن د وزن کموالی
- ۶- د حافظې کمزوري
- ۷- د ستړيا احساس
- ۸- د جنسي ميل کمزوري.

د لوست اصلي پيغام:

اپين يو ډول نشه يي توکي دی چې استعمال يې د بېلا بېلو ناروغيو، لکه: سرطان، زېري، د زړه درېدنې، د وينې د فشار، خپگان او د انزوا سبب گرځېدای شي او ټولنه د ناورين او نابودۍ کندې ته غورځوي.

څرگندونې

۱- مسموميت: زهرجن کېدل

۲- د حافظې کمزوري: د خبرې هېرول

۳- مزمن مسموميت: په دوامداره توگه د بدن زهرجن کېدل.

۴- اخلاقي انحطاط: اخلاقي کمزورتيا

- ۱- زده کوونکي دې لاندې پوښتنې ځواب کړي:
  - ◆ د مخدره توکو استعمال څه ډول زیانونه منځ ته راوړي؟
  - ◆ د مخدره توکو روحي او ځاني زیانونه وویاست؟
- ۲- زده کوونکي دې متن په اوچت آواز ولولي او د درس مفهوم دې په لنډو ټکو کې وویي:
  - ۳- زده کوونکي دې لاندې لغتونه معنا او په جملو کې وکاروي.
    - ۱- معتاد   ۲- کاذب   ۳- مزمن   ۴- ناوړین   ۵- انزوا
  - ۴- زده کوونکي دې سم ځواب په پنسل په نښه کړي:
    - ◆ د اپینو استعمال:
    - الف: بدن قوي کوي
    - ب: حافظه قوي کوي
    - ج: د زړه ناروغي رامنځته کوي.
  - ۵- زده کوونکي دې ناسم ځواب په نښه کړي:
    - د اپینو کارول:
    - ۱- مسمومیت رامنځته کوي.
    - ۲- بدن ډنگر او کمزوری کوي.
    - ۳- د سږو سرطان رامنځته کوي.
    - ۴- حافظه غښتلې کوي.
  - ۶- زده کوونکي دې په وار سره د اپینو د استعمال زیانونه څرگند او وشمېري.

زده کونکي دې په خپل چم او ګاونډ کې وګوري، که کوم معتاد وي د هغه په اړه دې خو کرښې وليکي او بله ورځ دې په ټولګي کې واوروي.
يا:

زده کونکي دې د نشې په اړه يوه رښتينې کيسه وليکي او بله ورځ دې په ټولګي کې واوروي.

روږدی او دارو

د يوه روغتون رئيس د روغتون کتنه کوله، په يوه واپ کې و چې د يوه ناروغ زګېروي يې واورېدل. ورنژدې شو، تر روغې وروسته يې ترې وپوښتل:

نن دې دارو خوړلي دي؟

ناروغ وويل: نه ځار دې شم! دارو يې را نه کړل.

رئيس په ډېره غوسه نرس ته غږ کړ، ورته وېې ويل: ولې دې نن دارو نه دي ورکړي؟

نرس له ناروغه پوښتنه وکړه، ګولۍ دې خوړلې دي؟ ناروغ وويل: هو! بيا يې ترې وپوښتل پېچکاري يې درته کړې ده؟

ناروغ وويل هو! په دې وخت کې رئيس ناروغ ته وويل: ښه نو لکه چې دا ګولۍ او پېچکاري دارو نه دي؟!

نرس وويل: ښاغلی ډاکټر صاحب دا ناروغ روږدی دی او يوازې ((اېين)) دارو ګڼي.

عبدالرحمان بابا

په پښتو شاعرانو کې تر ټولو مقبول يا ډېر منلی شاعر څوک دی؟
د پښتو ادبياتو د تاريخ په منځنۍ (کلاسيکه) دوره کې ډېر ښه او غوره شاعران
تېر شوي دي چې يو يې عبدالرحمان بابا دی. په پښتو شاعرانو کې چې کوم عام
مقبوليت او درناوی د عبدالرحمان بابا په برخه دی، تر دې وخته د بل هيڅ شاعر نه
دی په برخه شوی.

په اووم ټولگي کې مو د همدغې دورې يو بل مشهور شاعر عبدالقادر خټک وپېژانده،
په دې لوست کې به د عبدالرحمان بابا په اړه ولولئ.

■ د عبدالرحمان بابا په اړه څه معلومات لرئ؟

■ ولې عبدالرحمان بابا په ولس کې زيات مشهور دی؟

نوميالی عارف، مشهور صوفي او خوږ ژبی شاعر عبدالرحمان بابا د عبدالستار زوی دی. عبدالرحمان بابا په ۱۰۴۲ هـ. ق. کې د پېښور ښار ته نژدې په بهادر کلي کې زیږېدلی دی.

له زیات ټولنیز مقبولیت او ادبي شهرت سره سره د رحمان بابا د ژوندانه په اړه هر اړخیز معلومات نشته. که څه هم د خلکو په منځ کې د هغه د ژوند پېښو په اړه ځینې شفاهي روایات او کیسې شته، خو د مستندو او باوري منابعو د نشتوالي له امله هغه دومره باوري نه دي.

د عبدالرحمان بابا په اشعارو کې هم د هغه د ژوندانه د حالاتو په اړه ډېرې لږې څرگندونې راغلې دي چې د هغو له مخې د هغه د ژوندانه په اړه هم ډېر معلومات نشو ترلاسه کولای.

د عبدالرحمان بابا د ژوندانه زمانې ته نژدې لیکوال محمد هوتک په خپل اثر پټه خزانه کې د عبدالرحمان بابا په اړه لیکلي دي:

((د فقهې او تصوف کتابونه یې په پېښور کې له ملا محمد یوسف یوسفزي څخه ولوستل. د نورو علومو د زده کړې لپاره کوهاټ ته لاړ او ډېر علوم یې هلته ولوستل او لوی عالم شو.))

عبدالرحمان بابا آن د ځوانۍ له وخته ډېر پرهېزگار او عابد انسان و. تل به د خدای جل جلاله په عبادت بوخت و.

داسې معلومېږي چې عبدالرحمان بابا د ځوانۍ له مهاله درياضت او عبادت تر څنګ شعر هم وایه. د بابا شعر د هغه د شخصیت پېژندلو ښه هنداره ده. په اشعارو کې یې دیني، اخلاقي، ټولنیز او نور مسایل نغښتي دي. عبدالرحمان بابا په پښتو شاعرۍ کې ځانته ځانګړې لاره درلوده چې تر هغه وروسته ډېر شاعران د هغه پر لاره تللي دي.

عبدالرحمان بابا په خپلو اشعارو کې د خپل وخت او د ځینو پخوانیو شاعرانو یادونې کړي دي. په پښتو کې یې د میرزا خان انصاري^(۱)، دولت لوانی^(۲)، خوشحال خان خټک^(۳) او نورو نومونه یاد کړي دي. همدارنګه یې د سنایي غزنوي^(۴)، حافظ شېرازي^(۵) او نورو

نومونه هم یاد کړي دي. له دې څخه داسې نتيجه اخلو چې عبدالرحمان بابا په شعر و شاعري کې ښه مطالعه درلوده. علم او پراخې مطالعې د هغه په شاعري اغېز کړی دی او د هغه شعر يې په ولس کې دومره مقبول کړی چې ټول يې په کورونو کې د شعر ديوان لولي اوفالونه پرې گوري.

د عبدالرحمان بابا په شاعري کې د الله ﷻ او د رسول ﷺ مينه پرته ده موږ ته د پند، ننگ، غيرت، لوړهمت، قناعت، سخاوت، زيار او بشردوستی درس هم راکوي. عبدالرحمان بابا يو ټولنيز مصلح دی. د ټولنې هوساينه او نېکمرغي غواړي او د دغې نېکمرغي رښتینې لاره انسان ته ورښيي.

د عبدالرحمان بابا شاعري ډېره پراخه او عامه ده. د هر عمر او هر مزاج څښتن چې يې شعرونه لولي، داسې انگېري چې دا شعرونه يې زما لپاره ويلي دي. د عبدالرحمان بابا شاعري د هر چا ذوقي تنده ماتوي.

عبدالرحمان بابا په خپله يو ځای د خپل شعر په اړه وايي:

چې منکر پرې اعتراض کولی نه شي
دا دې شعر دی رحمانه که اعجاز

عبدالرحمان بابا په ۱۱۲۸ هـ . ق . کې

له دې نړۍ سترگې پټې کړي او د پېښور په هزارخانی هدیره کې خاورو ته سپارل شوی دی. قبر يې د افغانستان د پښتو ټولنې له خوا په ۱۳۳۶ هـ . ش . کې جوړ شوی دی.

په زیارت يې هر کال پسرلنی مشاعره کېږي. ډېر شاعران، لیکوال او نور وگړي يې زیارت ته ورروان وي.

د عبدالرحمان بابا يو ښکلی صوفیانه غزل:
 که څوک لاس له سوده وکارزي زیان نشته
 په ملنگ باندې قلنگ او تاوان نشته
 د وفا خریداران دې بل خوا درومي
 دا منلغ د زمانې په دوکان نشته
 جدايي له اشنایم پيدا کيږي
 نا اشنا لره هېڅ غم د هجران نشته
 مگر ځان و خدای ﷻ ته پاسلي په امان شي
 گټه بل خوا ته د هېچا امان نشته
 هغه یار به زه و کومه خوا ته غواړم
 چې پي هېچرې منزل او مکان نشته
 دلبران که هر څو ډېر دي په جهان کې
 زما یار غوندې دلبر په جهان نشته
 چې هم قد لري، هم زلفي، هم سرې شونډې
 دغه هسې مرڼک آفتاب په آسمان نشته
 عشق عاشق لره یو هسې گلستان دی
 چې وباغ وټه پي لار د خزان نشته
 عاشقان په عشق کې و امره سلطانان دي
 په دابهر کې نېست گار او ناتوان نشته
 که مجنون غوندې په عشق کې څوک صادق شي
 د لیلی په دروازه کې دربان نشته
 دانایان به د رحمان په قال پوهيږي
 دلته کار د هر نا اهل و نادان نشته

د متن لنډيز:

د عبدالرحمان بابا د پلار نوم عبدالستار خان دی. هغه په ۱۰۴۲ هـ. ق. کې زېږېدلی دی. په پښتو ژبه کې تر ټولو زيات مقبول شاعر دی. شعرونه يې ډېر ژور صوفيانه او عارفانه رنگ لري. د شعرونو د يوان يې څو څو ځله چاپ شوی دی. په انگرېزي او اردو ژبو هم ژباړل شوی دی. عبدالرحمان بابا په ۱۱۲۸ هـ. ق. کې مړ او د پېښور د هزارخاني په هديره کې ښخ دی. زيارت يې په ۱۳۳۶ هـ. ش. کال کې د پښتو ټولنې له خوا جوړ شوی دی.

څرگندونې

- ۱- ميرزا خان انصاري: ميرزا خان انصاري د روښاني غورځنگ يو شاعر و چې تر عبدالرحمان بابا پخوا تير شوی دی.
- ۲- دولت لوانی: دولت لوانی هم د روښاني غورځنگ او د ميرزا خان د وخت شاعر و.
- ۳- خوشحال خان خټک: د پښتو ژبې مشهور شاعر چې تر عبدالرحمان بابا دمخه و.
- ۴- سنایي غزنوي: د فارسي ژبې مشهور شاعر و.
- ۵- حافظ شېرازي: د فارسي ژبې مشهور شاعر و.

۱- زده کوونکي دې متن ولولي او بيا دې هر يو د عبدالرحمان بابا په اړه معلومات وړاندې کړي.

۲- زده کوونکي دې شعر په لوړ آواز ولولي او هر زده کوونکی دې يو، يو بیت معنا کړي.

۳- زده کوونکي دې لاندې پوښتنې ځواب کړي.

♦ عبدالرحمان بابا چېرې زېږېدلی او چېرې ښخ دی؟

♦ عبدالرحمان بابا له چا نه زده کړه کړې وه؟

♦ د عبدالرحمان بابا شعر ولې په ولس کې دومره مقبول دی؟

۴- زده کوونکي دې د عبدالرحمان بابا د شعر ځانگړتياوې په څو کرښو کې وليکي او په ټولگي کې دې په وار سره ووايي.

۵- زده کوونکي دې ووايي چې په لوست کې پر عبدالرحمان بابا سر بېره نور کوم شاعران راغلي دي.

۶- ستاسې د عبدالرحمان بابا شعر ولې خوښېږي؟ خپل نظر څرگند کړئ!

۷- زده کوونکي دې لاندې لغتونه معنا او په جملو کې وکاروي.

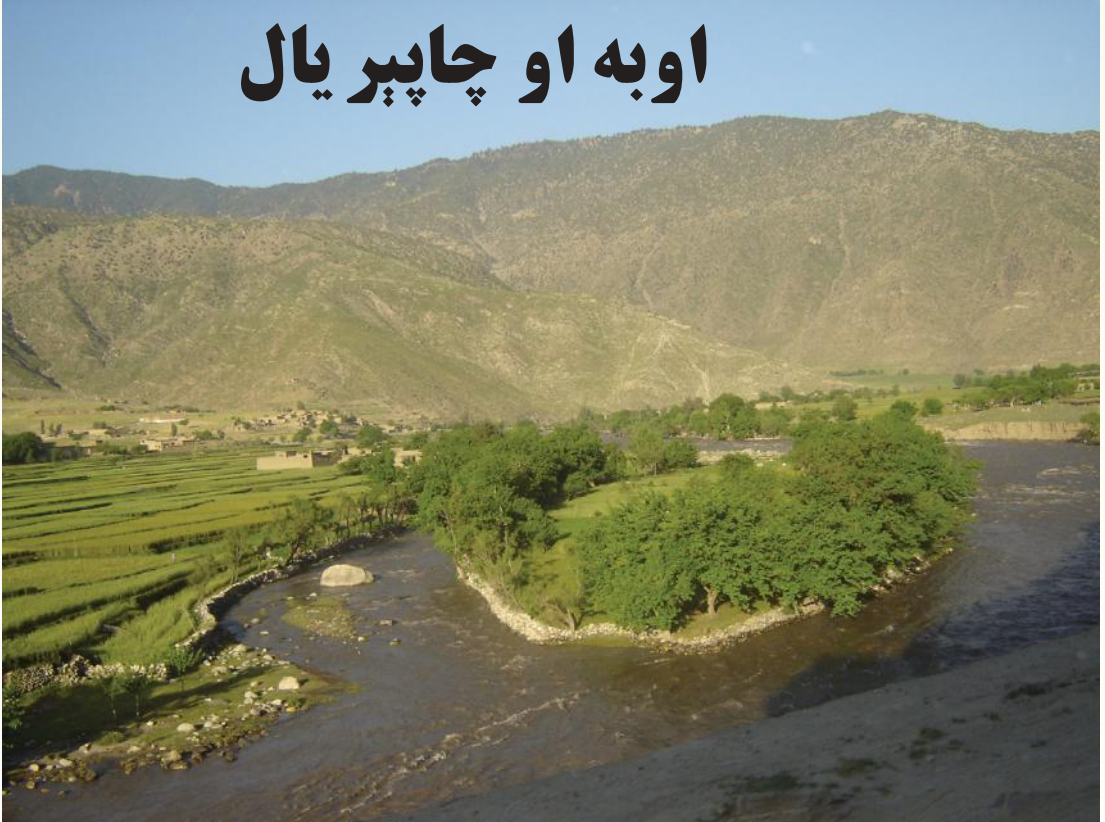
اعجاز   قلنگ   متاع   پاسلی   قال   دربان

که د عبدالرحمان بابا په څېر د کوم بل شاعر په اړه معلومات لرئ په کور کې يې وليکئ او بله ورځ يې په ټولگي کې واوروئ.

اوبه او چاپريال

اوبه د الله تعالى ډېر ستر نعمت دی. ټول ژوي، ونې او بوټي په اوبو ژوندي وي. له اوبو پرته د نړۍ پرمخ ژوند ناشونی دی. ونې او بوټي ځنگلونه او ورشوگانې جوړوي. ځنگلونه او ورشوگانې چاپريال سمسوروي. هوا پاکوي، د ژوبو استوگنځايونه او خواړه برابروي، نو د اوبو سرچينې بايد وپېژنو او پر اهميت يې پوه شو.

■ اوبه د ژوندانه سره څه اړيکه لري؟

■ د چاپريال په ښېرازۍ کې د اوبو د اهميت په اړه څه فکر کوئ؟

اوبه د الله تعالی ﷻ یوستر نعمت دی. بې اوبو د نړۍ یو ژوی هم ژوندی نشي پاتې کېدای. که اوبه نه وای، نو د ځمکې پر مخ ژوند کول ناشوني وو. ټول حیوانات، نباتات او انسانان د ژوندانه لپاره اوبه اړتیا لري. د چاپېریال له بېلابېلو توکو څخه ژوي ګټه اخلي، د چاپېریال ښکلا او ښېرازي هم د اوبو په شتون پورې تړلې ده.

وڼې بوټي هم په اوبو زرغونېږي. وڼې بوټي ورشو ګانې او ځنگلونه جوړوي. دغه ورشو ګانې او ځنگلونه د چاپېریال د سمسورتیا او ښېرازي لامل ګرځي. ځنگلونه د هوا پر پاکولو او اوبو پر زېرمه کولو سربېره د ودانیو او سون لرګي برابروي. ځنگلونه د وېجاړوونکو بادونو او سېلابونو مخه هم نیسي.

د حیواناتو ډېره اندازه خواړه له وښو او بوټو څخه تر لاسه کېږي او غلې دانې د انسانانو د خوړو یوه مهمه برخه برابروي. واښه، بوټي، او غلې دانې هم د خپلې ودې لپاره اوبه ته اړتیا لري. دا ټولې ښېګڼې د اوبو له برکته دي. اوسنۍ پرمختیاوې د برېښنا او برېښنا د اوبو له برکته رامنځ ته شوې ده.

موږ ویلای شو چې د ځمکې پر مخ د اوسېدو ټول امکانات د اوبو له شتون سره تړلي دي، نو پر دې باید پوه شو چې اوبه له کومو سرچینو تر لاسه کېږي او زموږ په ژوند کې څومره اهمیت لري.

د اوبو تر ټولو غوره سرچینې بارانونه او واورې دي. له ویلې شویو واورو او بارانونو څخه ډنډونه، خوړونه، سیندونه او سمندرونه جوړېږي. د بارانونو او ویلې شویو واورو د اوبو یوه برخه په ځمکه کې جذبېږي، دغه جذبې شوې اوبه د چینو په ډول او یا هم د کارېزونو او څاه ګانو د کیندلو له لارې هم د ګټې اخیستنې وړ ګرځي.

د ډنډونو، خوړونو، سیندونو او سمندرونو اوبه کله زیاتېږي او کله کمېږي. دغه زیاتوالی او کمښت په اورښت پورې تړلی وي. که اوبه کمې شي د چاپېریال په ښېرازي ناوړه اغېز کوي، د تودوخې د درجې د لوړېدو لامل ګرځي او کرکيلې ته هم زیان رسېږي. دغه ټول توکي بیا د ژویو او په ځانګړي ډول د انسانانو له ژوندانه سره کلکه او نېغه اړیکه لري، یعنې د انسانانو پر ژوند هم ناوړه اغېز کوي.

زموږ د هېواد د کرنیزو ځمکو لویه برخه په روانو اوبو خړوبېږي؛ خو یو شمېر للمي کرنیزې ځمکې د باران په اوبو هم خړوبېږي.

زموږ د هېواد په ډېرو سیمو کې دروانو اوبو سرچینې شته چې د کرکيلې، بربینا او څښاک لپاره ترې ګټه اخیستل کېږي؛ خو د یو شمېر سیمو روانې اوبه کمې دي؛ نو خلک د جوړوونو (ډنډونو) په واسطه خپلې ځمکې خړوبوي. دا طریقه زیاتره په غرنیو سیمو کې ترسره کېږي او یا په هغو ځایونو کې عملي کېږي چې روانې اوبه نه لري او یا ډېرې لږې وي.

دغه لږې اوبه لومړی زېرمه کېږي او بیا ترې د اړتیا په وخت کې کار اخیستل کېږي. که څه هم دغه کار یو څه ستونزمن دی، خو په ځینو سیمو کې د کروندګرو د ستونزو لیرې کولو یوازینی لاره ده. دغه کار د چاپېریال په سمسورتیا او ښکلا کې هم ونډه لري. د دې ترڅنګ په ځمکه کې د جذب شویو اوبو د راییستلو نورې طریقې هم شته. د افغانستان په

ډېرو سيمو کې دغه تر ځمکې لاندې اوبه راباسي او په بېلابېلو برخو کې ترې کار اخلي. کاريزونه او څاه گانې د دغو اوبو د رايستلو يوه غوره طريقه ده.

د اوبو د منابعو پر موندلو سربېره د اوبو پاکوالي ډېر زيات مهم او اړين دی، که دغه اړخ ته کلکه پاملرنه ونشي؛ نو انسان په ډول، ډول ناروغيو اخته کېږي. موږ بايد د اوبو زېرمې بېخايه ونه لگوو او هم د اوبو په پاکو ساتلو کې مرسته وکړو او د ککړتيا مخه يې ونيسو، چې ځان او ټولنه مو له ناروغيو څخه وژغورو.

اوبه د ځمکې پر مخ هغه طبيعي او ضروري توکی دی چې له شتون پرته يې په نړۍ کې ژوند ناممکن دی. په کار ده چې له اوبو څخه پر ځای اوسمه گټه واخلو او تر ممکنه حده يې د پاکوالي او سپما خيال وساتو، ځکه چې اوبه يو حياتي توکی دی او له دې سره سره په ډېرو هېوادونو کې اقتصادي او تجارتي توکی هم دی چې ځينې هېوادونه له دغې لارې نه

هم ډېره گټه تر لاسه کوي.

د اوبو اهميت په پښتو ادبياتو کې هم ډېر زيات منعکس شوی دی، د بېلگې په توگه د پښتو ادبياتو د منځنۍ دورې د خورا مشهور او نامتو شاعر عبدالرحمن بابا د يوې قصيدې، خو بيتونه لولو:

هر چې گڼست يې په باران او په سيلاب وي
د هغو عمر به ورسره په عذاب وي
هغه ملک چې پکې سيند او مروډبار نه وي
دهقانان به يې همه خانه خراب وي
و آسمان ته به يې سترگې وي خنلې
د باران له انتظاره به يې خواب وي
لکه څوک چې تلوي يې په کره يې کې
د هغه ماهي په طور به کباب وي
لا به کله بارانونه پرې نرول شي
چې نخيل و زراعت به يې سرباب وي

د متن لنډيز:

اوبه د ژوند ماده ده. نباتات يا ونې او بوټي د خپلې ودې او نمو لپاره اوبو ته اړتيا لري، ټول ژوي د ژوندانه لپاره اوبو او سمسور چاپېريال ته اړتيا لري. زموږ په هېواد کې اوبه د انرژۍ د توليد يوازينۍ او آسانه وسيله ده. د اشرف المخلوقات (انسان) په لاس رامنځته شوي اوسني حيرانوونکي پرمختگونه د اوبو په انرژۍ پورې تړلي دي. موږ بايد د دې مهمې او ارزښتناکې حياتي مادې په زېرمه کولو، پاکو ساتلو او بې ځايه نه مصرفولو کې فعاله ونډه واخلو.

- ۱- زده کوونکي دې متن د کتاب له مخې په لوړ غږ ولولي.
- ۲- خو زده کوونکي دې په وار سره د اوبو پر منابعو خبرې وکړي.
- ۳- خو نور زده کوونکي دې د چاپېريال په اړه وغږېږي.
- ۴- يوه ډله زده کوونکي دې گران لغتونه پر تخته وليکي، بله ډله دې د ښوونکي په مرسته هغه معنا کړي.

- ۵- زده کوونکي دې لاندې لغتونه په خپلو کتابچو کې وليکي بيا دې معنا او په جملو کې وکاروي او په وار سره دې په ټولگي کې ولولي.
- چاپېريال   منابع   سمسورتيا   اهميت   اړيکي   ستونزې

- ۶- زده کوونکي دې متن په چوپه خوله ولولي، د درس لنډ مفهوم دې په کتابچو کې وليکي او بيا دې په ټولگي کې واوروي.

- ۷- هر زده کوونکي دې په خپل وار سره د دوو مېوو نومونه واخلې.

ځنگلونه او ونې بوتې په چاپېريال کې څه اغېزې لري. په دې اړه په کور کې يو مخ ليکنه وکړئ او بله ورځ يې په ټولگي کې واورئ.

احمد شاه بابا - ملي مشر او شاعر

هر ملک او ملت ملي او سياسي اتلان لري زموږ د گران هېواد افغانستان له نومياليو مشرانو او اتلانو څخه يو هم احمد شاه بابا دی.

زموږ هېواد څه نا څه دوه پېړۍ د پردیو يرغلگرو د لاس وهنو له کبله پاشلی او د کورنیو جگړو ښکار شوی و چې د احمدشاه بابا په هلو ځلويي بېرته خپل پخوانی برم تر لاسه کړ. په دې درس کې تاسې ته د احمدشاه بابا په اړه معلومات درکوو.

■ د احمد شاه بابا شخصیت ولې د قدر وړ دی؟

■ که د احمد شاه بابا ملي تدبیر نه وای، نو د افغانستان برخليک به څه ډول و؟

احمد شاه بابا د زمانخان زوی د دولت خان لمسی په ۱۱۳۵ هـ . ق . کال په هرات کې زېږېدلی دی. پلار یې په هرات کې د افغاني قبیلو مشر و چې د احمدخان له زېږېدو څو میاشتې وروسته مړ شو.

د احمد شاه بابا پالنه د هغه مور (زرغونې انا) او ورور یې ذوالفقار خان وکړه او په کوچنیوالي کې یې مروجہ علوم ور زده کړل.

کله چې د کورنیو گډوډیو له مخې کبه کولو ته اړ شول، نو لومړی فراه او بیا کندهار ته کبه شول. هغه وخت چې نادر افشار د هرات نیولو ته ملا وتړله، نو په ښکاره یې له افغانانو سره نرم چلند غوره کړ. ډېر افغانان یې په خپل پوځ کې شامل کړل.

احمد شاه بابا هم په ۱۱۴۵ هـ . ق . کال کې د خپلې ځیرکۍ او زړورتیا له مخې د دراني لښکرو د افسر په توگه وټاکل شو. دی په زیاتو سفرونو کې له نادر افشار سره ملگری و.

نادر افشار په ۱۱۶۰ هـ . ق . کال کې ووژل شو، احمد شاه بابا د دریایانو له شورش څخه د نادر افشار کورنۍ وساتله. د نادر افشار مېرمنې د دغه خدمت په بدل کې احمدشاه بابا ته د کوه نور الماس وروباښه. د نادر افشار تر مرگ وروسته احمد شاه بابا او نور افغاني عسکر او افسران کندهار ته راغلل. څو ورځې وروسته د افغاني قبیلو مشران د واکمنۍ او مشر د تشې د ډکو لپاره د کندهار د شېر سرخ بابا په زیارت کې سره راټول شول او یوه جرگه یې جوړه کړه.

د دې جرگې غونډې څو ورځې روانې وې. د غونډې په نهمه ورځ د صابر شاه په نامه یو ملنگ راغی او جرگې ته یې وړاندیز وکړ چې د مشرتابه د ټاکلو واک ورکړي، ټولو یې خبره ومنله. هغه په احمدشاه بابا باندې چې مشرۍ ته کانديد هم نه و، لاس کېښود او د غنمو وږي یې په پگړۍ کې ور وټومبه.

په دې توگه احمد شاه بابا په پنځه ویشتنۍ کلنۍ کې زموږ د هېواد د واکمن په توگه وټاکل شو او د شېر سرخ جرگه په برياليتوب پای ته ورسېده.

احمد شاه بابا په داسې وخت کې واکمن شو چې زموږ هېواد، د بهرنيو يرغلگرو او کورنيو قومي او قبيلوي اختلافاتو له کبله په کنډوالو بدل شوی و. د ملي وحدت هغه څلی چې بنسټ يې څو کاله د مخه د ميرويس خان نيکه په لاس ايښودل شوی و، نړېدلی و. په دې وخت کې هغه ته د يو خپلواک افغاني دولت د جوړولو او د ملي وحدت رامنځته کولو درنه دنده مخې ته پرته وه چې په ډېر تدبير يې د دغې درنې دندې ترسره کولو ته ملا وتړله. د دغه ستر ارمان د پوره کېدو لپاره تر هرڅه لومړی د هېواد د ملکي او پوځي چارو سمون ضروري و.

احمدشاه بابا سربېره پر دې چې په پوځي او سياسي چارو کې د زياتې پوهې، زړورتيا، پياوړي عزم او هوډ خاوند و، د افغان ولس په روحياتو او عنعناتو ښه خبر و. هغه په دې پوهېده چې د خپل ولس له بشپړ ملا تړ نه پرته د موجودو ستونزو هواری دروند او مشکل کار دی، نو له ټولو قومونو څخه يې شورا جوړه کړه چې ټولې پرېکړې به د همدغې شورا له خوا کېدې. ډېرې پوځي او ملکي ادارې د شورا د پرېکړو په نتيجه کې جوړې شوې او

د کار وړ کسان یې مقرر کړل.

له پوځي او اداري چارو وروسته یې د ملي وحدت د رامنځته کولو او یو خپلواک غښتلي حکومت مسئله رامنځ ته کړه. شورا دا ومنله چې د ټول افغانستان د قومونو مشران دې راوغوښتل شي او یوه لویه جرگه دې جوړه شي چې همداسې وشول او لویه جرگه جوړه شوه.

لوېې جرگې د احمد شاه بابا د یو موټي، خپلواک او غښتلي افغانستان د جوړولو تجویز ومانه او هغه ته یې د هغو افغاني سیمو د بیا نیولو اجازه ورکړه چې په ختیځ کې د هند مغلي حکومت او په لوېدیځ کې د ایران صفوي حکومت نیولې وې. احمدشاه بابا هم د جرگې پر مشوره عمل وکړ او لومړی یې ختیځې سیمې له مغلي او بیا لویدیځې سیمې له صفوي حکومتونو څخه بېرته ونيولې او یو غښتلی مرکزي حکومت یې جوړ کړ. سیاسي او جغرافیایي پولې یې ورته وټاکلې او د نوي افغانستان ملي، پوځي او سیاسي بنسټ یې کښېښود.

احمد شاه بابا د خپلې واکمنۍ په وخت کې دې ته هم اړ شو چې د خپل هېواد له سرحداتو څخه ووځي او د هېواد ختیځ خوا تر ډهلي، شمال خوا تر بخارا او لویدیځ لوری تر مشهد پورې ونیسي. د هغه دغه فتوحات د امپراتورۍ جوړول نه وو، بلکې دغو ملکونو ته د عبرت داسې درس ورکول وو چې بیا هیڅکله افغانستان ته په بده سترګه ونه گوري.

هغه له ډېرو فتوحاتو سره، سره د خپل هېواد سره دومره مینه لرله چې د ډهلي تخت یې هم د خپل هېواد له غرو سره نه برابر اوه. د احمدشاه بابا د پاچاهۍ ۲۶ کلونه د یادونې وړ لوړې ژورې لري. احمدشاه بابا سره له دې چې په ژوند کې یې سیاسي بوختیاوې زیاتې وې، خو د پښتو ژبې له شعر او ادب سره یې هم د زړه مینه لرله. دغه شعري له گران هېواد سره د تودې مینې خورا په زړه پورې بېلگه ده :

سنا د عشق له وينو ډک شول ځيگرونه
 سنا په لاره کې بايلي زلمي سرونه
 تاته راشمه زړگي زما فارغ شي
 بې له تاي اندېښنې د زمره ما سرونه
 که هر څو مې د دنيا ملکونه ډېر شي
 زما به هېر نشي دا سنا ښکلي باغونه
 د مرقيب د ژوند منع به تاسو په تاسو کړم
 چې په تور پېښانه کا گوزارونه
 د دهلي تخت هېر و مه چې را ياد کړم
 زما د ښکلي پښتونخوا د غرو سرونه
 که تمامه دنيا يو خوا، ته بل خوا يې
 زما خوښ دي دغه سنا تش ډگرونه
 احمد شاه به دغه سنا قدر هېر نه کا
 که ونيسي د تمام جهان ملکونه

له بده مرغه زموږ هېواد د بېلا بېلو ښکېلاکگرو د تاراکونو پر مهال تر هر څه زيات
 فرهنگي زيانونه ليدلي دي. زموږ د هېواد د علمي او فرهنگي پرمختگ بهير د نادر افشار
 په تاراکونو کې هم ډېر ټکني شو. کندهار د څه وخت لپاره خپل مرکزي حيثيت له لاسه
 ورکړ. کله چې د احمد شاه بابا په لاس په ۱۱۶۰ هـ. ق. کال کې د يو ځواکمن او خپلواک
 افغاني دولت بنسټ کېښودل شو، کندهار يو ځل بيا د پخوا په څېر د علم او فرهنگ
 مرکز شو.

احمد شاه بابا په خپله يو عالم، اديب، فاضل او مدبر پاچا و. هغه ډېر عالمان، اديبان او
 د نورو علومو او فنونو کارپوهان خپل دربار ته راټول کړل. د ډېرو علمي او ادبي کورنيو پالنه
 يې وکړه. بيا دغو کورنيو هرې يوې په خپل وار سره د هېواد د ولسونو په عملي، فکري او

فرهنگي روزنه او پالنه کې د يادولو وړ خدمتونه وکړل.

لکه څرنگه چې احمد شاه بابا په خپله شاعر و، همداسې يې د کورنۍ او دربار ځينې غړي هم د پښتو ژبې شاعران وو. د ده د پاچاهۍ په زمانه کې نورگن شمېر ليکوال او شاعران هم رامنځته شوي دي.

د کورنۍ له غړو څخه يې د يادونې وړ شاعر د ده مشر زوی تېمور شاه و. تېمور شاه په پښتو او دري دواړو ژبو شعرونه ويل، په دري کې د شعرونو ديوان لري. په دغه ديوان کې يې څو پښتو غزلې هم شته.

د احمد شاه بابا د دربار له ارکانو څخه وکيل الدوله، عبدالله خان هم د پښتو ژبې تکړه شاعر و.

د پښتو په ادبي څېړنو کې دا خبره هم راغلې ده چې د لوی احمد شاه بابا تر پاچا کېدو وروسته پير محمد کاکړ د خپل علمي شهرت او فضليت له مخې کندهار ته راوېلل شو او د بابا او د ده د زمانو او حتی چې د ده تر لمسيو پورې په دربار کې مقرب سړی و. پير محمد کاکړ د احمد شاه بابا د زوی شهزاده سليمان خاص استاد و. هغه د پښتو ژبې له ښو شاعرانو او د پښتو له ډېرو لويو عالمانو څخه و، چې د پښتو ژبې گرامر (معرفت الافغاني) يې وليکه.

— حافظ گل محمد مرغزي د احمد شاهي شاهنامې ليکوال د موسی زوی د پښتونخوا د صوابۍ مرغز اوسېدونکی او د دربار ليکوال و.

— د احمد شاه بابا د رزمي کارنامو شاعر محمد رفيق خان علي زی دی چې له کندهاره د احمد شاه بابا له لښکرو سره د هند پر لور تللی و، بېرته ستون نه شو او د صوابۍ په کونډه نومي کلي کې پاتې شو. د شعرونو ديوان يې لا تر اوسه نه دی چاپ شوی.

— د پښتو ژبې يو بل عروضي شاعر او د عروضو عالم مياشرف الکوزی هم د پاني پت په جگړه کې له احمد شاه بابا سره ملگری و. دې په اصل کې د ننگرهار د گردې اوسېدونکی و. ډېرې غزلې او قصيدې يې په ديوان کې شته. د پښتو ژبې بل شاعر چې د احمد شاه بابا په وخت کې اوسېده برهان خان د نادر خان زوی د پښتونخوا د هزارې د سيمې اوسېدونکی و.

په دې دوره کې د عالمانو، اديبانو او فرهنگيانو په ډله کې ځينې نور کسان هم د ځانگړې يادونې وړ دي، لکه: ميا فقير الله جلال آبادي، ملا محمد غوث، مولوي محمد ابراهيم، ملا فيض الله دولت شاهي او نور.

د احمد شاه بابا په پاچاهۍ کې په هند کې هم شاعران، اديبان او ليکوالان رامنځته شول چې زيات يې د احمد شاه بابا له خوا پالل شوي او نازول شوي دي.

تېمور شاه هم د خپل پلار (احمد شاه بابا) د وخت علمي او فرهنگي کورنۍ وپاللې. د ده دربار هم د ليکوالو او شاعرانو د راټولېدو ځای و.

احمد شاه بابا خپل نيمايي ژوند د خپل ملت او هېواد د ملي او سياسي بنسټونو د پياوړتيا په لار کې ولگاوه. نوموړی په ۱۱۸۶ هـ. ق. کال کې د ورپېښې ناروغۍ له امله تر ۲۶ کالو پاچاهۍ وروسته د ۵۱ کالو په عمر په کندهار کې مړ شو او يو پياوړی يو موټی او خپلواک افغانستان يې موږ ته پرېښود.

د متن لنډيز:

د يو ملک او ملت د نوم د ژوندي پاتې کېدو لپاره باتدبيره مشران او يو موټی او سربښدونکی ولس په کار دی. احمد شاه بابا هغه څوک و چې د خپلې څېرکۍ پر مټ يې د افغانستان له منځه تلونکې څېره بېرته راژوندۍ کړه او زموږ د هېواد نوم يې د نړۍ په سياسي جغرافيه کې د تل لپاره ثبت کړ.

له همدې امله د نوموړي پېژندل او د هغه د شخصيت احترام پر ځای کول د ټولو افغانانو ملي فريضه ده.

احمد شاه بابا د نوي او معاصر افغانستان او يو ملي خپلواک افغان دولت مؤسس او بنسټ اېښودنکی دی.

- ۱- زده کوونکي دې په وارسره د متن یو یو پراگراف ولولي، نور زده کوونکي دې په وار سره د متن مفهوم په خپلو خبرو کې ووايي.
  - ۲- زده کوونکي دې د احمدشاه بابا د وخت مهم کارونه په خپلو کتابچو کې وليکي او بیا دې په وار سره په ټولګي کې ووايي.
  - ۳- زده کوونکي دې له متن څخه ځانګړي او استفهامي نومخړي پیدا او په ټولګي کې دې ووايي.
  - ۴- خو زده کوونکي دې د احمدشاه بابا شعر په خوږه او روانه ژبه ووايي او نور زده کوونکي دې هغه معنا کړي.
  - ۵- زده کوونکي دې لاندې لغتونه معنا او په جملو کې وکاروي.
متاع	فارغ	اندیښنې	رقيب
- ۶- د احمد شاه بابا په وخت کې کوم شاعران پېژنئ نومونه یې واخلي!
  - ۷- په لاندینو کورنیو کې د احمد شاه بابا د دورې د مشهورو ادبي او فرهنګي کورنیو نومونه په پنسل نښه کړئ:
د بارکزیو کورنۍ	د برمکیانو کورنۍ
د پیروښان کورنۍ	د ملا اسماعیل کورنۍ
د سلجوقیانو کورنۍ	د محمد هوتک کورنۍ

په کور کې له متن څخه د احمدشاه بابا د وخت د ادبي دورې په باره کې څو کرښې وليکئ او بله ورځ یې په ټولګي کې واورئ!

لرغوني آثار

تاسو هرومرو داسې سامانونه، لوبښي، کتابونه، وسيلې، ودانۍ او نور څيزونه ليدلي دي چې په سوونو يا آن زرگونو کلونه پخوا جوړ شوي او تر اوسه پورې پاتې دي. دغه ډول څيزونه چې دومره اوږد وخت پرې تېر شوي وي، لرغوني څيزونه يا آثار يې بولي. دغه آثار دا ارزښت لري چې موږ ته د تېرو زمانو د انسانانو د ژوندانه د ډول، خوراک، څښاک، لباسونو، عقيدو او نورو په اړه معلومات راکوي. په دې لوست کې به د لرغونو آثارو د اهميت او ارزښت په اړه معلومات ولولئ.

■ که تاسې د کومې لرغونې سيمې په اړه معلومات لرئ خبرې پرې وکړئ ؟

■ که موزيم او ارشيف ته تللي ياست، څه مو ليدلي دي ؟

بې شمېره کلونه کېږي چې انسان د ځمکې پر مخ ژوند کوي. انسان د ځمکې پر مخ د الله ﷻ خليفه دی. ټول کاینات د انسان په خدمت کې دي. انسان هم په بېلا بېلو زمانو کې د خپل عقل او پوهې په برکت ډول ډول تمدنونه رامنځته کړي دي. انسان لگيا دی په خپل واک کې د کایناتو د راوستو يا له کایناتو څخه د بشپړې گټې اخيستې هڅه کوي. ډېر داسې څه بې کشف کړل چې انساني عقل ورته حيرانېږي او د نور پرمختگ هڅې يې روانې دي. د دې لپاره چې انسان د تېرو انسانانو يا د خپلو پلرونو، نیکونو او يا تېر نسل له ژوندانه، عقيدې، خوراک، لباس او نورو په حال خبر شي بايد له پخوانيو انسانانو څخه راپاتې توکي وڅېړي او د هغوی د څېړنې او شننې له مخې د هغو په ژوند قضاوت وکړای شي.

بنايي دغه توکي خاورين لوبښي، ډېرین څيزونه او يا فلزي وسايل اونور څيزونه لکه: سيکې، وسلې او کرنيز سامانونه، هلوکي، گانې، کتيبې، ډبرليکونه، پخوانۍ ودانۍ، مجسمې او نور وي. دغه توکي چې موږ ته په چوپه خوله د پخوانيو انسانانو د ژوندانه د بېلا بېلو اړخونو کيسې کوي لرغوني آثار يې بولي.

د دغو اثارو د څېړلو، څرنگوالي معلومولو او د تاريخ او اهميت ثابتولو علم ته لرغونپوهنه وايي. دا علم د هر هېواد لپاره، خو په تېره د افغانستان لپاره ډېر اهميت لري. په افغانستان کې دغه علم د ۱۹ مېلادي پېړۍ په دويمه لسيزه کې لومړی ځل مروج شوی دی. له دغه وخته را په دې خوا يو شمېر بهرني لرغونپوهان افغانستان ته په رسمي او نارسمي توگه راغلي دي. دغو لرغونپوهانو د خپلو څېړنو او کيندنو په پايله کې ډېر شمېر لرغوني توکي ترلاسه کړي دي چې د ختيځ او لويديځ موزيمونه پرې ډک شوي دي.

په بهرنيو لرغون پېژندونکو کې مېرمن لوييس دوپري، کزال، الچين، کارلتول مسن، جان، مارشال، کرشمن، مشينک، پوگاچينگوا، سربندي او نور يادولای شو. په کورنيو لرغون پېژندونکو کې د پوهاند عبدالحی حبيبي، احمد علي کهزاد، مستمندي، مير غلام محمد غبار، پوهاند مير حسين شاه، پوهاند الف شاه څدراني او ځينې نورو نومونه د ځانگړې يادونې وړ دي.

په افغانستان کې د لرغون پوهانو د کار او زيار په نتيجه کې څرگنده شوه چې دا هېواد ډېر لرغونی هېواد دی، له زرگونو کالونو راهيسې پکې انسانان اوسېدل او په خپله سيمه کې د يو شمېر زړو تمدنونو، عقايدو، ټولنيزو سيستمونو، هنري مکتبونو او ځواکمنو امپراتوريو د رامنځته کېدو او پراختيا مرکز گڼل کېده.

د ځينو هېوادونو لرغوني توکي زیاتره د ځمکې پر سر وي، خو په افغانستان کې لرغوني توکي ډېر لږ د ځمکې په سر دي او زیاتره یې تر ځمکې لاندې دي. لامل یې دا دی چې افغانستان د تاریخ په اوږدو کې په پرلپسې ډول د یرغلګرو تر تاراکونو لاندې راغلی دی او څو څو ځله یې ودان کلي او ښارونه وړان، ویجاړ او له خاورو سره خاورې شوي دي. که د افغانستان هره غونډۍ، دښته او دره په څیر سره وکتل شي، نو هره یوه یې د خپلو نښو نښانو له مخې لرغون پوهان ځان ته رابولي چې ورشي وبې پلټي، وبې سپري او د افغان ولس د تېر تاریخ یو ورک او پټ پرتمین څپرکی بشري ټولنې ته وړاندې کړي.

د نړۍ ټول هېوادونه او په ځانګړي ډول پرمختللي هېوادونه اوس ډېره هڅه کوي چې دغه ډول توکي د مسلکي کیندنو، سپړنو، پلټنو او نورو څېړنو له لارې ومومي او خوندي یې کړي. دغه ډول توکي یا لرغوني آثار په موزیمونو او ارشیفونو کې په فني ډول په ډېر احتیاط سره ساتل کېږي. د لرغوني تاریخ د څرګندولو لپاره باید له همدغو لرغونو توکو څخه مرسته وغواړو.

که موږ د خپلو پخوانیو مشرانو د ژوند له نېکمرغيو او بدمرغيو خبر شو، کولای شو چې د خپل ژوندانه د نېکمرغۍ لپاره ترې د لارې روښانولو د پېلوڅي په توګه کار واخلو. لرغوني توکي د ټول ملت شریک مال دی. د یوې سیمې، یوې قبیلې او یوه قوم مال نه دی. څرنګه چې دغه لرغوني توکي یا آثار شریک مال دی، نو ساتل او ژغورل یې هم د ټول ملت دنده ده. په ځانګړي ډول د لوستو خلکو دنده ده چې د دغو آثارو په ارزښت او اهمیت خلک وپوهوي او په خپله یې هم د ساتنې او ژغورنې هڅه وکړي.

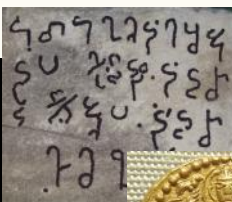
د افغانستان ډېرې سیمې لرغونې سیمې دي. پر دغو سیمو پر خپل خپل وخت یو تمدن تېر شوی دی. د هغه تمدن ډېر توکي په همدغو سیمو کې تر خاورو او تیږو لاندې دي، یا ځینې لرغوني کلاوې او ودانۍ له همدغو تمدنونو څخه راپاتې دي لکه: د بلخ د پخواني ښار کنډوالې او بهرنۍ دېوال، د بست کلا، دای خانم ماڼۍ، د هلمې ودانۍ او نور. دا او دې ته ورته نورې سیمې لرغونې سیمې دي. زموږ د تاریخ ډېر توکي همدلته پراته دي او همدغه ودانۍ او کلاوې په خپله لرغوني آثار دي. د دغسې سیمو او ځایونو ساتنه او ژغورنه زموږ د ټولو ملي دنده ده.

د لرغونو آثارو او سیمو د ساتنې او ژغورنې ارزښت او اهمیت په دې کې دی چې موږ د خپل تاریخ یوه برخه خوندي کوو. د سیلانیانو او مینه والو د ورتګ له لارې دولت ته ډېره پانګه په لاس ورځي. سیمه والو ته کاروبار پیدا کېږي، لکه: هوټل جوړوي، دوکان جوړوي.

د هغو ځايونو په اړه معلوماتي کتابگوټي او د انځورونو البومونه چمتو کوي او پلوري يې. لرغونې سيمې، موزيمونه او ارشيفونه د ساعت تېرۍ او د معلوماتو د زياتولو لپاره هم خورا مهم ځايونه دي.

لرغوني اثار (سيکې، ډبر ليک، مجسمه)

د متن لنډيز:

لرغوني څيزونه او ځايونه زموږ ملي شتمني ده. په ټول هېواد او هېوادوالو پورې اړه لري. زموږ د هېواد او هېوادوالو د لرغوني پرتمين تاريخ يو وياړمن څپرکی همدا لرغوني توکي دي. همدغه لرغوني توکي زموږ د تاريخ لرغونتيا او سابقه ثابتوي او موږ د خپلو پخوانيو خلکو له عقيدو، لباس، د کار له وسايلو، فرهنگ او تمدن څخه خبروي. د لرغونو آثارو او سيمو ساتنه هم د هر هېوادوال دنده ده. موږ بايد په کلکه د دغو آثارو او ځايونو ساتنه وکړو. چاته اجازه ور نه کړو چې دغه اثار وپلټي او غلا يې کړي. يا دغه سيمې په خپل سر وکيندي او لرغونو آثارو ته زيان ورسوي. که موږ داسې څوک ووينو، چې دغو آثارو او سيمو ته زيان رسوي، بايد په خپله يې هم مخنيوی وکړو او مسؤولو مقاماتو ته هم ژر تر ژره خبر ورکړو.

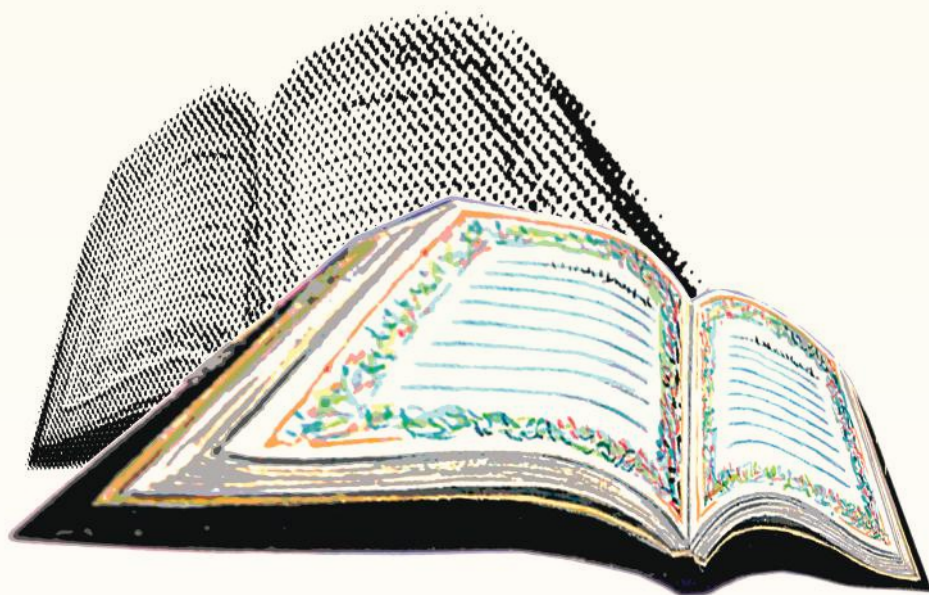
- ۱- زده کوونکي دې لاندې پوښتنې ځواب کړي.
  - ◆ لرغوني آثار څه ته وايي؟
  - ◆ د لرغونو آثارو اهمیت په څه کې دی؟
  - ◆ زموږ په هېواد کې لرغوني آثار شته که وي مثالونه یې وواياست.
- ۲- زده کوونکي دې متن په چوپه خوله ولولي او بیا دې په دوو ډلو ووېشل شي او یوه ډله دې له بلې نه د لرغونو آثارو په اړه لاندې پوښتنې وکړي.
  - ◆ څه ډول شي ته لرغونی اثر وايي؟
  - ◆ په لرغونو آثارو کې کوم شیان راځي؟
  - ◆ زموږ په هېواد کې د لرغونو آثارو کوم کوم ځایونه پېژنئ؟
  - ◆ لرغوني آثار په چا پورې اړه لري؟
  - ◆ لرغوني آثار یو هېواد ته څه گټه لري؟
- ۳- زده کوونکي دې په متن کې عام او خاص نومونه پیدا کړي او بیا دې یې په ټولگي کې ولولي.
- ۴- زده کوونکي دې لاندې لغتونه معنا او په جملو کې دې وکاروي. بیا دې په ټولگي کې په وار سره ولولي.
  - لرغونی، قضاوت، کتیبه، ډبرلیکونه، پیلوڅې
- ۵- څو تنه زده کوونکي دې تختې ته ورشي، د لرغونو آثارو نومونه او ځایونه دې په تخته ولیکي.

که تاسې کوم لرغوني آثار لیدلی وي او یا موزیم ته تللي یاست د خپلو سترگو لیدلی حال ولیکئ.

د هنري نثر ډولونه

نثر اونظم دواړه د مفکورو اومفاهيمو د لېږدولو وسيلې دي. نثر د نظم په پرتله ډېر کارول کېږي. لامل يې دا دی چې نثر آسان دی، هر ليکونکی يې ليکلای شي اوهر ډول موضوع پکې بيانولای شي. د دې په مقابل کې نظم ستونزمن دی، خويادول يې آسان دي؛ ځکه وزن او قافيه پکې شرط دی.

نثر ډېر ډولونه لري چې يو يې هنري نثر دی چې په دې لوست کې تاسې ته د هنري نثر په اړه معلومات درکوو.

■ که ورځنۍ خبرې په ليکنې بڼه وي په څه نامه ياديږي؟

■ تاسې د نثر په اړه پوهېږئ چې نثر څه ته وايي؟ او څو ډولونه لري؟

نثر په لغت کې شيندلو او خورولو ته وايي. په اصطلاح کې هغه وينا يا ليکنه چې د وزن او قافيې له بند څخه خالي وي نثر بلل کېږي. څرنگه چې نثر آسان دی، نو د هر ډول افکارو، لکه: بشري، ديني، فلسفي، ښوونيزو، روزنيزو، ټولنيزو او نورو مسايلو د څرگندولو مناسبه وسيله ده. د ښې او شکل له مخې معاصر نثرونه په دوو سترو برخو وېشل کېږي:

۱- ساده نثرونه

۲- هنري يا ادبي نثرونه

په ساده نثرونو کې ټولې علمي، ادبي سياسي او ژورنالستيکي ليکنې، څېړنيز تحليلي او تشریحي آثار او ليکنې راځي چې په ساده او روانه ژبه د فکر او نظر د څرگندولو او نورو ته د پوهې او معلوماتو ورلېږدونې ډېره ښه او اغېزناکه طريقه ده، خو هنري او ادبي نثرونه بيا خپلې ځانگړنې لري چې د هغو له مخې يې له عادي او ساده نثر څخه توپير کېږي.

اساسي او بنسټيزه ځانگړنه چې ادبي او ساده نثر سره بېلوي هغه «هنريت» يا «ادبي هنري ارزښت» دی. د ادبي نثر د ليکوال احساس، ذوق او تمايلات د مطلب او واقعيت د بيانولو لپاره اساسي رول لري. ليکوال چې څه ليدلي، اورېدلي او احساس کړي وي يا يې په ذهن او خيال کې تېرېږي بيانوي يې، خو د علمي او څېړنيزو ليکنو په څېر دليل راوړلو ته هيڅ اړتيا نه لري.

په هنري ادبي ليکنو يا نثر کې ليکوال د بېلا بېلو منظر کشيو، انساني ټيپکو خصوصياتو، روحياتو، عاداتو، حالاتو او په الفاظو کې د انځورولو او وړاندې کولو لپاره له خپل تخيلي ځواک څخه کار اخلي. ليکوال د تخيلي ځواک په مرسته او د ليکوالۍ د هنر د مهارتونو په وسيله د منظر کشۍ او صحنه سازۍ چاره سرته رسوي، حالات يا واقعيتونه او پېښې په الفاظو کې داسې انځوروي چې لوستونکي او يا اورېدونکي فکر کوي چې هر څه په خپلو سترگو ويني او ځان ورته په صحنه کې شامل ښکاري.

په دغه ډول ليکنو کې دا د ليکوال په استعداد او فني مهارت پورې اړه لري چې انساني رواني حالات، د خلکو هيلې او غوښتنې، جذبات، عواطف او احساسات څنگه په الفاظو کې انځور او راوغاړي او مقابل لوري (لوستونکي يا اورېدونکي) ته يې ورولېږدوي او د هغه په عواطفو کې خوځښت راولي. د هنري او ادبي نثرونو د ښې له مخې دا لاندې ډولونه موږ ته معلوم دي:

لنډه کيسه، ناول، ډرامه، رومان، طنز، تکل، ادبي ټوټه، سفر نامه، ادبي راپور تاژ، ادبي ليکونه، ادبي انځور، فلمي سناريو او نور، دلته يې ځينې په ډېر لنډ ډول درېژنو:

۱- لنډه کيسه: د نثري کيسو يو ډول دی چې لنډه او له داسې عناصرو څخه جوړه وي چې يو له بل سره تړلې وي او يو د بل تر اغېز لاندې وي، موضوع د خپلو حدودو په چوکاټ کې رانغاړي، بې ضرورته خبرې پکې نه ځاييږي، د تاثر او اغيز يووالی پکې يوازينی شرط دی. په جوړښت کې يې پلاټ (طرحه)، کرکټر، تجسس او تلوسه، مکالمې او منظر کشی، تخیل، د کيسې پايله او نتيجه شامل دي.

۲- ناول: لغوي معنا يې نوی، تازه او عجيبه څيز دی او په ادبي اصطلاح هغې ادبي نثري کيسې يا داستان ته وايي چې له لنډې کيسې څخه لوی او له رومان څخه لنډوي. او په ليکنې چوکاټ کې: طرحه، اصلي او فرعي کرکټرونه، منظر کشی، مکالمې او د کيسې پيل، منځ او پای لري. له لنډې کيسې سره دا توپير لري چې هم پکې پېښې په تفصيل سره بيانېږي او هم يې کرکټرونه زيات وي.

۳- ډرامه: د يوناني کلمې ((ډراو)) نه مشتق شوې چې د عمل او کولو معنا لري، له همدې امله د ډرامې د پېژندنې په لړ کې دغه کلمه په کولو او ښودلو تعبير شوې. په ادبي اصطلاح هغه اثر دی چې د خبرو اترو په فورم کې ليکل شوې وي، يا په بله وينا: ډرامه د يوې ژوندۍ کيسې نوم دی چې ټول احساسات او جذبات پکې د حرکت او خوځېدو په واسطه څرگندېږي او هره پېښه عملاً د سترگو په وړاندې ښکاري.

ادبپوهان ډرامايي وحدتونه (وحدت زمان - وحدت مکان - وحدت عمل) د ډرامې د فن بنسټيز توکي بولي.

۴- رومان: فرانسوي کلمه ده، په ځينو فرهنگونو کې يې معنا خيالي داستانونه او په ځينو کې د مينې او محبت کيسې راغلي او په ادبي اصطلاح کې هغې کيسې ته ويل کېږي چې له ناول څخه اوږده وي، د ژوند ډېرې او بېلا بېلې خواوې پکې منعکس شوې وي او د بېلا بېلو پېښو انځور په ادبي قالب کې ځای کوي.

۵- ادبي ټوټه: د هنري ادبياتو يو ځانگړی ډول دی چې ادبپوهانو د ((منثور شعر)) په نامه هم ياد کړی دی او دا ځکه چې اصلاً نثر دی، خو شعري کيفيت لري. په دې ډول ليکنو کې د لوړې انشاء خيال ساتل کېږي، معمولاً حکايوي بڼه لري، د يو حقيقت او واقعيت په اړه په زړه پورې تشرېح او توضيح کوي، خو دا توضيح او تشرېح په داسې رنگينو الفاظو کې نغښتې وي چې په بشري احساس او عواطفو ژور اغيز کوي.

۶- طنز: عربي کلمه ده چې فرهنگونو د طنز لغوي معنا ناز او کرشمه، پېغور او مسخره

کول راوړي او په ادبي اصطلاح د هنري ادبیاتو یو ژانر دی چې په لیکنه کې یې د لیکوال اصلي مقصد گوتنیونه (انتقاد) وي، خو دا انتقاد یې د شوخی په بڼه او یا په بله وینا دریشخند او تمسخر په جامه کې نغښتې وي. د وینالحن او انداز یې په زړه پورې او د ټوکو ټکالو په شکل وي او زیاتره وخت پکې مسایل سرچپه (معکوس) مطرح کېږي. طنز په واقعیت کې هغه ترخه خندا ده چې د ټولنې د خلکو په ناوړه اعمالو، عاداتو، اخلاقو او افکارو باندې کېږي.

۷- ادبي لیکونه: هغه لیکونه دي چې په ځانگړې هنري او ادبي بڼه لیکل کېږي. په دې لیکونو کې یو لړ مهم انتقادي، سیاسي، فلسفي او ادبي مسایل لیکل کېږي او د ادیبانو ترمنځ تبادلې کېږي. د لیکنې ژبه یې هنري او د تخیل رنګ پرې غالب وي. له استعارو، کنایو، تشبیهاتو او نورو ادبي صنعتونو څخه پکې کار اخیستل شوی وي، ژبه یې خوږه او د لیکنې طرز یې دومره په زړه پورې وي چې لوستونکی یې په لوستنه نه مړېږي.

۸- ادبي راپورتاژ: د هنري ادبیاتو یو ځانگړی ژانر دی، له عادي راپورتاژ سره یې چې یو ژورنالستيکي ژانر دی، اصلي توپیر دا دی چې په ادبي راپورتاژ کې د پېښې تعبیر، تفسیر او تحلیل په ادبي او هنري ژبه شوی وي. د دې ډول راپورتاژ لیکونکی پېښو ته په دقیق نظر گوري او له هغه څخه چې کوم برداشت کوي، د تخیل په ملتیا یې په خوږه هنري ژبه نورو ته وړاندې کوي.

د متن لنډيز:

هغه بنسټیزه ځانگړنه چې هنري نثر له ساده نثر څخه بېلوي هنريت يا ادبي ارزښت دی. په هنري نثر کې لیکوال ټول مفاهیم د الفاظو په قالب کې په تخيلي ځواک سره ځایوي. دغه تخيلي ځواک په بشري احساس او عواطفو ژور اغېز کوي او راپاروي یې. هنري نثرونه د بڼې له مخې دا دي:

لنډه کیسه، ناول، ډرامه، رومان، طنز، ادبي ټوټه، ادبي لیکونه او ادبي راپورتاژ.

- ۱- زده کوونکي دې لاندې پوښتنې ځواب کړي:
  - ◆ د ساده نثر او هنري نثر توپیر په څه کې دی؟
  - ◆ یوه لنډه کیسه له کومو توکو څخه جوړه ده؟
  - ◆ ناول له لنډې کیسې سره څه توپیر لري؟
- ۲- زده کوونکي دې په دوو ډلو ووېشل شي او هر ډله دې لاندې پوښتنو ته ځواب ووايي:
  - ◆ کومه لنډه کیسه مو لوستلې؟ لنډیز یې وویاست.
  - ◆ طنز څه ته وایي که لوستی مو وي، موضوع او شکل یې په ګوته کړئ.
  - ◆ د ادبي راپور تاژ په اړه معلومات ورکړئ او یو مثال یې څرګند کړئ.
- ۳- زده کوونکي دې د هېواد د پنځو شاعرانو او پنځو نثر لیکونکو نومونه او کتابونه په خپلو کتابچو کې ولیکي او په ټولګي کې دې واوروي.
  - ۴- ناسم ځواب نښه کړئ:
    - ◆ لنډه کیسه د هنري نثر یو ډول دی.
    - ◆ ناول د هنري نثر یو ډول دی.
    - ◆ د اخبار خبر د هنري نثر یو ډول دی.
- ۵- زده کوونکي دې په څلورو ګروپونو ووېشل شي. متن دې په چوپه خوله ولولي.
 لومړۍ ډله دې نومخړي، دویمه دې نومونه، دریمه دې صفتونه او څلورمه ډله دې د (ی) ګانو ډولونه پیدا او په ټولګي کې ولولي.

زده کوونکي دې په خپله د یو هنري نثر په اړه یوه نمونه راوړي او بله ورځ دې په ټولګي کې واوروي.

((الف))

اتل: زړور، تکړه، غیرتمن، قهرمان، پهلوان
 احاطه: غولی، انگرې، څلوردېوالي
 احتمال: شونتیا، امکان، کېدلو والا
 اسایش: هوساینه، سوکالي ارامي
 استدلال: دلیل ویل، د اسنادو او شواهدو راوړل
 استفهامي: پوښتنیز، چې پوښتنه کوي
 افسانه: نکل، خیالي کیسه، داستان، حکایت
 افسر: منصوبال، بریدمن، تورن او ...
 اقتباس: اخیستنه، گټه اخیستنه، د کوم عبارت نقلول
 البوم: د انځورونو ټولگه، د عکسونو مجموعه، د یوه څیز مجموعه
 اعجاز: فوق العاده
 ام: مور، اصل ماده
 امتیازات: برتری، لوړوالی
 انا: نیا، بودی

انتقاد: نیوکه، نیمگړتیاوې ویل، عیب په گوته کول
 انحطاط: لوېدنه، راټیټېدنه، ځورتیا
 انزوا: گوښه والی، یوازېوالی، چېله کېدنه، گوټ ناستې
 انصراف: تېرېدنه، لاس اخیستنه، مخ گرځونه
 انعکاس: غبرگون، ازانگه
 انځور: عکس، تصویر، څېره په رسامي ډول
 اوهام: بې ځایه سوچونه، ډار، وهمونه
 اړو دور: جگړه، جنگ، گډوډي، شخړه
 اړین: ضروري، حتمي

((ب))

بریا: پېښ، رامنځته، پورته
 برم: شان، شوکت
 بلواکي: د بل تر واک لاندې، د خپلواک ضد
 بهرور: برخمن، مستفید، فیضیاب
 بورجل: کور، استوګنځی
 بڼه: څېره، شکل، قواره، رنگ
 بېلنی: بېلوونکې، جلاکوونکې، ډش (-)
 بېګم: بې بي، مېرمن، ښځه

((پ))

پاسلل: سپارل، حواله کول، نېکي کول
 پاسلي: سپاري، حواله کوی
 پایله: نتیجه، خاتمه، پای
 پایېدل: پایښت، ژوندی پاتې کېدل، اوسېدل، ژوند کول
 پرهېزگار: متقي، تقوادر
 پلازمېنه: د ناستی ځای، مرکز، پایتخت

پلاټ: د کیسې یا ډرامې لومړۍ طرح چې د لیکوال په ذهن کې رامنځته کېږي
 پلوی: سمتي، لوري ته منسوب
 پوخ لاس: ښه مهارت، ډېر مهارت، قوي لاس، پوره تجربه

((ت))

تأثر: اغېز، اغېزمنل
 تالنده: تنه، گرزا، د آسمان غره رار
 تامين: برابر، مهيا، خوندي
 تاند: تنکي، نوی، تازه، وده کوونکی
 تاوتریخوالی: زور زياتی، بد چلند، اخ او دب، خشونت
 تخیل: خیال او تصور، په ذهن کې د یو څیز انځور
 تدوین: راټولونه، ترتیبول، سمون
 تسکین: تسلي، آرامي، آسودګي، ډاډ
 تکول: ترکول، خوځول، لکه د غوړ خوځول
 تلپاتې: تل پابند، تل ژوندی، همېشني، مدام
 تلوار: بېړه، توندي، تادي
 تمايلات: لېوالتياوې، مينې، رغبتونه
 تمبل: چمبه، چنبه، داربال، دربه، داربه
 تمسخر: ملنډې، پېشارې، پچموزې، مسخرې
 تمنا: هیله، امېد، ارزو
 تنبيه: وښونه، بيدارونه، پوهونه، آگاهي
 توکي: څيز، شی، ماده

((ټ))

ټپيک: مشخص، ځانګړې، نمونه يي
 ټکر: ډغره، تیندک، جنگېدل

((ج))

جانشين: ځای ناستی، قائم مقام
 جرس: ګونګری، ګینګری، غبرواه، جړنګانی، زنگوله
 جوګه: وړ، لایق، موزون

((چ))

چارواکي: واک واله د چارو واکمن، مامور، د منصب څښتن
 چلند: خوی، سلوک، کړه وړه، تګ راتګ

((ح))

حرب: جنگ، جګړه

((خ))

خشخاش: کوکنار، د کوکنارو تخم
 خلف: ځای ناستی، اولاد، وروسته پاتې شونی
 خوشامنګر: چاپړوس، چاپلوس، غوره مال
 خلقت: پیدایښت

خليفة: خای ناستی
خوځښت: حرکت، نهضت، غورځنگ
خړوب: پڼول، اویونه، اوبه کول
(د)

دربان: درواڼچي، څوکیدار، د وړه ساتندوی
دړناوی: درنښت، قدر، عزت
دړه: متروکه، قمچینه، شلاق
دريځ: د درېدو خای، منبر، لوړ خای، موقف
دستې: غونچې، گېلې
دقت: ځیرنه، پاملرنه، توجه
درداني: مرغلرې
دینار: د طلاو سکه د عراق د دولت اوسنی پیسې
(ذ)

ذاتي: ځاني، اصلي، خپل، شخصي
ذوق: خوښه، شوق، طبع
(ر)

راز: پټه خبره، سر
راشدین: دیندار، متدین، په سمه لار روان (راشدین خلفا)
رحلت: وفات، تلنه، تگ، مړینه
رزمي: جنگي، حربي، د جنگ
رغاوټه: جوړونه، آبادونه، سازونه
روایت: نکلونه، کیسي، راپاتې خبرې، د چا د خبرو نکلول
روحاني: مذهبي لارښود، پارسا، معنوي شخص
روحیات: مورال، وضع، وضعیت ارواگانې
روزل: پالل، تربیه کول، ساتل
ریاضت: زیار، هڅه، کوښښ، د نفس پاکولو لپاره رېرگانه
(ز)

زهیر: خواشینی، خپه، ناتوانه، کمزوری، کرېدلی
(ژ)
ژورنالیستیک: هغه لیکنې چې د چاپي، راډیويي
او تلویزیوني خپرونو او رسنیو لپاره کېږي.
ژوی: ساکښ، ژوندی سری، ذیروح
(س)

ساعي: هڅاند، زیارگالی، کوښښي
سیمما: زیرمه، زخیره، پاسره، بچت
سکوت: چوپتیا، قراري، ځنډ، وقفه
سکون: ارام، درېدنه، چوپتیا، غړوندی، خای پر خای کېدنه
سمسور: ښېراز، شین، زرغون
سناریو: هغه کیسه چې د فلم او ډرامې لپاره پر
کاغذ لیکل کېږي.
سود: تسل، ډاډ، خاطر جمعي، تسکین

سون: سونگ، سوځېدل، د سوځولو
سویلي: سهیلی، ملگرې، همزولې
سیلاني: گرځندوی، سیاح، نندارچي
(ش)

شغل: دنده، بوختیا، وظیفه، کسب
شفاهي: گرڼی، په خوله، د خولې، په یادو، د خولې خبرې
(ښ)
ښکالو: د پښو اواز، پسیسي، غوړی، کشهار، خپهار
ښکېلاکگر: استعمارگر، استعمارچي، نیواکگر، بندوونکی
ښکېلاک: نیواک، استعمار، بند، راگېر
(ص)

صادر: لېږل شوی، څرگند، پېښ شوی، ترسره شوی
صحنه سازي: صحنه جوړونه، منظر کښ
صنعت: جوړېدل، سازېدل، جوړشوي شيان،
سامانونه، وسایل
صوفي: پاک نفس، تزکیه، د تصوف د طریقت
پیرو، د وړینو جامو اغوستونکی
(ع)

عدالت: برابري
عابد: پرهېزگار، متقي، تقوادر، عبادت کوونکی
عارض: عرض کوونکی، شکایت کوونکی، حق غوښتونکی
عارف: صوفي سالک، خلای، ځلای، پېژندونکی، پوه، هوښیار
عالی: لوړ، شریف، محترم
عواطف: احساسات، جذبې، ولولې، مهرباني، الطاف
(غ)
غمېدل: خواشینېدل، خپه کېدل، په غم کېدل
غورځنگ: خوځښت، نهضت
(ف)

فدا: څار، جار، واری، قربان
فرمان: د واکمن لیکلی حکم، د ولسمشر حکم،
اجازه، د ولسمشر امر په لیکلې بڼه
فن: د علم او صنعت په اړه یوه او آگاهی
فضیلت: غوره والی، ښېکڼه، برتري
فطرت: طبیعت، پنځ، پیدایښت، خلقت
فقه: پوهه، فهم، پر یو څه خبرتیا، د دین د ارکانو او
احکامو علم.
فقید: ورک، له منځه تللی، مړ، له لاسه وتلی
(ق)

قلنگ: د ملنگ نذرانه، باج، کلنگ
(ک)

کافرستان: د کافرو خای، د کافرو وطن
کاذب: دروغجن

کرکټر: هغه شخص یا لوبغاړی چې د کیسې لیکوال
 یې د کیسې د پېښو د بهیر پر مخ یولو لپاره ټاکي.
 کره کتنه: نقد، سم قضاوت، یوه څیز ته اصلاحي کتنه
 کروندگر: بزگر، دهقان
 کسات: غچ، بدل، انتقام
 ککرټیا: چټلېدل، گنده کېدل، لرلې کېدل
 کونجکه: کنجکه، د صدف پوڅ، گوجی
 کوټلتیا: پوځوالی، مضبوطیا، محکمیتیا، درنښت
 ((گ))
 گلشن: گلې، د گلانو باغ، گلباغچه
 ((ل))

لاامل: سبب، علت
 لرغونی: پخوانی، لرغون، قدیمي
 لطافت: نرم والی، ښه والی، سپېڅلتیا، نراکت، ښکلا
 لقب: هغه نوم چې د یوه ځانگړي صفت له امله پر
 چا ایښودل شوی وي.
 لېوالتیا: لېوالتوب، مینتوب، هیله مندي، ارزومندي
 ((م))
 مبارزه: هڅه، زیار، جنگ، جگړه، شخړه
 متاع: توشه

معرب: ازمايل شوی، تجربه شوی
 مجلي: جلوه گاه، ښکاره کوونکی
 محاوره: خبرې اترې، مکالمه
 مرام: مقصد، مطلب، هیله، مراد
 مرکچیان: مرکوال، مرکه کوونکي، جرگه مار
 مزمن: اوږد مهاله، د اوږدې زمانې، د ډېر وخت
 مستقل: خپلواک، ازاد، خپل اختیاره
 مستند: منل شوی، باوري، د اصل له مخې، د اعتبار وړ
 مسمومیت: زهري کېدنه، په زهر و ککړېدنه
 مشال: مشعل، ډپوه، خراغ
 مشاور: سلاکار، مشوره ورکوونکی، نظر ورکوونکی
 مشرتابه: د مشرتوب، مشريزه، سرغندویه، د مشرۍ
 مصنوعات: لاسي او ماشيني تولیدات، جوړ کړی
 شوي، تولید کړی شوي

معتاد: روږدی، عملي، په نشه اخته
 معراج: پورته، اوچت، لوړ، آسمان ته د حضرت
 محمد (ص) ختل.
 معرفت: پېژندگلوي
 مقبول: منل شوی، ښکلی، گران
 مقرب: نژدې، خپلوان، دوست، خاص ملگری
 مل: ملگری، سره یوځای
 مناجات: دعا، التجا، هغه بیان چې خدای جل جلاله ته

پکې زاري شوې وي.
 منشور: په نشر، له نظم پرته
 منظر کشي: منظر کېښنه، په کلمو کې د یوې صحنې انځور
 مدام: همیشه
 منظوم: په شعر، په نظم، نظم شوی
 مهذب: متمدن وړ، بې عېبه، توپل شوی، اصلاح شوی، سم شوی
 موخه: هدف، مقصد،
 میل: لېوالتیا، اشتها، اشتیاق، مینه
 مړو: مېړه، مېړنی، سړی، جمع یې مېړونه، لهجوي، (د
 مړو وده له تاده)

((ن))
 نابود: له منځه تللی، ورک، محوه، نشت
 ناشونی: نه کېدونکی، نه کېدلو والا، ناممکن
 ناورین: غم، خپگان، ویر، ماتم
 ندا: غږ، اواز
 نظم: ترتیب
 نظامي: پوځي، عسکري
 نغښتل: راټولول، سره ودل، سره یو ځای کول
 نگین: غمی، قیمتي کانی
 نمو: وده، لویېدنه، غټېدنه
 نهضت: خوځښت، غورځنگ، تحریک
 نوميالی: نامتو، مشهور
 نوميالی: نامتو، مشهوره
 نوموړی: ضمير، هغه کلمه چې د نامه استازیتوب کوي
 نیاز: اړتیا، حاجت، ضرورت
 نیله: رېښه، خېله، جرړه، وله
 نېب: پرله پسې، بیا بیا، مکرر، مسلسل
 ((و))

واکمن: واکوال، واکدار، اختیارمند
 وده: ډېرښت، تکثر، زیاتوالی
 ورشو: خر ځای، شین او سمسور ځای، ښېرازه چاپېریال
 ورغښي: ورغښي، د وزو وېښتان
 ولوله: جذبې، احساس، شور و شوق
 ((ه))

هسک: لوړ، اوچت، اسمان
 همراز: راز شریکی، نژدې ملگری، خاص
 همرباب: درکاب ملگری، دلارې ملگری، د سفر ملگری
 همسفر: د سفر ملگری
 همسر: سیال، برابر
 همفکر: همخپاله، د یوه فکر والا، د یوه فکر څښتنان
 هنر: فن، کمال، فني مهارت، کسب
 هنر: فن، کمال، فني مهارت، کسب